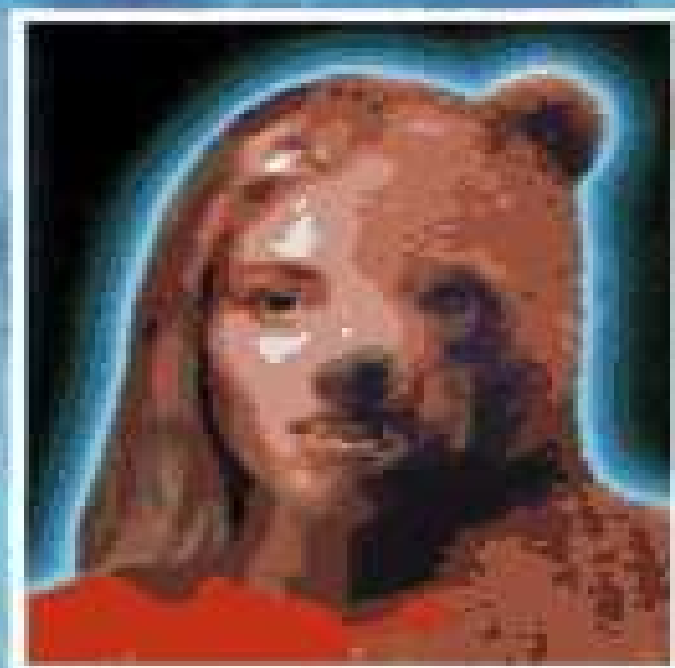

ANIMORPHS™

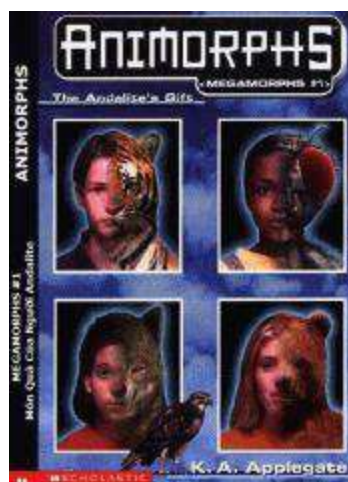
MEGAMORPHS #1

The Andalite's Gift

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Tác phẩm: Animorphs - Megamorphs
Tập 1: Món Quà Của Người Andalite
Nguyên tác: Animorphs - Megamorphs #1: The Andalite's Gift
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 05/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 209
Giá sách: 6.000 VNĐ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoiimedocsach
Đánh máy: cammywhity
Dịch bổ sung: nguoiimedocsach
Sửa chính tả: Foli, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 02/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

[Chương 1 - JAKE](#)
[Chương 2 - RACHEL](#)
[Chương 3 - MARCO](#)
[Chương 4 - JAKE](#)
[Chương 5 - MARCO](#)

Chương 6 - RACHEL
Chương 7 - TOBIAS
Chương 8 - RACHEL
Chương 9 - CASSIE
Chương 10 - RACHEL
Chương 11 - JAKE
Chương 12 - RACHEL
Chương 13 - MARCO
Chương 14 - RACHEL
Chương 15 - AX
Chương 16 - JAKE
Chương 17 - CASSIE
Chương 18 - AX
Chương 19 - CASSIE
Chương 20 - RACHEL
Chương 21 - MARCO
Chương 22 - RACHEL
Chương 23 - JAKE
Chương 24 - RACHEL
Chương 25 - MARCO
Chương 26 - JAKE
Chương 27 - RACHEL
Chương 28 - AX
Chương 29 - MARCO
Chương 30 - RACHEL
Chương 31 - MARCO
Chương 32 - CASSIE
Chương 33 - AX
Chương 34 - MARCO
Chương 35 - AX
Chương 36 - RACHEL
Chương 37 - MARCO
Chương 38 - JAKE
Chương 39 - CASSIE
Chương 40 - TOBIAS
Chương 41 - CASSIE
Chương 42 - TOBIAS
Chương 43 - CASSIE
Chương 44 - RACHEL

QUÁI VẬT SAO THỎ

Chương 1 - JAKE

Tôi tên là Jake. Không có họ, hoặc ít nhất là tôi không thể nói cho các bạn biết họ của tôi. Tôi là một người hoá thú. Điều đó khiến tôi trở thành một trong những sinh vật nguy hiểm và bị săn đuổi trên Trái Đất. Bọn Yeerk muốn tôi chết. Chúng cũng muốn các bạn tôi chết. Do vậy, nếu chúng biết tôi là ai và biết tìm tôi ở đâu, ắt hẳn tôi chẳng còn cơ hội sống sót.

Bởi vậy tôi không muốn nói cho các bạn biết họ của tôi và tôi đang sống ở thành phố nào, thuộc tiểu bang nào, tôi muốn tiếp tục được sống. Thế nên tôi phải chiến đấu chống lại bọn chúng.

Bạn có hay nhìn lên bầu trời đêm và băn khoăn liệu có một sự sống nào tồn tại ở trên một vì sao nào đó không? Bạn có biết đến đĩa bay không? Bạn có từng nghĩ rằng người ngoài hành tinh sẽ tới viếng thăm Trái Đất chưa?Ồ, khỏi cần phân vân nữa. Bọn Yeerk đã tới đây, tới Trái Đất của chúng ta rồi.

Chúng là một loài ký sinh - giống hệt như những con sên không vỏ. Bọn sên này bò vào trong đầu bạn qua đường lỗ tai, quần chặt bộ não của bạn và buộc bạn phải làm những điều chúng muốn. Bạn sẽ bị mất chính con người bạn, bạn trở thành một kẻ bị Mượn xác. Tội tôi gọi những người bị bọn Yeerk kiểm soát với cái tên như thế. Khi bạn nói chuyện với một kẻ bị Mượn xác, bạn có thể đang nhìn khuôn mặt anh ta, nghe anh ta nói nhưng thực chất là bạn đang nói chuyện với một tên Yeerk.

Chúng ở khắp mọi nơi. Nếu bạn nghĩ rằng bạn chưa từng gặp chúng thì bạn nhầm to. Chúng có thể là một viên cảnh sát đang ngồi trong xe tuần tra, là một nhân viên bán hàng trong tiệm tạp hoá, có thể là thầy giáo của bạn, có thể là mục sư hay là bác sĩ của bạn cũng nên. Bố mẹ anh chị em hay bạn thân của bạn đều có thể là một tên bị Mượn xác.

Tôi biết, anh trai tôi, Tom, là một kẻ bị Mượn xác. Chúng đã biến anh trai tôi thành kẻ thù của tôi. Mỗi sáng tôi ngồi ăn sáng và nói chuyện gẫu với Tom trong khi tôi biết rõ rằng Tom không còn là Tom của tôi nữa.

Bọn Yeerk cũng bắt mất mẹ Marco, thằng bạn nổi khổ của tôi. Ai cũng nghĩ mẹ của Marco đã chết. Chỉ có nó và tôi biết sự thật: Bà ấy cũng là một người bị Mượn xác.

Chúng ở khắp nơi, có thể là bất cứ ai. Chúng làm tanh bành cuộc sống chúng ta. Chúng làm những chuyện chẳng thể nói thành lời. Và chúng tôi, chỉ có sáu đứa tụi tôi - năm Animorphs và một người Andalite - biết về mối hiểm họa này, đơn thương chiến đấu chống lại chúng.

Năm đứa trẻ với quyền năng biến hình, có thể biến thành bất cứ một con vật nào sau khi chạm tay vào nó. Và còn một đứa trẻ nữa từ hành tinh khác - một sinh vật pha trộn giữa hươu, người và bọ cạp - một Andalite.

Sáu đứa tụi tôi chống lại bọn Yeerk, và trên hết là chống lại kẻ lãnh đạo chúng, một con quỷ ác độc. Hắn là Visser Ba.

Chính vì những lý do này khiến Rachel cứ lo cuống cả lên khi nhỏ tính rời thành phố chỉ có hai ngày cuối tuần.

Rachel phải đi xa có vài ngày cuối tuần, vậy mà nhỏ cứ cuống lên như gà mắc tóc.

Tối thứ Sáu ấy, mấy đứa tụi tôi tụ lại trong Đường đường Thú hoang - chỉ năm đứa thôi: Marco, Cassie, Tobias, Rachel và tôi. Ax không dự vì anh hồng muốn mất công biến thành người chỉ vì cái lý do không đâu này.

“Thiệt nhảm hết sức. Mình đăng ký dự hội trại thể thao này từ xưa xửa xừa xửa mà. Tới hai ngày lận,” Rachel cao giọng. “Chẳng có gì hay ho. Mấy thứ đó mình đã làm đi làm lại đến phát ngán rồi.”

“Rachel, bồ nên đi đi,” Cassie ôn tồn nói. “Ngoài những trận chiến ác liệt với Yeerk, tụi mình cũng phải làm những điều bình thường chứ. Vậy thì... hãy tham dự hội trại thể thao đó đi. Còn bây giờ, vui lòng nâng cái lồng quạ này lên kệ coi...”

<Cassie, mình không sao tin nổi là bồ lại đi cứu con quạ ấy. Bồ có biết vì sao nó bị gãy cánh không? Vì nó dám quậy phá một chú điều hâu khả kính đó mà. Lũ quạ là chúa dễ ghét.> Tobias đang đậu trên rui nhà ca cẩm bằng giọng truyền ý nghĩ.

Trong lốt điều hâu đuôi đỏ, cặp mắt của Tobias lúc nào cũng như đang giận dữ kinh khủng lắm, chẳng bù cho cậu Tobias nhút nhát, hiền lành trước kia...

<Ê, ta đang nhìn mị đấy, con quạ khỉ gió kia.> Tobias la quàng quạc, vẻ khinh miệt thấy rõ.

Cassie mუმ mუმ cười. <Tobias, mình hứa là khi thả anh chàng này mình sẽ mang hẳn ra xa thật xa lãnh địa của bồ...>

“Mình đã bảo với Melissa Chapman là mình không đi,” Rachel cảm rằm, trở lại đề tài nhỏ đang bức xúc. “Chiều nay, ngay sau buổi học, là nhỏ đi tới trại luôn.”

Marco đang nằm dài trên đồng cỏ khô, chong mắt nhìn lên trần nhà, bỗng nhồm dậy, tương một câu. “Thưa *Công chúa chiến binh Xêna*, nàng nghĩ mấy kẻ hèn này hồng thể sống sót khi vắng nàng chỉ hai ngày thôi sao?”

“Marco? Cỗ mọc trên chót mũi bồ rồi đó!” Rachel móc máy.

Marco mặc kệ cú “móc giò” ấy, vẫn tiếp tục xỏ xiên. “Rachel làm như không có nhỏ ở nhà thì tụi mình sẽ chết khiếp, co ro lại cả lũ và than khóc hà rằm y như con nít. Rachel, tui nghĩ bồ nên ăn mặc như Xêna cho rồi đi. Tức là mặc toàn da thú, giắt gươm bên mình í. Như vậy có phải oách hơn không?”

“Thôi, im đi.” Rachel ngưng nguẩy. “Mình sẽ đi vậy. Mình sẽ đi xa vài ngày để khỏi phải nhìn bộ mặt dễ ghét của Marco. Ngay sáng mai mình sẽ đón xe buýt đi tới hội trại...”

“Chùng nào bồ sắp té bồ chùng khỏi cầu thăng bằng thì nhớ nghĩ tới tui nha.” Marco dài giọng.

“Mấy bồ sẽ yên ổn trong khi mình đi vắng chứ?” Rachel lo âu hỏi.

<Tụi mình sẽ ổn mà, Rachel.> Tobias bảo.

“Rachel, em cứ việc thường thức những ngày hội trại đi.” Tụi bảo. “Mấy bồ hãy cứ vui chơi thỏa thích trong những ngày cuối tuần. Tụi mình đâu có thiếu những phi vụ hiểm nghèo...”

Marco đưa mắt nhìn tụi vẻ kinh tởm pha chút bức dọc. “Ừa. *Vài đũa* trong đám sẽ vui thú hơn nhiều *vài đũa* khác. *Vài đũa* sẽ đi dự tiệc bên hồ trong khi *vài đũa* chẳng được mời.” Nói đoạn nó giơ nắm đấm lên, gào ra bộ rất thê lương. “Tại sao? Tại sao lại bắt công thể hờ giời? Tại sao cô nhỏ đó lại quay lưng với con?”

Tôi chớp mắt bối rối. “Lại nữa rồi.”

May thay, Cassie đã cứu nguy cho tụi: “Mình cần ai đó ra ngoài sân giúp mình khiêng mấy cái lồng mới từ xe tải vào. Marco?”

“Ui chao! Cái lưng tội nghiệp của tui!” Marco rên rĩ. “Tự nhiên nó đau quá trời quá đất.”

“Để mình giúp cho, Cassie.” Tôi hăng hái xung phong. Tôi đẩy Marco một cái, xô nó ngã trở lại đồng rơm. “Bồ lộn xộn quá.”

“Đừng có kéo nhều tui.” Marco nói và toét miệng cười.

Bên ngoài tầm chiếu sáng của những bóng đèn vàng rực rỡ từ trang trại hắt ra, trời đang tối dần. Mặt trăng tròn vành vạnh nhú lên và những ngôi sao đầu tiên lấp ló phía đằng đông.

Chiếc xe tải mui trần chất đầy lồng thép, cao ngất. Tôi trèo lên và hí hoáy cởi dây thừng cột quanh chúng ra. Cassie đứng dưới đất, chột thần thờ ngược mặt ngắm chị Hằng.

Tôi nhảy phóc khỏi xe tải. “Cassie, chuyện gì khiến bồ có vẻ đăm chiêu quá vậy?”

Nhỏ nhún vai. “Chẳng có gì cả... chỉ là cảm xúc. Chắc tại vì những cơn ác mộng...”

“Mình cũng hay mơ tệ hại lắm,” tôi trầm ngâm. “Tất cả tội mình đều thế. Chẳng ai sống thanh thản, an lành nổi sau khi phải trải qua những giờ phút kinh hoàng. Thế bồ mơ về cái gì vậy? Về kiến hả?”

Tội tôi đã từng biến thành những con kiến, chui xuống một đường hầm và rồi bị cả một đại đoàn kiến đối phương tấn công. Chẳng đứa nào muốn lặp lại tình cảnh ấy nữa...

“Hổng phải vậy,” Cassie nhỏ nhẹ đáp. “Nhưng cái cảm giác rờn rợn, tê điếng người thì cũng giống vậy... Đó là... một thứ gì đó. Mình thậm chí không biết nó là cái gì nữa. Song, nó chẳng phải là một thứ hay ho. Nó yêu cầu mình phải chọn lựa. Trong mơ mình phải quyết định ai sống và ai chết.”

Tôi nhích lại gần Cassie và quàng vai nhỏ. Trên cánh tay trần của nhỏ có nổi da gà hột hột.

“Mình chưa từng bị khiếp sợ như bồ, Jake à,” Cassie nói. “Chưa bao giờ sợ điều gì. Nhưng bây giờ dường như lúc nào mình cũng thấy sợ hãi.”

“Bồ sẽ vượt qua được thôi,” tôi trấn an Cassie. Thật ra tôi không đủ can đảm để thú nhận với nhỏ là tôi cũng thường có cảm giác tương tự. “Bồ sẽ vượt qua được thôi,” tôi nhắc lại.

“Đành phải thế,” Cassie đáp khẽ.

Chương 2 - RACHEL

Tên tôi là Rachel. Tôi sống với mẹ và hai nhỏ em gái. Chúng tôi ở khá gần nhà Jake. Nhà Jake thì lại khá gần nhà Marco. Trang trại nhà Cassie là xa nhất.

Tôi cho rằng tụi tôi từng là một nhóm trẻ chẳng có gì đặc biệt.

Marco sống với bố. Tôi sống với mẹ. Jake và Cassie thì có đủ cả bố mẹ bên cạnh. Chúng tôi cùng đi học, làm bài tập về nhà, đi siêu thị, nghe nhạc, cuối tuần đi xem phim. Rất bình thường. Một cuộc sống bình thường tẻ nhạt.

Cho tới cái đêm chúng tôi tụ thành một đám tại siêu thị và quyết định băng qua công trường bỏ hoang cạnh đường cao tốc để đi tắt về nhà.

Trước đó, chúng tôi chẳng phải là một nhóm bạn. Jake là anh họ tôi, nhưng chúng tôi gần như chẳng gặp nhau ngoại trừ những lần chạm mặt ở trường. Cassie là bạn thân của tôi nên vẫn cứ tiếp tục là bạn thân. Marco chỉ là bạn của Jake, chẳng phải bạn tôi. Còn Tobias thì được Jake bênh vực khi cậu ấy bị bắt nạt.

Jake là thế đấy. Khi anh ấy thấy mấy thằng dúm đầu Tobias vào bồn cầu trong trường, anh ấy tới can thiệp. Jake chẳng phải là một anh chàng to con gì, song chỉ cần nghe anh ấy nói với cái giọng bình tĩnh, thuyết phục bạn đừng chế giễu ai đó nữa, bạn sẽ dừng lại liền.

Jake thuộc tuýp người lãnh đạo. Chẳng phải Jake muốn thế, mà dường như nó đã là bản tính tự nhiên của anh ấy.

Không hẳn là Jake thiếu khôn ngoan, song anh ấy đã đi cùng với chúng tôi ngang qua cái công trường hoang vắng vào đêm hôm đó. Một hành động thiếu suy xét nhất mà chúng tôi đã từng thực hiện.

Nhưng sự nguy hiểm thực sự không nằm ở đồng xà bần rác rưởi trong khu công trường đó mà nó tới hoàn toàn bất ngờ từ một sự việc khác.

Đấy, các bạn coi. Một con tàu vũ trụ đầy thương tích của người Andalite đã đáp xuống ngay cái công trường đó. Ở chính nơi ấy, lần đầu tiên chúng tôi gặp một người ngoài hành tinh. Cũng ở chính nơi ấy, chúng tôi đã biết về mối hiểm họa mang tên Yeerk. Và cũng

chính ở nơi ấy, ông hoàng Andalite - Elfangor - đã trao cho chúng tôi quyền năng biến hình.

Đó cũng là nơi ông hoàng đã hy sinh. Chúng tôi đã chứng kiến toàn bộ, chứng kiến một ông hoàng dũng cảm, tử tế bị sát hại bởi Visser Ba như thế nào. Ông bị giết vì đã cố gắng bảo vệ loài người.

Vào thời điểm ấy, chúng tôi mới chính thức trở thành một nhóm với cái tên do Marco nghĩ ra - Nhóm người hoá thú ANIMORPHS - những người có khả năng biến hình thành thú vật.

Người Andalite để lại cho chúng tôi trọng trách chống lại bọn Yeerk và ông cho chúng tôi một vũ khí: quyền năng biến hình. Giống như tất cả các loại vũ khí khác, nó vô cùng nguy hiểm, cho dù bạn sử dụng nó cho một mục đích tốt đẹp. Bạn cứ hỏi Tobias thì biết.

Song, nói cho cùng, đó là một loại vũ khí đáng sợ. Chúng tôi đã dùng nó và gây vài tổn thất cho bọn Yeerk. Thành thực mà nói, đôi khi chúng tôi cũng dùng quyền năng này đơn thuần chỉ là để cho đời vui mà thôi. Ngay lúc này đây, đây, nhu cầu sống “bình thường” của tôi đang réo gọi.

Sáng nay, khi tôi thong dong tới trường thì trời vẫn còn âm áp lắm. Xe buýt tới hội trại phải 11 giờ mới đến rước. Tôi đến trường sớm hơn một tiếng.

Dừng lại bên lối đi bộ phía trước cổng trường, tôi nhìn đồng hồ. Mặt trời lên lẹ quá, hứa hẹn một ngày nóng dữ đây. Tôi mỉm cười. Một ngày lý tưởng để bay.

Tôi băng ngang qua sân điền kinh, đi về hướng khu rừng phía sau trường. Tôi muốn gặp Tobias trước khi lên đường. Chẳng là tôi muốn xem cậu ấy có cần vài món linh tinh gì không, những thứ không thể kiếm được ở trong rừng í mà...

Nhưng không phải lúc nào cũng kiếm ra Tobias, nhất là vào buổi sáng, khi cậu ấy thường bận đi săn mồi cho bữa điểm tâm. Tôi cần phải có cặp mắt tinh tường và tốc độ lan lện may ra mới lòng được cậu ấy mà vẫn kịp quay lại đón xe buýt.

Tôi đang ở trong tình thế rất ngộ nghĩnh, tình thế chưa bao giờ xảy ra với tôi. Nghĩ mà coi, mẹ tôi và đám bạn tôi, tất cả đều nghĩ rằng tôi đang trên đường đi cắm trại. Họ nghĩ họ sẽ không thấy mặt tôi trong hai ngày. Còn mấy người ở khu cắm trại thì nghĩ rằng tôi chẳng tới tham dự, nên nếu không thấy tôi, họ cũng chẳng có gì thắc mắc.

Nhưng cả hai tình huống ấy sẽ không xảy ra với tôi đâu. Thế thì, việc gì tôi phải lo lắng nhỉ? Tôi thoáng nghĩ.

Tôi dần bước vào rừng.

Tôi cởi bộ đồ mặc ngoài ra nhét vào ba lô, rồi giấu nó vào một bụi rậm lùm xùm. Ngó dáo dác xung quanh thấy không có ai, tôi bắt đầu biến hình.

Tôi tập trung ý nghĩ vào hình ảnh của một trong những con thú mà ADN của nó đã ở trong tôi.

Quy trình biến hình chẳng lần nào giống lần nào. Lần này, cái miệng tôi biến đổi trước tiên. Môi của tôi trở nên cứng ngắc. Và khi tôi đảo mắt nhìn xuống, tôi thấy miệng tôi có màu vàng nhạt và chu ra phía trước. Ngay lúc đó, thân thể tôi bắt đầu co rút lại. Những chiếc lá thông vụt ở trên cao khi chân tôi bị ngăn lại sau vài giây.

Điều kỳ lạ nhất chính là làn da của tôi. Những thớ thịt trên cánh tay trần của tôi bắt đầu chảy nhão ra như sáp nến. Nó vừa chảy nhão vừa tạo hình cứ như tôi đang xăm hình những chiếc lông chim trên tay tôi vậy. Đột nhiên, những hình vẽ trở nên sống động, những chiếc lông chim thật đã bắt đầu trở ra.

Lông toàn thân của đại bàng đầu bạc màu nâu đậm, chỉ chừa lại lông đầu, mặt và cổ là màu trắng như tuyết.

Quá trình biến hình đã gần như hoàn thiện, tôi chỉ còn cao chừng chín tấc. Chân tôi bắt đầu choẽ ra tạo thành những cái móng màu vàng với bộ vuốt cong dữ dằn.

Hai cánh tay tôi bự ra theo chiều ngang. Những chiếc lông dài mọc ra, những chiếc xương người đang đặc và nặng bỗng trở nên rỗng và nhẹ.

Chỉ trong phút chốc tôi đã là một con đại bàng đầu bạc. Tôi sải rộng đôi cánh, cảm thấy gió tì vào lông mình, làm giãn nở từng sợi cơ bắp. Tôi đập cánh vài lần thật mạnh rồi vút lên không trung. Hên quá, tôi bắt được một luồng khí nóng tuyệt vời và nhanh chóng vút lên lẹ làng như đi thang máy.

Lên, lên nữa! Tôi đã lên cách ngọn cây cả ba chục thước. Ngôi trường của tôi trải dài bên dưới. Chiếc xe buýt đậu im lìm trong bãi xe vắng hoe.

Tôi nhắm hướng đi sâu vào rừng, bay tới lãnh địa của Tobias. Tôi không nghĩ rằng có thứ gì đó thú vị hơn là soái cánh bay cao, bay tự do trên những ngọn cây, cưỡi lên trên những ngọn gió. Rõ ràng là tự

do thực sự khác xa với ước mơ được tự do. Trong cuộc chiến đầy thương đau với bọn Yeerk, tôi thề rằng, có đôi khi, chỉ cần có thể bay lượn sang khoái như thế này là bạn đã thấy cuộc sống có giá trị như thế nào. Tôi yêu thích những khoảnh khắc đó.

Khi tôi bay gần đến lãnh thổ của Tobias, tôi chợt thấy có một sinh vật giống như hươu đang chạy giữa các lùm cây. Tôi chiếu tia mắt cực nhạy của đại bàng đầu bạc nhìn lại, tôi nhận ra một thân hình nửa người nửa hươu với cái đuôi bò cạp.

Ax! Hay gọi tên đầy đủ là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Ax là một người Andalite. Ảnh là người Andalite duy nhất còn sống sót trong cuộc chiến với bọn Yeerk để bảo vệ Trái Đất. Hoàng thân Elfangor là anh trai ảnh. Nhìn ảnh chạy thật mắc cù. Tôi chưa bao giờ thấy một sinh vật nào vừa mới phút trước nom duyên dáng, dễ thương đến thế mà phút sau đã cực kỳ nguy hiểm như một người Andalite. Gần đến nơi, tôi chợt phát hiện ra Ax đang cất vó chạy nhanh như gió, len lỏi qua các thân cây.

Tôi quyết định sà xuống chào ảnh một tiếng. Tôi nhả không khí ra khỏi cánh và rơi. Cảm giác rơi từ độ cao cả ngàn mét xuống mà vẫn kiểm soát được thật là phấn khích. Nó giống hết cảm giác bạn đang nhảy từ nóc một toà nhà chọc trời xuống đất mà biết chắc rằng mình vẫn sống sót vậy. Tôi rơi thẳng xuống chỗ mấy cái cây.

Loáng qua khóe mắt tôi là một tổ chim mắc trên cành cao. Bỗng nhiên...

Phù ừ! Phù ừ!

Một bầy chim nhỏ, đen đúa, lao thẳng về phía tôi.

Vút! Vút! Vút!

Tôi queo ngoắt qua trái. Trong chớp nhoáng, tôi hiểu ngay điều gì đang xảy ra. Bọn chim tưởng tôi định tấn công tổ của chúng nên đã ra tay “hù dọa” tôi, cố đuổi đi.

Tôi queo gấp, vẫn giữ y nguyên tốc độ như khi mới lao xuống. Nhanh quá! Queo trái! Queo!

Rầm! Cái đầu tôi đụng phải thân cây. Tôi chúi nhủi, rớt loẹt quẹt qua các cành cây, mặc cho chúng thi nhau xé, cào, quất, đập vào da thịt và vật trụ lỏng mình.

Tôi đụng đất cái phịch. Đau thấu trời thấu đất. Đầu óc quay cuồng, tôi lịm dần lịm dần... tất cả nhộn nhạo, lộn tung cả lên. Tôi đang rơi xuống một cái giếng không đáy, sâu hoắm, đen ngòm.

Hoàn hình... tôi tự bảo mình. Rachel... HOÀN HÌNH NGAY!
Và thế rồi tôi mê đi.

Chương 3 - MARCO

“**T**hế này nha,” tôi kiên nhẫn giải thích. “Có một bữa tiệc được tổ chức bên hồ bơi, thế mà tui không được mời, hay đúng hơn là Darlene, con nhỏ chủ xị của bữa tiệc cố ý không mời tui, không mời Marco-thông-thái-và-quyến-rũ này...”

<Vậy là bạn không được chào đón ở bữa tiệc ấy, nhưng bạn lại muốn đi chứ gì?> Ax hỏi.

“Đúng thế,” tôi giảng giải cho anh. “Jake và Cassie đều được mời, Rachel cũng được mời, nhưng nhỏ đi dự cái hội trại thể dục ngớ ngẩn ấy rồi. Về cơ bản, tất cả bọn nhóc trong trường đều được mời. Từ đó, tui suy ra: việc tui không được mời là có lý do, và tui biết tổng: đó là vì Darlene thích tui. *Không còn cách giải thích nào hợp lý hơn nữa.*”

Ax có vẻ hoang mang. <Điều đó là bình thường trong xã hội loài người à? Các bạn tránh né người mình thích sao?>

“Không phải là *thích* như kiểu tui *thích* bò, Ax-ngố ả. Tui *thích* bò nhưng cái *thích* này mang nghĩa khác cơ.”

Ax ngây người, tròn xoe đôi mắt chính, nhìn tôi trân trối. <Rối rắm quá...>

“Hừm, tui không cần bò phát biểu, chỉ cần bò đi cùng tui thôi.>

<Tới bữa tiệc đó hả?>

“Chứ sao. Tụi mình phải tới bữa tiệc để coi Darlene và mấy đứa bạn trong nhóm cổ động viên của nhỏ ba xạo cái gì về tui. Chắc chắn mấy đứa đó sẽ bàn tán đủ thứ chuyện...”

<Và bạn muốn tôi đi cùng bạn?>

“Ừ, tui muốn có người làm hậu viện...”

<Nhưng Hoàng tử Jake sẽ ở đó mà.>

Tôi trợn mắt. “Ừa. Nhưng Jake đi đâu phải để giúp tôi nghe ngóng Darlene. Cả Cassie cũng vậy, nhỏ đâu có thân thiết với cái đám nhiều chuyện kia...”

<Xin lỗi Marco, nếu tôi có nghi ngờ gì thì vui lòng đừng phiền.> Ax nhã nhặn nói. <Nhưng tôi thấy rằng ý kiến này của bạn có vẻ không minh bạch...>

<Anh nói đúng đó, anh Ax.>

Lại thằng Tobias phá đám rồi. Nó đánh võng một vòng trên đầu tui rồi đậu xuống một cành cây thấp. Mỏ nó ngậm một thứ gì đó đen đen.

“Chào Tobias,” tôi xởi lời. “Bồ tha cái gì trong mỏ vậy?”

<Nè, Marco, bồ có biết bay tới bay lui với một con chuột sống giẫy giụa trong mỏ khó khăn đến thế nào không?”

“Thầy nó cho tui đi,” tôi xúi.

<Bồ là lươn lẹo, ma mãnh lắm nha, Marco.> Tobias xĩa xói tôi.
<Anh Ax, anh đừng có dính vào chuyện rầy rà này.>

<Tobias, tôi bị ngựa ngáy vài chỗ trên người, Marco có một loại thuốc quý hiếm lắm, bạn ấy hứa giúp tôi chữa trị nếu tôi đi cùng bạn ấy đến bữa tiệc bên hồ.>

<Marco, bồ định tống tiền Ax bằng thuốc trị chấy rận đó phải không? Anh Ax, anh bị bọ chét cắn đó mà. Trong khu rừng này thiếu gì thứ đó. Đừng để Marco phỉnh...>

“Làm ơn đưa con chuột đây và đừng có bày đặt lên lớp nữa,” tôi ngắt lời Tobias. “Tui chẳng tống tiền ai hết. Tui sẽ đem cho Ax chai thuốc trị bọ chét, được chưa?”

Tobias thả con chuột xuống. Tôi đưa một tay ra chụp lấy. Con chuột vùng vằng dữ quá, suýt nữa thì tôi đánh rơi. Nhưng khi tôi bắt đầu thâu nạp thì nó im re.

Xong, tôi chuyền con chuột qua cho Ax. Ảnh phải cầm con chuột bằng cả hai tay, bởi vì cánh tay và bàn tay của người Andalite yếu xìu hà. Tuy nhiên Ax lại có bốn chân mạnh khỏe và rắn chắc, có thể đưa với vận tốc bốn mươi dặm một giờ lận đó.

<Marco, bồ biết là Jake còn lâu mới để bồ yên thân sau vụ này,> Tobias cản năn. <Biến hình vì lý do cá nhân là không được đâu.>

“Ê, Jake được mời đi dự tiệc rồi. Nó sẽ mãi mê ngụp lặn trong hồ, nhảy nhót, vui đùa thỏa chí chứ hơi đâu để ý tới tui, thằng bạn nổi khổ tội nghiệp của nó. Tui hỏi bồ: vậy có công bằng không? Không. Không chút xíu nào hết á.”

<Marco, Jake bảo tại vì ở bữa tiệc lần trước bồ đã thấy tã Baby Ruth cho trôi lênh bênh trong hồ, rồi la toáng lên với mọi người là... bồ nhớ không? Có lẽ chính vì thế mà lần này bồ hồng được mời.>

“Lúc đó tui mới có sáu tuổi à,” tôi chống chế. “Tui đâu có biết. Mà vậy thì càng vui chứ sao...”

<Marco, lúc đó bồ mười tuổi chứ không phải sáu tuổi.>

“Mấy tuổi thì mấy. Ai mà thèm nhớ ba cái chuyện vặt vãnh ấy chứ.”

<Nhưng Darlene nhớ.>

Tôi mặc kệ Tobias. “Bồ thâu nạp con chuột xong chưa?” Tôi hỏi Ax. “Nếu rồi thì đưa trả lại cho Tobias để nó dùng làm bữa trưa.”

<Mình ăn rồi, cảm ơn.> Tobias gãi gót. <Nè, đừng có hớn hờ quá vậy. Nếu bồ muốn biến thành chuột thì nhớ lời mình dặn nè: chuột là món khoái khẩu của rất nhiều loài thú săn mồi. Đó là một thế giới đầy rẫy những nguy hiểm.>

“Cảm ơn, Ngài Sát Thủ.”

Tobias cười ngất. <Mình thỉnh thoảng cũng bị săn lùng chứ bộ. Sáng nay mình trông thấy một con đại bàng bị một đàn giẻ cùi đuôi chạy trời chết. Hoảng quá, nó va đầu vào thân cây, té xuống xuội lơ, mình mảy rách te tua. Mình đoán, con đại bàng này định phá tổ chim í mà...>

“Sẽ không có con đại bàng nào ở bữa tiệc đâu,” tôi nói oang oang. “Thế giới loài chim cũng lắm chuyện gớm, nhưng tui đã có một bữa tiệc để tham dự rồi.”

Chương 4 - JAKE

“**M**ình cảm thấy không phải khi dự buổi tiệc này,” tôi nói. “Đáng lý ra Darlene phải mời cả Marco mới đúng. Cậu ấy không chơi trò Baby Ruth nữa đâu. Bây giờ cậu ấy lớn rồi mà.”

“Mình cũng cảm thấy tội lỗi sao ấy,” Cassie tiếp lời. Cả hai tụi tôi đang mặc đồ bơi, ngồi thõng thượt trên băng ghế bên thành hồ - loại ghế có thể điều chỉnh để nằm dài ra hay ngồi nhổng lên í mà.

Quanh hồ bơi, có khoảng năm chục đứa nhóc đang chạy giỡn, la hét om sòm. Khoai tây chiên, kem, và bánh ngọt chất đầy trên một chiếc bàn dài. Lại có cả một thùng đầy nước ngọt ướp lạnh. Dàn stereo đời mới đang phát một bản nhạc Rock thịnh hành. Vài cặp đang nhảy tưng bừng.

Chưa đến giữa trưa mà mặt trời đã sáng rực. Một ngày nóng nực đây! Tôi bỗng ghen tị với Rachel - nhỏ được đi cắm trại trong vùng núi, chắc chắn sẽ mát mẻ hơn ở đây nhiều...

Chợt, có tiếng thét xốc óc.

“Yaaaaaaahh!” Ai đó thét lên thảm thương.

“Ồi! Ồi! Ồi! Ồi! Ồi!” Tiếng người khác kêu khóc.

Tôi ngồi thẳng lên. Có chuyện rồi! Tôi cảm thấy máu mình ứ đầy adrenaline như thường lệ mỗi khi gặp chuyện. Tôi vội ngó dáo dác xung quanh, kiểm đường chuẩn, ước lượng nơi có thể đứng chiến đấu, hoặc nơi có thể núp và biến hình nhanh lẹ. Mọi người chạy tán loạn.

Ồ không... Nhìn kỹ hơn thì chỉ có vài cô nhỏ đang chạy, vừa chạy vừa hét như bị bóp cổ.

“Darlene đó,” Cassie bảo. Nhỏ bắn cho tôi một tia nhìn hoang mang, lo lắng.

“Ồi! Ồi! Ồi! Ồi!.. Tránh xa tao ra!” Darlene la thất thanh. “Điii đđiii!”

Darlene xộc thẳng về phía tôi và Cassie. Nhỏ chạy như bị sói đuổi sát nút. “Cứu! Cứu tôi với!” Nhỏ la bài hãi. “Nó đuổi theo tôi!”

“Cái gì đó?” Tôi thét hỏi.

“Chuột!” Nhỏ Tracy bàng hoàng thét. “Chuộtttt!”

Ngay lúc đó, tôi nhìn thấy hai con chuột nhỏ tí, đang chạy dí theo Darlene như một cặp sư tử bám riết một con trâu.

Darlene né qua phải, hai con chuột liền quẹo qua phải đuổi theo nhỏ. Liền đó, một thằng nhóc tên là Hans gào. “Darlene, chạy đường này nè! Để tui đập chúng cho.”

Darlene hướng về phía Hans. Hans giơ chân lên, sẵn sàng đập hai con chuột sắp chạy qua. Nhưng đột nhiên, một sự việc kỳ khôi xảy ra, lũ chuột ngoặt qua trái, quành một vòng qua người Hans và lại quính quíu đuổi theo Darlene.

“Chuột thật không rượt người như vậy đâu,” Cassie thì thầm, thả cho tôi cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Ừa,” tôi đồng ý.

“Marco đấy,” Cassie thì thảo tiếp. “Bảo đảm cậu ấy đã lôi kéo Ax vào vụ này.”

“Mình sẽ cho nó biết tay,” tôi giận run. “Ngay sau khi tụi mình cứu được nó.”

Tôi chạy men theo bờ hồ, dẫm bừa lên đám ghế bàn, lon soda và giấy gói bánh ngổn ngang. Cassie chạy hướng ngược lại.

“Cứu! Cứu! Cứu với!” Darlene vẫn la thảm thiết, chạy ào về phía cửa hiên.

“Ê!” Cassie hét to hết sức. “Chỉ là hai con chuột thôi mà. Việc quái gì phải sợ chứ.”

Một trong hai con chuột bỗng lần chần. Marco đã nhận ra giọng Cassie.

“Này, hai con chuột kia, muốn sống thì phải tới chỗ Cassie,” tôi nói, cố tỏ vẻ như đang bông lơn. “Cũng phải có người nào diệt chúng chứ,” rồi, gầm gừ trong cổ họng, tôi thêm. “Ai đó giống như ta đây.”

<Tui nghe rồi,> Marco nói với tôi bằng giọng truyền ý nghĩ. Vì không ở trong lột biến hình nên tôi không thể trả lời Marco cũng theo cách đó, chứ còn nói được, thế nào tôi cũng tuôn ra những lời khó nghe cho mà coi...

Quanh hồ bơi là một cảnh tượng nhốn nháo! Máy chục đứa trẻ chạy nháo nhào như tụi ngớ ngẩn. Đám thì cuống cuống chạy xa khỏi hai con chuột, đám khác lại háo hức ủa vào đuổi theo chúng. Tất cả đều la muốn bể cổ họng.

“Lại đây, lũ chuột ranh.” Cassie lên giọng.

Hai đứa tôi đang cố buộc Marco phải chạy về hướng Cassie. Tụi tôi biết cậu ấy nghe được tốt - chuột thính tai lắm mà.

“Aaaaaaahhh!” Darlene vẫn la che ché. Nhỏ chạy quỳnh quít về phía mái hiên và chui tọt vào nhà. Marco lao theo sau nhỏ như viên đạn, Ax cũng lật đặt bám theo.

<Đừng lo,> vài giây sau tôi nghe Marco truyền ý nghĩ. <Hai đứa tui chui xuống tầng hầm đây. Tụi tui sẽ hoàn hình. Hãy coi chừng giùm, đừng để ai chui xuống đó truy lùng chuột.>

“Trời ơi là trời,” tôi than vãn và chạy tới mái hiên.

RẦM! Tôi tông mạnh vào Hans và cả hai cùng ngã lăn kềnh ra. Ngay lập tức, không dưới tám đứa khác té đè lên tụi tôi, tất cả cùng lăn cù nhây. Hết một trận bóng bầu dục đến hồi gay cấn, tất cả các cầu thủ xấn vào nhau, la hét, gầm gừ, xô đẩy và quơ quào chân tay, mong chiến thắng trong pha tranh bóng quyết liệt...

Tôi hớp không khí ừng ực, cổ vùng đứng dậy. Đúng lúc đó, bầu trời phía trên tụi tôi bỗng tối sầm. Một cơn lốc xoáy hiện ra giữa bầu trời trong trẻo.

Tôi bỗng cảm thấy điếng hồn vì một mối đe dọa nào đó phát tán ra tự sâu thẳm trong ruột gan.

Đám mây bụi mù càng ngày càng dày đặc hơn.

Trong tích tắc, nó tạo thành một hình thù hắc hoi. Một hình thù chưa từng xuất hiện trên hành tinh Trái Đất.

Sau đó nó tấn công.

Chương 5 - MARCO

Đúng là không đường hoàng cho lắm khi lén vào bữa tiệc của Darlene trong lốt chuột. Có vẻ trẻ con nữa. Nhưng các bạn không thể tưởng tượng nhỏ đã chầu mỏ nói những gì về tôi đâu.

Tôi và Ax biến hình trong căn nhà hoang cách nhà Darlene một dãy phố. Ngay khi là chuột hoàn chỉnh, tôi và Ax liền bị bản năng chuột thôi thúc.

Chạy! Chạy! Chạy! Chạy!

Chuột chẳng thích ở ngoài trời lờng lộng, chẳng ưa ánh sáng ban ngày. Nó sợ bị săn lùng. Sợ lắm!

Chạy! Chạy! Chạy! Chạy!

Thế là tụi tôi cắm cổ chạy thoăn thoắt trên những cái chân chuột nhỏ xíu, chạy như thể bị cột vào thanh chắn của chiếc xe hơi Indy 500 vậy.

<Tôi không thể kiểm soát được con vật này,> Ax kêu rêu. <Nó bị điên.>

Dzífíttt!

Tụi tôi quần đít chạy trong nỗi sợ hãi, phóng vèo qua những cọng cỏ to như trái banh chuyền, lướt qua những con bọ to như mấy chú chó chăn cừu. Tôi cảm thấy muốn bình vì nỗi ao ước được dừng lại để đánh chén vài con bọ. Một con cánh cam nằm đó, và trí não chuột òa lên. *Ô, bữa trưa mới tuyệt làm sao!*

Nhưng nỗi sợ lẫn át cả cơn đói, cho nên tụi tôi vẫn cứ chạy như bị ma ám, quên phéng mùi vị thơm ngon của lũ bọ. Mãi rồi tụi tôi cũng nắm được chút quyền kiểm soát.

<Bồ có ổn không vậy, chiến hữu?> Tôi hỏi Ax.

<Tôi khỏe. Nhưng bản năng chuột mạnh quá.>

<Ừa. Toàn là sợ sệt không há?>

<Loài vật phát triển bản năng vì mục đích tốt,> Ax nói đều đều.

<Chuột cảnh giác cũng là vì lợi ích của nó thôi.>

<Ừa. Nếu thấy có hơi hám con mèo ở đâu là tụi mình phải hoàn hình cấp kỳ đó nha,> tôi dặn dò.

<Đúng. Nếu chúng ta còn sống trước khi thấy nó.>

Cứ thế, tụi tôi lần mò tới bữa tiệc - hai con chuột đang đi tìm thú tiêu khiển.

May thay, các giác quan chuột thật là xuất sắc: nghe cũng giỏi nè, ngửi cũng hay nè, mà nhìn thì tinh phải biết, dù không bao quát được tầm rộng lắm. Cũng phải thôi, khi bạn bé tí teo và cúi gằm sát đất thế thì còn đòi nhìn đi đâu xa cho được?!

Tụi tôi nhắm ra Darlene phần lớn là nhờ nương theo tiếng nói của nhỏ. Darlene đang nói chuyện như bắn liên thanh với mấy nhỏ bạn về đủ thứ hằm bà lằng: hết trường học, qua âm nhạc, lại bình phẩm về các tài tử truyền hình. Ax và tôi nấp ngay dưới ghế Darlene ngồi. Những dải plastic nơi nóc ghế đan quện vào nhau, thống xuống y như muốn úp chụp và đè nát tôi.

<Xời, nghe chán gì đâu,> tôi tỉ tê với Ax.

<Thế bạn trông đợi điều gì?>

<Tui muốn mấy đứa đó nói về tui, một cách tự nhiên nhất,> tôi bảo.

A, phải rồi! Bỗng dưng tôi nảy ra cách truyền ý nghĩ cho Darlene - chuyển tải thông điệp “Marco” vào đầu nhỏ. Nhỏ sẽ không biết cái ý nghĩ ấy xuất phát từ đâu. Nhỏ chỉ nghĩ ai đó vừa nói to lên thôi...

<Marco,> tôi thốt lên.

“Cái gì?” Darlene đáp lời liền. “Marco thì sao?”

“Marco chẳng là cái quái gì cả.” Con nhỏ tên Kara tiếp chuyện.

“Ừa. Tớ thậm chí còn không muốn nghe tên nó được nhắc đến trong bữa tiệc của mình nữa kìa. Nó là đồ khủng điên sau những gì nó làm. Ném tã giấy Baby Ruth vào hồ nhà tớ làm cho mọi người một phen kinh hồn bạt vía.”

“Nó còn cả tửng lắm, chưa có thành người lớn,” một con nhỏ tên Ellen đề thêm.

“Đúng,” Darlene đồng tình. “Nó cứ tưởng mình quyền rũ, hay bấu bỗ lắm, nhưng thiệt ra là thứ thùng rỗng kêu to. Lúc nào nó cũng xỏ chuyện tiểu lâm nhạt như nước ốc.”

Hừ. Tụi nó bảo tôi con nít thì cũng chưa sao - tôi vẫn còn chịu được, nhưng dám oang oác bảo tôi không biết nói đùa thì quá quắt lắm.

Được rồi! Thế thì tôi sẽ trình diễn cho tụi nó tức cười một phen.

Tôi phóng ra, nhắm tới cặp chân của Darlen to như hai cái cột đình màu hồng. Ax vừa chạy theo tôi vừa la. <Bạn làm gì thế

Marco?>

<Tụi mình sẽ dạy cho Darlene biết thế nào là óc khôi hài,> tôi thét trả, và phóng sượt qua gót chân Darlene. Hi! Móng chân của con nhỏ nhiều chuyện này dính toàn ghét không hà.

Tôi leo hẳn lên bàn chân Darlene. Xong, tôi nhí nhoáy lượn đi lượn lại giữa mắt cá và ngón chân của nhỏ.

“Ồi! Ồi! Ồi!” Darlene thét tưng bừng.

Nhỏ giơ chân lên vẫy một cái. Tôi phóc ra kịp thời. Còn nhỏ thì ù té chạy ra ngoài, la thét rùm trời, miệng lảm nhảm y như người mất trí.

Rất tự nhiên, tôi đuổi theo nhỏ. Cũng rất tự nhiên, Ax phóng theo tôi.

Đã đòi gì đâu. Vui ơì là vui! Tuy phải xin cáo lỗi rằng như thế là không được đứng đắn cho lắm.

Rồi tôi nghe Hans hăng hái la lên, định sẽ đạp nát tôi. Đừng hòng. Tôi đâu ham để cái chân tổ bố của Hans dẫm lên một cách tàn nhẫn.

Tiếp theo, tôi nghe giọng Jake đồng dục la lối, rồi tiếng Cassie dịu dàng hơn... nhưng vẫn có vẻ tức tối lắm.

<Trời đất ơi, Jake,> tôi than vãn với Ax. <Xui xẻo quá xá!>

Tôi nháo nhào tìm chỗ nấp để hoàn hình, nhưng quanh tôi đầy những bàn chân nặng nề nện thành thạch. Cũng may, chúng chỉ được cái lớn xác chứ chậm chạp lắm. Tất cả bọn nó đều quá khích. Từ từ để tôi thở đã rồi kể tiếp: tôi chỉ dài có nửa tắc, thể thì khỏi nói bạn cũng biết tôi sợ tóe khói đến mức nào.

Thế rồi, bỗng tôi phát hiện ra ngôi nhà! Tụi tôi có thể chạy vào trống, chui tuốt xuống tầng hầm, nơi chẳng ma nào thềm léo hánh đến và hoàn hình thật mau lẹ. Sau đó, khi chỉ có tôi và anh bạn Andalite... thì tuyệt. Sẽ lại thêm nhiều màn hấp dẫn nữa.

<Ax! Bám sát tui nha! Tụi mình cần hoàn hình ngay. Xong, bỏ phải biến thành người liền nha.>

<Tôi cảm thấy cái đó không phải là ý kiến hay.>

<Thôi thì tùy cơ ứng biến vậy.>

Vú út! Tới ngưỡng cửa bên hiên nhà! Vút! Vào nhà rồi. VÚT! Qua con nhỏ Darlene đang hoảng vía, ngồi thu lu trên trường kỷ, áp gối vào mặt.

Vú út. Chạy dọc theo tấm thảm cho tới khi tui tôi đụng phải tấm vải sơn lót sàn.

Đột nhiên, tôi cảm nhận được bóng tối. Khu vực của chuột! Ô la la. Sự thể tiến triển rồi đây!

Tui tôi phóng xuống một bậc thang và rơi... BỤP! Thêm một bậc thang nữa. BỤP! Lại bậc nữa, bậc nữa. Với tốc độ phóng như hỏa tiễn.

Thật quái đản! Không dừng vô duyên vô cớ lại lọt vào thế trận ma đồ này.

<Đừng lo,> tôi gọi Jake. <Hai đứa tui chui xuống tầng hầm rồi, tui tui sẽ hoàn hình. Hãy coi chừng, đừng để ai mò xuống truy lùng chuột.>

Tôi và Ax cắt được đám người truy đuổi, không còn ai theo tui tôi xuống thang cả. Ngay cả khi còn chạy tôi đã bắt đầu hoàn hình.

Tôi đang trên đường trở lại là người. Một sự pha tạp giữa đuôi chuột, tai và chân người - một sinh vật dị hợm, giống như chú chuột Mickey rơi vào tay Stephen King, nhà văn chuyên viết truyện kinh dị. Ax nhìn còn tệ hại hơn - nửa chuột nửa Andalite.

Ngay lúc tôi đang ung dung nghĩ. *Ê, nhằm nhò gì, tất cả cũng xong xuôi cả thôi*, thì toàn bộ thế giới bỗng tung hê lên.

Rắc- RÀ ẦM!

Ánh mặt trời phụt tắt. Toàn bộ mái nhà bị đứt phăng! *Nguyên cả mái luôn*.

Gỗ ván, thanh xà và những khối bê-tông rơi lả tả, rớt ngả nghiêng thành từng mảng lớn. Tôi không thể hiểu nổi. Hình như cả thế giới quanh tôi đều vỡ vụn ra. Y như cả vũ trụ bị dồn vào trong một cái cối xay thịt.

Và rồi tôi trông thấy nó. Thật khổng lồ! Một sinh vật dường như không được làm từ chất liệu gì cả, nhưng lại có đầy đủ răng, gươm và sức tàn phá. Tựa như hai mươi tên Hork-Bajir bị kết dính lại rồi được gắn thêm một đôi cánh rồng.

B-r-r-r-ă-ă-ă-k-k-k!

nó dỡ ngôi nhà ra thành từng mảnh với một sức mạnh không thể tin nổi.

Âm thanh ồn ào thật khủng khiếp. Tiếng gỗ bị rút ra. Tiếng bê tông bị nghiền vụn! Tiếng ống nước bị bẻ cong. Tiếng dây điện nổ lộp bộp và bắn văng ra vô số tia lửa.

“Coi chừng!” Tôi gào lên với Ax bằng giọng người. Xà nhà rơi rớt quanh tôi. Những mảnh vỡ bay léo chéo trên không trung.

Tôi chẳng nhận ra là mình đã hoàn hình xong. Tôi đã là người rồi! Bằng cách nào đó Ax cũng đã biến thành người hoàn chỉnh.

Ở trên đầu tôi, nơi vài giây trước còn là ngôi nhà, con quái thú đang lòng lộn dưới ánh mặt trời.

Nó nhìn xoáy vào tôi bằng cả tá con mắt gớm ghiếc gắn lung tung khắp nơi, chẳng theo trật tự nào. NÓ nhìn trừng trừng vào tôi y như cách Tobias nhìn con mồi của mình.

“Trời đất ơi,” tôi rên rỉ. “Tui hông thích chuyện này chút nào.”

Thế rồi... tất cả các con mắt cùng chớp một lúc. Hình như con quái vật đang phân vân.

Rồi, cùng lúc với tiếng thở phào nhẹ nhõm và kinh ngạc của tôi, mọi thứ bỗng chững lại. Con quái vật trở lại thành đám mây bụi, mỏng dần, trôi lơ lửng rồi biến mất luôn.

Tôi run đến nỗi không thể đứng dậy nổi. Nhưng... tôi vẫn còn sống.

Chương 6 - RACHEL

Tôi tỉnh dậy và thấy mình đang nằm ngửa trên thảm lá thông khô giòn, rộn rạo. Mặt trời lấp lóa chiếu xuyên qua các cành lá.

“Mình làm gì ở đây vậy cà?” Tôi bật thốt lên, nhưng tiếng nói chỉ sùng sục trong miệng.

Tôi chợt cảm thấy rờn rợn.

Cái gì đang xảy ra vậy? Tại sao mình lại ở đây? Tại sao mình không thể nói được? Mình không phải ở đây. Thế thì mình phải... ở đâu? Ở đâu nhỉ? Tôi cố tập trung tâm trí. Làm thế nào mà mình lại lọt vào đây? Trước đó mình ở đâu? Mình thuộc về nơi nào?

Nhưng không có tiếng trả lời. Tuyệt nhiên không có gì! Tôi chẳng thể nhớ nổi vì sao mình tới đây, chẳng biết mình là ai, cũng chẳng biết tên mình là gì.

Tôi cố ngồi dậy... và...

“Aaaaaahhh!” Tôi la rú lên kinh hoàng khi thấy hai chân mình... bị bọc kín trong bộ đồ bó sát màu đen, nửa phần chân phía trên có hình dáng như chân người, nhưng nửa phía dưới đột nhiên lại lòi ra... những móng vuốt bự chảng. Tay tôi có năm ngón hằn hoi, năm ngón tay người, nhưng lại có xòe lông - những chiếc lông cắm vào da thịt tôi!

Tôi sờ tay lên mặt mình và chạm phải một cái mỗ cứng ngắc, có thể rút xé đồ vật được.

Ác mộng chẳng? Thôi rồi, tôi đang gặp giấc mơ dữ. Phải dậy mau. Phải ra khỏi giấc mơ kỳ quái này thôi.

“Aaaaaahhh!” Tôi lại thét. Và âm thanh không phải của người càng làm tôi khiếp đảm hơn.

Đừng sợ, tôi ra lệnh cho mình. Cái này đâu phải là sự thực.

Tuy nhiên tôi cảm nhận được lá thông nhòn nhọt bên dưới mình. Lại còn ánh sáng mặt trời ảm áp như đang tưới tắm, dội tung tóe lên những cành cây nữa.

Mình có luôn như thế này không nhỉ? Bộ mình là thứ quỷ quái nửa chim nửa người sao? Hay là tôi đang trên đường biến chuyển từ hình thù này sang hình thù khác? Và thật ra tôi là cái gì? Là ai?

Tôi căng óc ra nhớ, nhưng hình như cả nửa khối óc của tôi bị đóng gói trong màn sương dày đặc. Tôi chẳng làm sao hình dung được qua làn khói ấy. Cho dù tôi có ráng sức đến cỡ nào đi nữa.

Mi là người, tôi lặng lẽ nhả nhủ mình. Mi hồng phải là chim. Nếu mi đã biến đổi được đến thế này thì mi cũng sẽ biến đổi tiếp.

Nhắm mắt lại, tôi muốn tập trung và không muốn thấy cơ thể dị hợm của mình. Nỗi kinh khiếp lan khắp trong tôi, làm xục xịch từng khúc xương, khuấy động từng thớ thịt.

Tôi là người, tôi muốn là người hoàn chỉnh! Là người cơ.

Thế rồi... tôi bỗng cảm thấy có sự biến đổi. Tôi mở choàng mắt ra. Ô! Móng vuốt của tôi đã rút lại rồi trở thành những ngón chân người.

Tôi lại tập trung tiếp. Người. Tôi muốn là người. Tôi cảm thấy lông chim tan chảy đi vào trong da mình, rồi cái mỏ cứng chuyển thành đôi môi mềm.

Bỗng, tôi cảm thấy một bóng râm che phủ mặt trời. Hình như có cái gì đó chắn ngang nó. Tôi rùng mình nhìn lên.

Ngay ở trên cây, một đám mây bụi cuồn cuộn xoáy trào, như một cơn cuồng phong. Nó xoáy đảo điên dữ dội.

Nhưng thật ra... không hẳn là một đám mây bụi.

Tôi nằm đó, cảm thấy hãi hùng. Xem ra cái khối dày cui, xoáy lốc kia đang nhìn tôi trừng trừng. Nó nhìn xoáy thẳng vào tôi.

Tôi không cho phép mình xao nhãng. Tôi vẫn chưa là người trọn vẹn. Tôi muốn là người cơ. Có lẽ... khi là người, tôi sẽ nhớ ra mình là ai.

Chương 7 - TOBIAS

Tôi đã chứng kiến rất nhiều điều kỳ, dễ sợ kể từ sau cái đêm năm chúng tôi băng ngang qua công trường bỏ hoang, nơi ông hoàng Elfangor đáp xuống trong chiếc chiến đấu cơ rách te tua.

Trước đó, tôi chỉ là một thằng bé. Một thằng ngốc, tôi đoán thế. Khó mà nhớ chính xác được. Nhưng, hừm, tôi cho rằng, tôi là một đứa rất rất tầm thường. Tôi nhớ tôi gặp và quen Jake vì cậu ấy đã cứu tôi khỏi mấy thằng cặn bã khi chúng định giúi đầu tôi vào trong bồn cầu.

Rất nhiều biến cố xảy ra kể từ dạo đó.

Tôi đã thay đổi rất nhiều để có thể tương ứng với thằng tôi ngày nay. Tôi chấp nhận sự thật trớ trêu rằng mình không còn là người đúng nghĩa nữa, trong khi cũng không hoàn toàn là điều hâu.

Tôi đã từng chứng kiến bao nhiêu việc kỳ lạ trong đời, nhưng vẫn không thấm thía gì so với điều tôi thấy sáng hôm ấy, khi tôi đang cười luồng khí nóng, phía trên nhà Darlene chừng một dặm.

Lúc đó tôi đang bay “cảnh giới” - một trong những cách giúp đỡ bọn bạn đó mà. Dù Marco không yêu cầu tôi trông chừng giùm trong khi nó thực hiện phi vụ chơi khăm cà chớn của mình, nhưng tôi nghĩ có tôi đi theo vẫn tốt hơn. Vả lại tôi cũng đã ăn uống no nê rồi. Một con rắn non đang hoành đó nha - đó là món đặc sản bất ngờ, họa hoàn lắm tôi mới được thưởng thức. Tôi chẳng còn việc gì làm nữa, cho nên cứ việc bắt luồng khí nóng mà bay vi vu.

Tôi lên khá cao. Đủ cao để thấy toàn bộ quang cảnh phía dưới, từ mé bìa rừng xuôi về phương Nam, ra tới tận trung tâm thành phố cách đó vài dặm... nhưng cũng đủ thấp để có thể trông thấy Marco và Ax trong lốt chuột đang chạy nhoay nhoáy, thẳng tiến đến nhà Darlene.

Marco là một anh chàng đặc biệt thông minh. Nếu Ax thông minh theo chuẩn mực Andalite, thì Marco cũng thông thái theo chuẩn mực loài người. Ấy thế mà tôi hồng hiểu tại sao cả hai sinh vật thông thái ấy lại chẳng chịu nhận ra là làm chuột sẽ nguy hiểm đến thế nào, lại còn đi tơ hơ giữa ban ngày ban mặt nữa chứ.

Làm thế khác nào cột miếng bít tết thơm lừng vào chân và nghênh ngang đi dạo bên cạnh một bầy sói. Điều hâu giết chuột để xơi, mèo cũng chén chuột, và không một tên chuột nào muốn kẻ rượt đuổi mình là mèo hay điều hâu đâu!

Từ trên cao tôi quan sát thấy con mèo ú ị đã phát hiện ra Marco và Ax. Nhưng có lẽ chàng mèo này no phở phê rồi, lại đang lười chảy thây nữa, nên rốt cuộc nó chỉ nằm ườn sưởi nắng thôi. Mèo ta để mặc hai con chuột kia đi qua mà không nói năng gì.

Xong, tôi cũng nhận ra có một con điều hâu cánh ngắn đang dòm ngó hai chàng chuột. Hẳn nó đang khoái chí nghĩ về một bữa trưa thịnh soạn. Tức thời, tôi bèn ra hiệu cho con chim ấy rằng lũ kia là con mồi của tôi rồi, cấm động vào. Thế là nó bỏ đi một nước. May thay, tôi bực hơn nó và nó cũng không đói đến mức phải liều chết xông vào...

Đến khi thấy Marco và Ax tới được chỗ tiệc của Darlene tôi mới bớt căng thẳng. Cả hai sẽ an toàn chừng nào chưa bị lũ nhóc dự tiệc dẫm phải. Mặt khác, nhìn cảnh tiệc tùng vui vậy, tôi thấy vui lòng. Mọi người đang phởn phơ, đám nhỏ té nước rầm rĩ trong hồ, chạy đuổi nhau, reo hò chí chóe, nói chuyện râm ran.

Đây là một thế giới khác hẳn với thế giới tôi đang sống. Tôi có hội Animophs và Ax làm bạn, nhưng tôi không có bạn đồng loại với mình - điều hâu không có đàn đúm và kết bè với nhau. Mà thiệt ra, mỗi khi tôi trông thấy một con điều hâu khác có nghĩa là sắp sửa có rắc rối, không chừng sẽ phải choảng nhau ra trò để tranh giành lãnh địa cũng nên...

Chợt, tôi thấy Marco đuổi theo một con nhỏ. Con nhỏ đó chạy ù vào nhà. Marco và Ax dí theo sau, kéo theo một lô một lốc tụi con trai, trong đó có cả Jake.

Tiếp theo, tôi thấy một cái gì đó quái dị vô cùng, hết một con quỷ bụi nhoi ra từ sa mạc hay vùng thảo nguyên. Nó xoáy lốc với cường độ cực cao, càng lúc càng mạnh hơn, càng lúc càng xoáy đặc lại. Tôi căng đôi mắt điều hâu ra để nhìn từng chi tiết, tôi nhả không khí khỏi cánh và sà xuống thấp hơn để nhìn cho rõ.

Trời đất... nó không còn là đám mây bụi nữa, mà là một sinh vật có hình thù! Một quái vật được hình thành từ hàng đồng miêng nghiền chặt và những lười gươm khua loang loáng.

Nó bổ nhào xuống ngôi nhà, tốc hết mái ra, biến tường, ngói thành từng mảnh hình ghép Lego. Xem ra nó đang nhai từng viên gạch, từng thanh gỗ và tấm ván lót trần.

Tụi nhóc xô nhau chạy hoảng loạn.

Đột nhiên, một nửa ngôi nhà phía trên bay mất, gọn hơ. Và tôi thấy thẳng tuột xuống tầng hầm. Thẳng ngay xuống Marco và Ax trong lốt người.

Tôi liền gập cánh lại và lao ào xuống như tên lửa. Có lẽ tôi sẽ làm con quái vật bị xao nhãng.

Bỗng nhiên con quái thú chợt tan biến, chẳng vì lý do gì.

Tôi lại dưng lên gấp, lên tới ba chục thước, tôi thấy Marco run lên vì nhẹ nhõm. Chú Ax coi bộ không vui lắm, nhưng cả hai vẫn còn sống. Còn Jake và Cassie thì cứ đứng ngó trần trần lên trời.

Con thú bụi hòa tan vào mây. Cặp mắt điều hâu của tôi thấy đám mây phát tán ra, và rồi từng hạt bụi một lại cùng nhau ùa trôi về phía khu rừng với một tốc độ khủng khiếp.

Chương 8 - RACHEL

Người. Hãy là người.

Tôi tập trung tất cả sức mạnh vào ý nghĩ ấy. Tôi nhắm tịt mắt lại và cố nhớ mình là ai, mình trông như thế nào...

Tôi cảm thấy cơ thể mình thay đổi, cảm thấy ngứa ngáy khi da hòa lẫn vào lông chim.

Trước đây tôi đã từng làm điều này chưa nhỉ? Tôi không chắc. Gớm quá, trông thật chướng tai gai mắt.

Tôi mở bừng mắt ra.

NÓ ở ngay phía trên tôi! Cái gì vậy cà?

NÓ có bao nhiêu là miệng đầy nhóc răng kim sắc bén! Những con mắt dòm thao láo, những lưỡi gươm vung vẩy.

NÓ đuổi theo tôi!

Liệu tôi nên bay hay chạy đây? Tôi là cái gì nhỉ?

Tôi nhồm lên, hy vọng mình có chân.

Đúng! Tôi có thể chạy. Tôi chạy! Bàn chân trần của tôi dấn lên trước, bàn chân người. Cánh tay tôi lúc lắc, nhưng chúng vẫn còn lọng cọng lăm. Xương nối kết sai khớp hết rồi. Tôi chạy lên đồng lá thông đâm vào gan bàn chân, buồn buồn!

B-r-r-ră-ă-ă-k-k-k!

NÓ đã ở ngay đằng sau tôi! NÓ ngấu nghiêng một cụm thân cây dày một mét hai rồi phun ra đồng mảnh vụn như mặt cưa.

“Không!” Tôi hét, giọng tôi đã gần là giọng người.

KHÔNG! KHÔNG! NÓ đuổi theo tôi. NÓ muốn giết tôi. Tại sao vậy? Tôi đã làm gì? Tôi là ai mà con quái vật này lại muốn hủy diệt tôi?

Tôi chạy càng lúc càng nhanh hơn. Nhưng NÓ cũng tăng tốc. Các thân cây bị búng khỏi mặt đất để dọn đường cho NÓ đi. Mặt đất nứt nẻ thành những hầm hố khổng lồ. Xung quanh tôi rặt tiếng gầm rú hủy diệt.

Cái gì xảy ra với tôi vậy trời?

“Cứu tôi với!” Tôi la rùm. Bây giờ giọng tôi đã lãnh lút, đích xác là giọng người. Những thay đổi cuối cùng đã diễn ra. Cánh tay tôi đứng

đưa nhẹ nhàng hơn. Nhìn xuống tôi thấy cái mũi người chứ không còn thấy cái mỏ chim nữa.

Nhưng còn con quái thú... CON QUÁI THÚ! NÓ đang đuổi theo tôi sát nút!

Bất ngờ, một con đường hiện ra! Xe cộ băng qua băng lại vun vút.

Tôi chạy về phía con đường, quái vật vẫn theo sát tôi, tự mở lối xẻ ngang khu rừng.

Xe hơi lao chiu chiu! Nếu nhào vô lòng đường, tôi sẽ bị xe cán bẹp. Nhưng nếu dừng lại, con quái vật sẽ xơi tái tôi.

Tôi chạy.

VUUÚT! Một chiếc xe hơi vù qua như tên bắn, sượt ngang tôi chỉ trong vài phân. Có sáu lần xe! Ô, đường xa lộ liên bang! Tôi chạy, bám víu vào hy vọng sống sót.

Uuuúúúú! Tiếng còi hụ inh ỏi.

Một chiếc rờ-mooc phóng tới.

Quái vật đụng xe hay xe đụng quái vật? Tôi không chắc.

Rồi, BÙM! Buồng lái xe tải bẹp dúm dó. Tôi chỉ thoáng nghe tiếng người tài xế vừa thét gào như điên vừa cuống cuống vặn vẹo tay lái.

Thế rồi thùng xe - phần có ghi dòng chữ *Ben AND Jerry's* - đập cái ầm vào con quái vật bụi.

Kít kít, két két! Tiếng bánh xe nghiền nát mặt đường, và rồi... ÀÀmm!

Tôi trượt ngã sóng soài vào dải phân cách, lăn xuống một vũng nước dơ hầy. Tôi nhìn lên, đúng lúc thấy chiếc xe tải lật úp, quay ngang qua, chắn giữa xa lộ, xịt ra những tia lửa tanh tách.

Con quái thú xé toang chiếc rờ-mooc. Hàng chục lít kem bọc tung ra như lựu đạn nổ, văng báy xáy. Trong cơn sợ kinh khiếp, tôi bị hàng đồng kem dừa, kem dâu ném vào tấp, chụp kín mình mẩy.

Con quái vật từ chiếc xe lồng lên. Viên tài xế lồm cồm trèo ra khỏi buồng lái và cong giò chạy biến.

Khi con quái bay lên không trung, hàng trăm con mắt ma quái của nó dòm trao tráo xung quanh, đảo dác kiếm tìm. Đến khi trông thấy tôi, nó NHÌN XOÁY vào luôn. Nhưng những con mắt nó có vẻ bối rối. Đường như chúng hoang mang. Quái thú nhìn tôi nhưng không nhận ra tôi.

Thình lình, khi tôi co rúm lại trong cái rãnh của dải phân cách, con quái vật loăng ra thành đám mây bụi, rồi tan biến và bay đi.

Xe cộ dừng hết cả lại thành sáu làn xe. Tất cả các bác tài đều thò cổ khỏi cửa xe để chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng: một chiếc rờ-mooc nằm vắt ngang giữa đường.

Tôi run rẩy leo ra khỏi rãnh, run đến nỗi không thể đứng vững. Mình mảy tôi bê bết bùn, ướt nhem, chân đất, mặc mỗi bộ đồ bó sát. Tôi lao đảo băng qua đường và lủi vào khu rừng vừa bị phá tanh bành.

Một người đàn ông cầm camera ló ra khỏi xe hơi và bắt đầu thu hình đóng đồ nát. Xa xa có tiếng còi xe cảnh sát hú réo rất.

Tôi muốn ra khỏi nơi này.

Cho dù tôi là ai chẳng nữa.

Chương 9 - CASSIE

“**G**ió lốc thấy mà ghê,” Marco hằm la lối. “Con quái vật đó sống rõ ràng...”

Jake, Marco, Ax trong lột người và tôi đang cùng nhau xem tivi trong phòng khách. Trời đã chiều, ba mẹ tôi chưa về nên tụi tôi tha hồ nói chuyện.

Tivi đang phát bản tin đặc biệt. Người ta đã cắt ngang một cuộc tọa đàm để chiếu những hình ảnh được gọi là “con lốc kỳ quái”. Những gì còn lại của ngôi nhà Darlene hiện trên màn hình. Phóng viên đứng ngay chỗ từng là bữa tiệc bên hồ. Tụi tôi thấy Darlene cùng với ba mẹ nhỏ đang ở sân sau, bên đồng hoang tàn.

“Con bão đã ập tới hồi sáng nay, vào lúc gần bữa trưa,” phóng viên thuyết minh. “Vài đứa trẻ đang vẫy nước trong hồ mô tả về một đám mây hình phễu xuất hiện đột ngột trên bầu trời trong xanh. Nhưng vài đứa trẻ khác lại quả quyết đó là một con quái thú. Tuy nhiên, lúc đó bọn trẻ đang kinh hồn bạt vía...”

“Tụi nó sợ chết khiếp là phải rồi,” Marco lầm rầm. “Có đứa còn tè ra quần ấy chứ, tui biết mà.”

“Ngôi nhà bị phá hủy hoàn toàn,” Phóng viên tiếp. “Như có phép màu, chỉ có thiệt hại sơ sài về người. Dăm đứa trẻ bị trầy trụa sơ sài. Toàn bộ ngôi nhà đã được bảo hiểm.”

“Tốt,” Marco nói lạnh tanh.

“Nào, bây giờ chúng ta hãy cùng ra xa lộ, nơi cũng cơn lốc xoáy ấy - hoặc cơn lốc thứ hai - cũng đã nghiền nát một chiếc xe thùng chở kem, khiến cho xe cộ bị ách tắc nhiều giờ liền.” Người phóng viên nói, và ông kính lia tới chiếc rờ-moóc chở kem của hãng *Ben AND Jerry's* - nhìn nó như thể mới bị đánh bom.

Bất ngờ tôi trông thấy một hình ảnh quen quen.

“Hãy! Nhìn kìa!” Tôi la lên thẳng thốt.

“Gì vậy?” Jake hỏi.

“Nó vượt qua rồi,” tôi nói vẻ tiếc rẻ “Mấy bồ có thu lại đoạn này không đó?”

“Có,” Marco đáp. “Để làm gì?”

“Tua lại cuộn băng đi. Tua lại mau.”

Marco tua lại đầu máy video. Tôi dòm ống kính lia ngang qua đồng hồ nát. Rồi...

“Đó! Đó!” Tôi ríi rít chỉ. “Cô nhỏ đó đó, coi kỹ đi. Nhỏ chỉ lướt qua chừng một giây hà. Bỏ có thể ngưng băng chỗ có cô nhỏ đó được không, Marco?”

“Chỉ vậy?” Jake thắc mắc.

Marco tua lại cuộn băng và chậm chậm chiếu từng chút một. Một hình ảnh mờ mờ hiện ra. Khung hình đứng lại.

“Có chuyện gì vậy?” Ax hỏi nhắng lên. “Chuyện gì?”

“Nhìn cô nhỏ kia,” tôi chỉ. “Cao, tóc vàng, đi chân đất, mặc đồ bó màu đen.”

Mắt Jake mở to, giật nảy mình vì đã nhận ra. Cả Marco cũng vậy.

“Trời ơi,” Marco thì thào. “Đúng rồi! Đúng phóc là Rachel rồi. Không sai được.”

“Nhỏ vừa mới hoàn hình xong,” tôi ào khào. “Đó là bộ đồ biến hình của nhỏ. Lại còn đi chân không nữa chứ...”

Khi biến hình tụi tôi chỉ có thể mặc đồ bó thôi. Còn giày dép ư? Quên đi! Tôi đã cố tập biến hình cả giày rồi mà kết cục chỉ toàn khiến chúng rách teng beng, y như bị chó nhai.

“Rachel làm gì ở đó vậy cà?” Jake thắc thỏm. “Sáng nay nhỏ đi dự hội trại thể thao rồi mà.”

“Mấy bỏ có biết điều đó có nghĩa gì không?” Marco nói. “Cái thứ đó đó, thứ mà đuổi theo tôi và Ax í, nó cũng ở chỗ Rachel. Trùng hợp chẳng? Tui chẳng nghĩ vậy đâu.”

Jake lắc đầu. “Ừ, chẳng thể là trùng hợp ngẫu nhiên được.” Cậu ấy nhìn Ax hỏi. “Bỏ có biết thứ đó là gì không?”

“Không,” Ax đáp. “Tôi không biết. Tôi cũng chưa bao giờ nghe nói tới loài đó. Nhưng tôi đồng ý là không hề có trùng hợp ở đây. Trùng hợp!”

“Hừ, thế thì nó là cái quái gì nhỉ?” Marco nói, giọng càu càu.

“Tobias bảo rằng nó lao về phía khu rừng với tốc độ khủng khiếp,” tôi nói. “Nó bay đi tìm Rachel. Thời gian rất khớp. Vị trí cũng đúng luôn. Nó tấn công Marco và Ax, nhưng sau đó dừng lại và quày quả đi kiếm Rachel.”

“Thì sao nào? Mấu chốt là đâu? Nếu nó là vũ khí gì đó của bọn Yeerk, thì nó phải thanh toán hai đứa tui nhanh, gọn, lẹ rồi chứ. Lúc đó nó đã thấy tui và Ax rõ ràng rồi mà.”

“Chúng ta cần nói chuyện với Rachel,” Jake quyết định. “Cassie?”

“Để mình gọi cho,” tôi lại máy điện thoại đặt trong nhà bếp, nhấn số nhà Rachel. Mãi đến hồi chuông thứ ba mới có người nhấc máy.

“A lô?” Giọng Jordan, nhỏ em kế của Rachel.

“Chào Jordan.” Tôi lấy giọng vui vẻ. “Có Rachel ở nhà không em?”

“A, chị Cassie. Chị em đi hội trại thể thao rồi.”

Tôi cảm thấy xương sống mình lạnh toát. “Ủa... ủa... nhỏ đi rồi à?”

“Dạ.”

“Nhỏ không về sớm hay gì gì đó chứ?”

“Không. Có gì hả chị?”

“À không. Chị nghĩ... à thôi. Chị gọi lại sau vậy.”

Tôi gác máy và thở một hơi thật sâu, rồi trở lại phòng khách. Marco vẫn đang gào thét với đám người trên tivi. “Đó không phải là cơn lốc! Mọi người mù hết rồi sao? Cơn lốc đâu có răng.”

Jake nhìn thấy tôi trước. Tôi cố che giấu nỗi sợ hãi nhưng không thể giấu Jake bất cứ điều gì. Cậu ấy biết tôi quá mà.

“Có chuyện gì vậy?” Jake ân cần hỏi.

“Rachel không có ở nhà. Mọi người nghĩ nhỏ đi cắm trại rồi.”

Jake, Marco và Ax cùng ngậy người ra một hồi. Rồi Marco tua lại cuộn băng. Một thân hình người mẫu tóc vàng, cao dong dỏng mặc đồ bó không mang giày.

Đó là Rachel.

Chắc chắn nhỏ không có mặt ở nơi cắm trại rồi.

Chương 10 - RACHEL

Tôi đi loanh quanh trong rừng hàng mấy giờ liền. Bước đi thất thểu, cố nhớ xem *Mình là ai? Mình là cái gì?*

Tôi không biết. Mà trí óc tôi lại chẳng trả lời giùm tôi.

Tôi vẫn nhớ cách nói. Tôi nhớ đồ vật này đồ vật kia được gọi như thế nào. Tôi biết bầu trời màu xanh, mặt trăng màu trắng đục, biển rất sâu và mùa đông lạnh hơn mùa hè. Tôi biết tất cả những điều cơ bản trong cuộc sống. Nhưng tôi là ai, là cái gì thì tôi không biết.

Tôi chẳng có một ý niệm gì về mình cả, ngoài chuyện tôi là thứ gì đó quái gở lắm - có lông, mỏ và móng vuốt của chim, và có một kẻ thù quỷ quái.

Lá thông và cành cây khô làm cho bước chân tôi đau nhói. Nhưng tôi còn biết làm gì khác nữa? Tôi phải đi đâu đây? Một loài thú ác ôn nào đó đang săn lùng tôi. Tôi có thể trông cậy vào ai bây giờ?

“Hãy trả lời tôi đi!” Tôi gào lên với cây cối. “Tôi là ai? Là ai?”

Âm thanh giọng nói của chính tôi dội lại, nhắc nhở tôi phải thận trọng. Con thú đang ở trên bầu trời, vẫn đang lùng sục tôi. Bất cứ lúc nào nó cũng có thể lòi ra.

Hừ, tôi đang bị bệnh mất trí nhớ đây mà. Nhưng vì sao nó lại xảy ra? Chịu! Tôi chẳng thể nhớ được.

Tôi cứ đi luẩn quẩn chỗ nhóm rừng kè bên đường xa lộ. Tôi thấy những ánh đèn pha xe hơi xuyên qua cây cối, cách bên phải tôi khoảng một trăm thước. Nhưng tôi vẫn ở im trong rừng để không bị ai trên đường trông thấy. Không thể để bị nhìn thấy, cho đến khi tôi xác định được mối nguy hiểm là gì.

Bỗng dưng, giữa khối màu nâu và xanh lá cây của khu rừng, tôi thấy một cái gì đó màu vàng rực, cách chỗ tôi đang đứng khoảng một trăm mét. Tôi lom khom di chuyển về phía vùng sáng vàng ấy. Đó là một căn chòi. Màng màu vàng là cái nóc bằng vải cotton xòe ra như nan quạt. *Giới Hạn*, nó ghi.

Tôi cứng người lại. Cái gì vậy? “*Giới Hạn*” có nghĩa là gì? Tôi nhắm nghiền mắt, cố tập trung.

CHỚP SÁNG! Một cửa hàng. Đúng rồi, đó là tên một cửa hàng bán quần áo xôn. Những chiếc bàn chất đầy nhóc đồng đồ màu sắc

sắc sỡ. Tôi đứng ở đó, đang bận mua sắm với... tôi biết là có ai đi cùng tôi. Tôi *cảm thấy* như vậy mà.

Nhưng tôi lại không thấy gì nữa. Mảnh ký ức đó chỉ chập chờn như một thoáng thời gian. Nó chẳng nói cho tôi biết điều gì cả.

Tôi nhìn căn chòi một lần nữa. Hình như nó đã được dựng lên cách đây lâu lắm rồi. Nó được làm từ gỗ, vài tấm đã mục nát. Tôi đã từng ở nơi như thế này chưa nhỉ? Sao nhìn nó quen quen. Nơi giống vậy... Ồ, không. Chắc là tôi chỉ tưởng tượng thôi.

Trên cái nóc màu vàng có giăng một sợi dây phơi quần áo. Tôi tập tễnh bước qua trái để nhìn qua khung cửa trước. Cửa mở. Căn buồng bên trong chẳng có đèn đóm gì cả.

“Nếu cô muốn đổi hàng thì phải có biên lai,” một giọng nói vang lên.

“Yaaaaahh!” Tôi hét lên và quay ngoắt qua.

Một người phụ nữ, hơi luống tuổi, trông lồi thối léch thếch, thân hình gầy tong teo của bà ta đóng nhiều lớp váy áo đến độ nhìn bà ta tròn quay. Bà ta lồi theo một chiếc túi vải bạt căng phồng.

Tôi cố bắt mình bình tĩnh lại, ráng kìm cho hàm lượng adrenaline tụt xuống bớt, nhưng tim tôi cứ đập thình thịch, cơ bắp căng ra.

“Cô cần phải có biên lai,” người phụ nữ lặp lại. Bà ta nhìn tôi vẻ ngạo mạn và chìa tay ra.

“Cái gì?” Tôi hỏi. “Bà biết tôi à?”

“Nếu cô muốn đổi hàng thì phải có biên lai,” bà ta lặp lại rành rọt.

“Tôi không có biên lai,” tôi nói.

Bà ta nhìn lướt qua tôi vào một cái gì đó, rồi lảng lạng tiến về phía căn chòi, tôi tò mò bám theo. Bà ta bị chập mạch nhưng coi bộ không có vẻ gì là nguy hiểm. Ngay như tôi đây cũng không bình thường mà.

Thật kinh ngạc! Trong lều toàn là quần áo. Hàng mấy đồng quần áo cao cả mét. Bốn góc chòi cũng vẫn là quần áo. Phần lớn đều dơ dáy, nhàu nhĩ, vài cái bị lấm lem và cháy xém, vài cái trông hầy còn tươm tất.

Bà khùng có vẻ như đã quên tôi hoàn toàn. Bà ta mở cái túi cáu bần của mình và lòi ra thêm nhiều đồ nữa. Áo sơ mi đen bẩn, quần jeans rách te tua, một chiếc giày tennis cũ xì.

“Xin lỗi” tôi rụt rè. “Thưa bà?”

“Nếu cô muốn đổi hàng thì phải có biên lai.”

“Bà làm ơn cho cháu biết bà tên là gì?”

Bà ta ngừng phân loại quần áo và quay qua cười man dại. “Tên *ta* à? Tên *nó* ư? Tụi ta là hai chứ không phải là một. Đúng. Đúng. Nếu cô muốn đổi hàng thì...”

“Làm ơn cho biết tên *của bà* đi,” tôi nài nỉ.

“Giờ thì nó đi rồi,” bà ta trả lời tinh quái. “Nhưng rồi nó sẽ trở lại thôi. Đúng. Chúng sẽ trở lại. Chúng không bao giờ đi hẳn đâu.”

Bình thường, chắc hẳn tôi đã nổi xung thiên lên rồi, nhưng lúc này tôi lại cảm thấy hoang mang quá.

“Tất cả chỗ quần áo này là của ai?” tôi hỏi.

“CỦA ta!” Bà ta thình lình hét âm lên. “Chúng là CỬA TA! CỬA TA!”

“Được, được rồi! Chúng là của bà.”

“Chính ta đã tìm ra đấy. Người ta vứt chúng đi, giờ chúng là của ta.”

“Ừ thì của bà. Nhưng cháu tự hỏi... cháu không có giày. Hay bà cho cháu mượn một đôi nhé.”

“Thế cô trả bằng tiền mặt, ngân phiếu hay thẻ tín dụng?”

“Cháu... à... ừm” Bỗng tôi nảy ra một ý - có lẽ là ngốc nghếch và hơi thô thiển. Tôi cúi xuống và nhặt từ dưới đất lên một mảnh vỏ cây thông. Tôi chìa ra cho người phụ nữ. “Đây là thẻ tín dụng.”

Bà ta cầm lấy, sẫm soi nó với vẻ lúng túng, rồi bà ta ngược lên nhìn tôi, trong ánh mắt hàm chứa nỗi tuyệt vọng và mất mát. “Đây là cửa hàng hả?” bà ta lẩn thẩn hỏi.

“Nó là cửa hàng của bà,” tôi mau mắn đáp.

Bà ta nặn ra một nụ cười méo mó. “Để coi ta có thể giúp cô chọn được món nào không...”

“Dạ,” tôi đáp và bắt đầu bới tung đồng quần áo gần nhất. Giày dép vương vãi đó đây. Tôi thò tay gầy ra từng chiếc một, đặt chúng thành một đồng trên sàn nhà. Tôi cần một đôi giày nữ số 5, nhưng những cái tôi rút ra toàn là giày đàn ông.

“Mi là một trong số *bọn chúng* hả?” Bà ta hỏi.

“Một trong cái gì thưa bà?” Tôi lặp lại.

“*Bọn chúng*. Những đứa sống trong đầu mi đó.”

“Cháu không nghĩ vậy,” tôi đáp và tiếp tục lục lọi đồng giày.

“Chỉ có một cách để biết chắc chắn,” bà ta nói bằng giọng mềm mỏng như lụa.

Thành công rồi! Một chiếc giày hiệu Reebok cỡ số 6, một chiếc hiệu Converse cỡ số 5. Tuy chúng không trùng đôi cho lắm, nhưng thế còn hơn là đi chân không.

Chợt có tiếng bản lề rỉ sét kêu cọt két đằng sau, tôi bèn quay qua nhìn. Người phụ nữ kia mới mở một cửa bẫy ở dưới sàn căn chòi.

Tôi nhồm người lên chạy, ôm theo đôi giày.

PHỤP!

Cái gì đó phang trúng tôi từ phía sau. Tôi cố hít thở không khí, nhưng cú đâm vừa rồi đã hút sạch buồng phổi tôi. Người phụ nữ nhảy đong đong vào tôi, cào cấu, xô đẩy, miệng la hét. “YEERK! YEERK! YEERK!”

Tôi chật vật hất bà ta ra nhưng bà ta mạnh quá, lại được cơn điên dẫn dắt nữa. Tôi ngã chổng kình và rơi lọt qua một cái hố trên sàn.

“YEERK! YEERK! YEERK!” Người phụ nữ vẫn hét ồm ồm.

Tôi rơi phịch xuống đất. Nhanh chóng gượng đứng lên, tôi chồm lên chỗ cửa còn mở. Nhưng cánh cửa sập xuống ngay trước mũi tôi. Tôi né thụp xuống, vừa kịp lúc.

“YEERK! YEERK! YEERK!”

ChỚp sáng! Một cái vũng xám xịt, nước sền sệt. Một cái hang dưới đất. Có thứ gì đó bơi ngo ngoe trong vũng. Nhiều lắm! Chúng trườn dưới mặt vũng. Giống như cá. Không... sên. Những con sên xám ngoét.

“YEERK! YEERK! YEERK!”

Đầu tôi chợt chao đảo cùng với hình ảnh đột nhiên lóe lên đó. Nhưng tôi không thể tập trung vào nó mãi. Tôi cần phải đi ra khỏi nơi tăm tối này. Tôi nện đùng đùng vào tấm cửa gỗ. “Bà ơi, hãy cho cháu ra khỏi đây! Để cháu ra! Cháu không muốn làm bà đau.”

Không có tiếng trả lời. Tôi nhìn quanh quất. Đây không phải là một tầng hầm, mà chỉ là một không gian bên dưới căn chòi. Có thể trước đây lâu lắm rồi, nó được dùng làm nơi trú ẩn hoặc là kho trữ thực phẩm cho mùa đông. Ba bên tường của nó bụi bám cóc cáy. Bên bức tường thứ tư là những thân gỗ ghép dựng đứng vào nhau. Tôi có thể thấy những khe hở ở giữa các khúc cây. Nhưng tôi không nhìn ra bên ngoài được.

“Bà ơi, làm ơn thả cháu ra khỏi đây! Cho cháu ra! Cháu sẽ không làm bà đau đâu.”

Bà già thốt lên khò khè. “Hừ, hừ. Mi không làm ta đau đâu. Mi chỉ muốn bò vào đầu ta thôi, như trước kia mi từng làm với ta. Bò vào đầu ta... bắt ta... phải nộp chồng ta cho mi. Đám con ta. Cũng phải đưa tất cả cho mi. CHO MI. Mi ở trong đầu ta. Kiểm soát ta... Nhưng mi phải chết, đồ Yeerk!”

Tôi cảm thấy ớn lạnh. Bà ta điên thật rồi. *Điên*. Tuy nhiên... Tại sao bà ta lại vung vít cái từ ấy vào tôi. Cái từ Yeerk ấy. Nó có nghĩa gì đó, quỷ quái lắm.

Hay là tôi cũng điên nốt?

Chương 11 - JAKE

Marco và tôi đón xe buýt tới chỗ con quái bụi đã tấn công Rachel và phá hủy chiếc xe chở kem.

Tụi tôi đứng sát bên rìa xa lộ, ngay chỗ nhà ga liên hợp và cửa hàng thực phẩm. Đối diện bên kia đường là tiệm bánh *Denny's*, tiệm kem *Nữ hoàng Sữa* cách đó không xa.

Đồng sắt vụn của chiếc rờ-mooc *Ben AND Jerry's* đã được kéo tới trạm xăng để giải tỏa đường, đang nằm chù ụ ở đó. Những gì còn lại chẳng là bao, nó đã bị quái vật nhai bay biến rồi.

“Ồ,” Marco ơ hờ nói. “Coi bộ cái này là thành tích của chính con quái vật đã thổi bay nhà Darlene.”

“Lẽ ra bồ không nên ở đó,” tôi trách móc. “Lỡ có ai bị giết thì sao?”

“Làm như tui biết con quỷ đó đi theo tui không bằng?” Marco phản ứng.

Tôi không thêm đôi co với nó nữa. Dù sao Marco cũng đã biết tội - hoặc ít ra tôi hy vọng là nó biết.

“Đi nào,” tôi thúc giục. “Bồ có nhớ mang theo cái giỏ không đó?”

“Dĩ nhiên là có,” Marco lầu bầu.

Hai đứa tôi hướng vào khu rừng. Tới nơi, cả hai cùng cầm cúi tìm kiếm, xem xét kỹ lưỡng các cành cây.

<Mình nè,> Tobias đánh tiếng.

Cậu ấy đang đậu trên một cành cây, tỉ mỉ dùng mỏ rửa từng sợi lông.

“Bồ còn thời gian để chải chuốt nữa hả?” Marco cau có hỏi.

<Rửa lông hông phải vì điệu,> Tobias từ tốn nói. <Mình đang làm sạch và làm thẳng lông. Lông sạch sẽ bay tốt hơn.>

“Bồ mà cũng bị dơ à?” Marco thắc mắc. “Bồ bay suốt ngày mà...”

<Mình đói, thế là mình phải ăn chuột. Con chuột giống như bồ hồi sáng í,> Tobias nhã nhặn. <Đó không phải là vụ giết chóc sạch sẽ. Bồ có còn hỏi gì thêm không?>

Tôi mỉm cười khi Marco đột nhiên sợ xanh mặt.

“Ax đâu rồi?” Tôi hỏi.

<Ảnh đi sau mình khoảng một dặm, cũng sắp tới rồi...>

“Bồ có...”

<Không,> Tobias đáp ngay. <Mình chẳng thấy gì hết. Theo như mình quan sát thì trong vùng này hiện giờ không có ai qua lại cả. Chỉ trừ một phụ nữ điên sống trong căn chòi gần đây. Hồng thấy Rachel.>

“Thôi được,” tôi bảo. “Marco và mình biến hình đây. Bồ bay lên cao coi chừng giùm nha.”

Tobias xòe cánh ra rồi lướt là đà trên đầu tụi tôi trước khi hứng được một làn gió mạnh và vút bổng lên các ngọn cây.

“Sẵn sàng chưa, Marco?” Tôi hỏi.

“Rồi. Tui thích dạng hình biến này. Thật tuyệt. Đây là một trong những con vật mà tui luôn luôn thích.”

Tôi và Marco đã nhất trí biến thành sói. Bởi vì sói chạy trong rừng là đúng quá rồi - tụi tôi không sợ bị lạc. Nhưng quan trọng hơn, sói đánh hơi rất tài tình.

“Mở túi ra.”

Marco mở túi và lấy ra một cái áo nữ. Đó là cái áo của Rachel. Nhỏ để ở nhà Cassie. Tụi tôi hy vọng nó vẫn còn có mùi của Rachel. Nó sẽ giúp tụi tôi lần ra nhỏ...

<Đường thông rồi,> Tobias thông báo từ đâu đó trên cao.

“Được rồi, hành động thôi,” tôi nói với Marco.

“Trông bồ kìa, giống hệt Arnold,” Marco ghẹo tôi.

“Giống gì kia?”

“Giống Arnold Schwarzenegger.”

Tôi mỉm cười. “Thôi, được rồi đó.”

“Tất cả lên đường, hành động thôi,” Marco nói, bắt chước đúng giọng của Arnold.

Tôi tập trung vào hình ảnh con sói. Chúng tôi đã từng biến thành sói trong điệp vụ phá hủy tàu vận chuyển của bọn Yeerk.

Tôi và Marco bắt đầu tập trung vào ADN sói. Liền đó, lớp lông xám cứng quèo và nham nhám như thảm của sói thò ra khỏi làn da người của tôi thành một làn sóng trải dọc từ cổ xuống khắp thân. Mắt tôi sừng lên, u thành cái mồm nhọn, dài thượt...

Đương nhiên, đó không phải là điều khác thường duy nhất của việc biến hình.

Chắc bạn đang nghĩ rằng biến hình hẳn là đau đớn lắm. Các bộ phận trong cơ thể bạn thay đổi, có khi chỉ còn lại những tế bào riêng

lễ, mà tất cả quá trình chỉ diễn ra trong có một vài phút đồng hồ. Thế nhưng, nó chẳng gây ra bất cứ một sự đau đớn nào. Tôi đoán các nhà khoa học người Andalite đã phải đảm bảo điều này khi phát minh ra quy trình biến hình. Bởi nếu không, hẳn nó sẽ là những nỗi đau cực kỳ khủng khiếp, đặc biệt là khi bạn biến thành những lốt hình kỳ dị, như khi bạn biến thành tôm hay kiến chẳng hạn, lúc đó, bạn gần như chẳng còn lại tí gì của con người, dù chỉ là một chút xíu.

Biến hình không đau, song chắc chắn đó là một quy trình khiến bạn phát khiếp. Tôi có thể nghe thấy xương của mình thay đổi cấu trúc, có khi thì đột nhiên thò lòi ra, có khi lại kéo dài hay có khi lại co rút lại. Có tiếng ken két khi hai đầu gối tôi đột nhiên xoay ngược về phía sau.

“Này, Jake?” Marco nói. Nó vẫn còn cái miệng người.

Tôi tính trả lời nó, song miệng tôi lại phát ra âm thanh “Ybrrrrừừừừừ.”

Marco cười toe toét và một giây sau miệng nó phồng lên biến thành cái mồm, răng thì mọc ra cả đóng trở thành thứ vũ khí kinh hoàng của loài sói.

<Trời đất. NÓ lại tới kìa!> Tobias hét.

Tôi nhìn lên trời. Một cơn bão bụi đang rú rít phía trên các tầng cây.

<NÓ đang tới!>

Chương 12 - RACHEL

“**L**àm ơn thả tôi ra, mù điên kia!” Tôi gào lên, nhưng bà khủng đã quay ra chăm chú lựa chọn quần áo, vừa lẩm bẩm nói một mình từ căn buồng phía trên.

“Yeerk”... Chắc chắn nó phải mang nghĩa gì đó... rất xấu xa.

CHỚP SÁNG! Tôi nhìn thấy một con rét khổng lồ! Thêm nhiều sinh vật nữa. Một con voi... một con gấu dềnh dàng... những con kiến bự như tôi... Một sinh vật gớm guốc vung những cánh tay gấn đầy dao gươm nhọn hoắt.... Nó có những bàn chân tõe ra như chân khủng long bạo chúa.

CHỚP SÁNG!... một sinh vật đang hấp hối. Trông na ná như con ngựa. Không, giống nai thì đúng hơn, nhưng cũng không phải là nai. Một cái đuôi nhổng cao. Mắt - quá nhiều mắt. Và ý nghĩ vang lên trong đầu tôi.

“Đi ra khỏi đầu ta!” Tôi đột nhiên hét rầm và thở hào hển. Trí óc tôi mở banh, tống ra hàng tràng các hình ảnh ghê rợn. Sau đó nó lại đóng ập vào.

Tôi ngửi thấy mùi khói. Mùi khói nồng ghê lắm. Khói rõ rệt và gần hơn. Chắc là bà khủng đang nấu nướng? Đang nhóm lửa trại? Hay là...

Túp lều! Căn chòi đang bốc cháy!

“Thả ta ra khỏi đây!” Tôi hét. “Túp lều cháy rồi!”

“Mi đừng hòng bắt được ta lần nữa, đồ Yeerk chết tiệt!”

“Ta không phải là Yeerk! Thả ta ra! Thả ta ra!”

Lửa lan nhanh với tốc độ khủng khiếp. Trong vòng chưa đầy một phút mà những lưối lửa đã liếm xuống sàn nhà phía trên tôi. Có những tiếng gì kêu loảng xoảng hòa trong tiếng lửa nổ lách tách, lộp bộp. Khói tuồn xuống chỗ tôi đặc nghệt, tỏa đi được một chút rồi quay trở lại, dày đặc hơn.

“Thả ta ra!” Tôi la thảm thiết. Nhưng không hề có tiếng trả lời. Tôi luỳnh quỳnh chạy tới bức tường làm từ cột cây, ra sức lay lắt lay để. Tôi đẩy, kéo, đá như điên nhưng các thân gỗ dựng đứng vẫn không hề nhúc nhích. Tôi bị kẹt cứng rồi.

Tôi cố la hét lần nữa. Nhưng khói tống vào phổi ùn ùn, khiến tôi bật ho sặc sụa. Không thể thở nổi. Đầu tôi đã cảm thấy nhẹ bẫng.

Tôi quỳ xuống, né lánh những cuộn khói. Tàn lửa rớt tung tóe xung quanh, tôi hốt hoảng phúi chúng đi để chân và lưng khỏi bị đốt cháy. Rồi đột nhiên... trong tôi có cái gì đó...

Thoạt đầu tôi không nhận ra do bởi quá hoảng loạn. Phên này tôi chắc mẫm rằng căn buồng bị lửa ngốn sẽ đổ sụp xuống đầu mình.

Đột nhiên tôi bắt đầu thay đổi. Đầu tôi vươn nhanh về phía ngọn lửa. Lóp lông dày, nâu sậm hiện ra khỏi cánh tay và cẳng chân tôi.

Nhưng điều tôi cảm nhận rõ rệt nhất là sức mạnh. Những cơ bắp hùng hực, nổi cuộn cuộn trên cánh tay và cẳng chân tôi, gồ lên cả ở cổ. Thật không thể tin nổi. Chúng chạy rần rật khiến tôi chói với.

Tôi mới ẻo uột, bất lực và tưởng chết chắc đó mà bây giờ tôi đã... khỏe như vâm! **MỘT SỨC MẠNH** đáng kinh ngạc, dẻo dai, đầy sức công phá!

Chương 13 - MARCO

Tobias lao vút xuống chỗ tôi và Jake, báo tin bằng giọng truyền gấp gáp. <Nó đang tới!>

<Tui nghe rồi, Tobias. Tui còn dòm thấy nó nữa kìa.>

<Nhanh chóng hoàn thành quá trình biến hình mau,> Jake la lên trong đầu tôi. <Tốt hơn hết, hãy đổi mặt với nó trong lột sói.>

Tôi sợ run. Ngày hôm nay tôi đã gặp nó một lần rồi. Chẳng vui thú gì khi gặp nó lần hai. Nhưng Jake nói đúng - thà trong lột sói còn hơn ở dạng người. Và lần này có Jake ở bên cũng đỡ...

Tôi đứng trên bốn chân, cảm nhận sức mạnh của sói đang dâng trào. Trí thông minh và bản năng sói cũng đã hiện diện trong não tôi. Tất cả các giác quan của sói đều là của tôi. Nhưng khi ngược lên nhìn con quái thú đang hình thành, tôi biết ngay sói vẫn chưa là gì cả. Không hình biến nào có thể chống chọi lại con quái vật đó.

<Nhìn nó kìa!> Tôi thét.

<Ừ,> Jake đáp, cố làm ra vẻ can đảm. Nhưng Jake là thằng bạn nổi khổ của tôi. Tôi biết thừa nó cũng đang sợ hãi.

Con thú với hàng trăm cái miệng và hàng trăm lưỡi gươm khua loạn xạ đang tiến tới chỗ tụi tôi. Gặp những ngọn cây chắn ngang đường, nó chém xoen xoét, gọn hơ.

B-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

Tụi tôi chạy thực mạng. Có ngu dại mới làm bất cứ điều gì khác. Cái hàm sói mạnh khỏe của tôi chẳng là gì so với con thú này.

Tôi cắn đầu cắn cổ chạy. Sói chạy nhanh và có sức chịu đựng dẻo dai đến kinh người. Nó có thể chạy một hơi nhiều giờ liền, và nếu cần, nó có thể chạy suốt ngày. Nhưng tôi không nghĩ con sói - tôi có cơ hội chạy lâu đến thế.

Con thú bổ nhào xuống, chỉ cách mặt đất vài ba mét. Nó nhắm hướng rồi lừng lững tiến tới chỗ tụi tôi. Cây cối sát sạt, dày đặc không cho con thú xuyên lọt qua. Tức thì nó bằm nát bất cứ thứ gì chắn ngang.

B-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

Âm thanh rợn gáy. Tôi chạy, nhảy phóc qua những khúc gỗ gãy, quẹo quanh các gốc cây, băng ào qua các bụi gai, trông cật lóp áo

khoác xám dày dặn của sói sẽ bảo vệ mình khỏi bị gai cứa.

B-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

Đi tới đâu con thú phát quang cây cối tới đó, tạo thành một lối mòn rộng tới mười lăm mét cắt qua khu rừng. Những nhánh cây bị nó hạ gục và xay nhuyễn ra trong tích tắc. Mùn gỗ bay mù mịt.

<Nó đuổi kịp tụi mình mất thôi!> Tôi truyền ý nghĩ cho Jake.

<Cây. Nó tàn phá cây. Cây làm cản đường nó. Nhiều đó cũng đủ,> Jake nói cà giựt.

<Thêm nhiều cây. Tới chỗ cây dày đặc hơn!> Tôi gào, và hoảng hốt nhìn quanh thế giới nhạt nhòa do khả năng phân biệt màu sắc kém cỏi của sói. Cây giăng khắp nơi. Nhiều lắm! Tôi không biết lối nào sẽ vào rừng rậm và lối nào sẽ dẫn tới rừng thưa. Nhưng con sói biết, cứ để mặc cho bản năng sói dẫn dắt vậy. Cả Jake và tôi đều cảm thấy thế, bởi vì cả hai đứa tôi đều đang di chuyển về hướng Bắc.

B-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

Đúng là cây cối bụi và nhiều hơn. Con thú vẫn nghiền nát cây, mở đường đuổi theo tụi tôi. Nó không còn lại gần được nữa, nhưng nó cũng không chịu bỏ cuộc.

<Jake! Marco! Mấy bồ làm gì vậy?> Tobias thét hỏi.

<Hướng về rừng rậm,> Jake đáp. <Có lẽ sẽ làm chậm bước nó.>

<Rừng rậm ở phía trước,> Tobias đồng ý. <Nhưng vái trời cho con quái vật mau mệt đi.>

<Tại sao?> Tôi hỏi.

<Vì mấy bồ chỉ có một phần tư dặm rừng, sau đó sẽ hướng ra đồng cỏ,> Tobias giải thích. <Chỉ toàn cỏ thôi.>

Jake và tôi nín thinh. Tệ hại rồi đây! Cả hai đứa tôi đều biết, nếu con thú không mệt trước khi ra đến vùng đất trống thì nó sẽ đuổi kịp tụi tôi.

Thực tế nó chẳng có dấu hiệu gì tỏ ra mệt mỏi cả.

Rồi, trong cơn hoảng sợ cuống cuồng, tôi ngửi thấy một mùi gì đó khiến cho trí não sói dựng nãy lên báo động. Khói. Có một đám cháy cách đây không xa. Đồng thời, đôi tai thính của sói bỗng nghe thoang thoảng như có tiếng người thét gào thẳng thốt.

Ngay lúc đó, hình như con quái vật cũng nghe được tiếng la kinh hoàng ấy. Tôi thấy nó rùng mình, lưỡng lự.

<Jake! Nhìn kìa!>

Con thú nao núng rồi chậm lại. Tôi thấy đồng cỏ thấp thoáng qua kẽ lá. Đằng đó là nơi tụi tôi sẽ chết chắc.

Nhưng con quái vật chợt quay ngoắt về phía có mùi khói và lửa bốc lên.

Chương 14 - RACHEL

“Aaaaargh!” Tôi hét tướng lên.

Tôi đang đắm chìm trong khói lửa. Gỗ và vải rơi vãi tôi bời xung quanh tôi. Ngộp thở, ngọt ngạt quá! Tôi chẳng trông thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng kêu rào rào, lạnh gáy phát ra từ sâu thẳm bên trong cơ thể mình. Và tôi biết mình đang thay đổi.

Trong cơn tuyệt vọng khôn cùng, tôi cảm thấy sức mạnh lan truyền khắp người. Một sức mạnh đáng sợ. Nhưng sức nóng khiếp quá, trong khi tôi vẫn chưa thay đổi xong. Mà tôi vốn dĩ rất ghét lửa.

Một tảng cơ bắp bỗng nổi lên bất chợt! Một cú hích về phía trước! Tôi bổ nhào vô những khúc gỗ sắp mục.

RẮ ẤC!

Bức tường gỗ đổ oạt dưới sức lực từ cơ thể khổng lồ của tôi. Những cây cột nhốt tôi giờ chỉ là những cái que. Tôi tông âm qua chúng và chạy biến khỏi ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt. Vừa lúc cần chòi đồ sụp xuống, văng tóe ra vô số mảnh lửa.

Tôi đứng trên bốn chân, thở dốc. Tôi ngó xuống và thấy bàn tay mình trở móng vuốt, được phủ thêm một lớp lông màu nâu, cứng nhổng. Những cái vuốt dài, đen thui và sắc cạnh.

CHỚP SÁNG! Một con gấu đứng trên hai chân sau, gầm gừ và lúc lắc hai chân trước mạnh mẽ của mình. Vây quanh nó là rất nhiều sinh vật khác - những lưỡi hái biết đi. Chúng xông vào con gấu... tức là vào tôi.

Đúng rồi! Tôi nghĩ. *Gấu xám.* Không sai! Trước kia tôi đã biến thành gấu, giờ tôi cũng đang trở thành gấu, bởi vì quy trình biến hình chưa hoàn tất.

“Tôi là cái gì?” Tôi la to. Nhưng âm thanh thoát ra từ miệng tôi không phải của người. “HHHUUROW!”

Tôi là sinh vật gì? Làm cách nào mà tôi lại trở thành một loài thú khác như thế này? Điên thật! Thật là điên!

Cũng có thể đó là điều rất bình thường. Lẽ nào tôi cũng điên như bà già đốt chòi để giết tôi, vì tưởng tôi là Yeerk?

Phải vậy không? Tôi là Yeerk à? Mà Yeerk là gì?

Thình lình, tôi nghe có tiếng gió rít hoang dại. Tôi ngược lên nhìn, nhưng cặp mắt gấu kèm nhèm khiến tôi chỉ có thể thấy một vệt đen mờ mờ, to tướng đang lượn lơ ở trên cao.

Một khối chuyển động thoăn thoắt! Nó sắp tấn công!

Phần cơ thể người cuối cùng của tôi đã biến mất. Và giờ tôi cảm thấy toàn bộ sức mạnh của gấu xám trong trí não mình. Nó không sợ gì cả. Mà đúng ra nó đang tức giận.

Tôi nhổng đứng lên trên hai chân sau. Tôi cao phải đến ba mét. Và tôi biết mình khỏe lắm.

“Hhhuurrorwww!” Tôi gầm vang, và vung tay bụi tổ về phía con quái vật đang lượn xà quần!

Nhưng rồi, thêm một khối chuyển động nữa. Một con thú khác chạy hộc tốc về phía tôi.

<Rachel! Rachel! Phải bạn đó không?> Một giọng nói vang lên trong đầu tôi.

Tôi tò mò nhìn sinh vật mới. Nó đã dừng lại cách tôi chừng ba mét. Nó có bốn chân, không biết giống ngựa hay giống nai, đầu nó hao hao giống người, còn cái đuôi nhổng lên phía sau, như một vũ khí chuẩn bị khai hỏa.

<Rachel. Có phải bạn đang trong lột biến hình không? Là tôi đây, Ax đây!>

<Rachel?> Tôi hỏi lặng lẽ. <Phải chăng đó là tên tôi?>

Đúng lúc đó, con quái vật bụi tấn công.

Chương 15 - AX

Tên tôi là Aximili-Esgarouth-Isthill. Tôi là một người Andalite. Anh tôi, hoàng thân Enfalgor đã trao cho loài người quyền năng biến hình. Ảnh đã bị thương khi đang cố gắng ngăn không cho bọn Yeerk tới Trái Đất. Và chính Jake, Rachel, Tobias, Cassie và Marco đã chứng kiến chiếc phi thuyền đã hư hỏng nặng của ảnh bị bắn.

Các bạn người của tôi kể lại với tôi rằng người giết anh tôi chính là hấn - Visser Ba. Một ngày nào đó, tôi sẽ trả thù cho anh tôi. Tôi sẽ giết Visser Ba hoặc là sẽ chịu nhục nhã suốt đời.

Sau đó, Jake và các bạn khác tìm thấy tôi. Tôi là người Andalite duy nhất của con tàu Mái Vòm vĩ đại còn sống sót.

Tôi không phải là thành viên của Hội Animorphs. Nhưng tôi sát cánh cùng họ chiến đấu chống lại kẻ thù chung, bọn Yeerk. Và trong thời gian tôi ở trên Trái Đất, tôi tôn Jake là Hoàng tử của tôi.

Tôi đi theo Marco trong chuyến du hành kỳ cục tới nhà một con người tên là Darlene. Dù biết cuộc du hành này là dớ dẩn lắm, nhưng tôi nghĩ mình phải đi với Marco để có ai đó ở bên cạnh bạn ấy.

Marco rất thông minh. Nhưng bạn ấy cũng rất nghiện cái mà loại người gọi là “óc khô hài”, và điều này thỉnh thoảng đã xui khiến bạn ấy làm những điều kỳ quặc.

Sau khi con quái vật bụi đỏ xuất hiện, các bạn loài người hỏi tôi có biết gì về nó không? Các bạn ấy cho rằng tôi biết tất cả những thứ khủng khiếp hiện hữu trên thiên hà mệnh mông này. Nhưng tôi làm sao mà biết con quái thú ấy được?! Nó khiến tôi sợ chết khiếp...

Chúng tôi dự định sẽ lên đường tìm kiếm Rachel bằng cách đi xuyên qua khu rừng.

Tôi thư thả đi tới nơi hẹn với Tobias, Hoàng tử Jake và Marco. Giữa chừng, bất chợt tôi ngửi thấy mùi khói. Vội nhìn lên, tôi thấy một cột khói bay khỏi rừng cây.

Bỗng, tôi không thấy khói nữa mà thấy bụi mù mịt. Bụi bay nhanh hơn cả gió.

Con quái thú! Nó lại tới nữa kìa.

Tôi tăng hết tốc lực, phóng chạy!

Thôi rồi, nó tìm kiếm mình đấy. Nó sắp lao xuống sân mình, tôi chắc chắn như thế. Tôi phải chạy đi đâu đây? Không thể chạy về hướng Jake và Marco như đã định rồi, vì làm thế là dẫn con quái thú tới chỗ các bạn ấy.

Nhưng còn ngọn lửa... có lẽ khói sẽ che chắn cho tôi. Đúng thế! Tôi lao nhanh về hướng có khói. Móng guốc tôi chà mạnh xuống đất, đuôi tôi thông dọc xuống lưng để tăng tốc độ.

Tôi thấy một khoảng rừng trống, và từ đó có một cột lửa bốc lên. Hơi nóng phả khắp người tôi. Tiếng gỗ khô nổ lép bép, lụp bụp dội vào tai tôi. Lửa hút sạch không khí xung quanh.

Nhưng còn có thứ âm thanh to và ghê rợn hơn nhiều. Quái thú! Ở ngay phía trên tôi, trên cả ngọn lửa, nó cong cuộn, uốn éo và gầm gào như bão tố.

Chợt, tôi trông thấy một sinh vật khác, một sinh vật Trái Đất được gọi là gấu xám. Nó vươn người, đứng trên hai chân sau và hú hét điên cuồng, tỏ vẻ thách thức quái thú. Nhưng tiếng gầm vang dội của nó bị tiếng hú của con quái thú nuốt chửng.

Một con gấu xám! Rachel có lột hình gấu xám. Tôi đã thấy bạn ấy sử dụng lột này rồi. Chắc chắn đây là bạn ấy.

<Rachel! Rachel, bạn đó hả?> Tôi gọi.

Con gấu xám quay cái đầu khổng lồ của nó qua nhìn trân trân vào tôi.

<Rachel! Rachel! Có phải bạn đang trong lột hình biến không? Là tôi đây, Ax đây.>

<Rachel? Phải chăng đó là tên tôi?> Con gấu lặng lẽ đáp lại.

Thình lình, quái thú bụi bắt đầu tấn công.

Nhanh như cơn lốc xoáy, nó bổ nhào xuống Rachel. Nó không nhắm vào tôi mà là vào Rachel. Nó muốn đích xác bạn ấy. Rachel đứng sững, không hề run sợ.

<Rachel!> Tôi hét. <Chạy mau. Bạn không đánh lại nó được đâu!>

Quái thú phóng cả đồng miệng gươm dao xuống con gấu xám. Con gấu vùng tay lên, một cú đấm có thể hất beng đầu tôi khỏi cổ, hoặc có thể thọc lủng thép. Cú đấm quào trúng cái miệng gần nhất của quái thú.

“ROOWWWGRR!” Gấu xám đột ngột rú lên đau đớn.

Bàn tay của nó văng đầu mắt tiêu!

Tôi chẳng biết phải làm gì nữa. Vũ khí duy nhất của tôi là cái đuôi, nhưng sinh vật này cũng sẽ dễ dàng búng đứt đuôi tôi như búng bàn tay gấu của Rachel thôi.

Rachel gào đau đớn nhưng vẫn nhaoi lên tấn công tiếp. Lúc này thì cả cái cẳng tay gấu rời ra! Và đến lúc này tôi mới thấy nỗi hoảng sợ của loài người ánh lên trong đôi mắt gấu.

<Rachel!> Tôi la lên tuyệt vọng.

Đuôi Andalite của tôi là vô dụng. Cần phải có một cái gì đó khác. Tôi lục tìm trong ký ức của mình, lốt hình nào có thể giúp tôi chiến đấu với quái thú này đây?

Không có! Lốt gấu xám của Rachel là một trong những lốt mạnh nhất chúng tôi có. Bạn ấy sẽ chết mất thôi. Chẳng còn cách nào khác hơn là phải chạy trốn.

Ồ không! Không nên co giò chạy trốn, mà phải lần theo quái thú hầu tìm ra sào huyệt của nó. Để biết nó từ đâu đến.

Tôi có ADN của một loài chim ở Trái Đất, được gọi là điều mướp. Thứ chim này bay rất nhanh. Tôi có thể biến thành nó và đi theo con quái thú. Bởi lẽ có một điều chắc chắn: Tôi không thể cứu Rachel.

Quái thú bụi lao xuống Rachel. Nó bao bạn ấy kín mít. Tôi không còn thấy bạn ấy nữa. Tựa như một đám mây dày đặc vừa nuốt chửng Rachel rồi.

Run bắn tới tận mút lông, tôi bắt đầu biến hình.

Đột nhiên, quái thú bụi dừng phát lại. Nó buông Rachel ra, và xông thẳng vào tôi!

Trong vài giây còn tự do, tôi chợt nhận ra... *Biến Hình!* Đúng, quái thú bụi đuổi theo sự biến hình. Chính năng lượng biến hình đã kích thích nó tấn công.

Quái thú bụi tách khỏi Rachel. Tôi kịp thấy cơ thể gấu của bạn ấy bị quán bằng những sợi dây thừng sống. Búi dây đó nối liền với đám bụi, cũng là một phần “cơ thể” của quái thú.

Một đồng miêng và gươm đao nhào vào tôi, truy đuổi tôi! Tôi không thể kháng cự lại nó. Chống cự là bị xé xác liền. Tôi vội vàng lật ngược quy trình biến hình để trở lại hình hài Andalite.

Tôi cảm thấy quái thú bóp nghẹt quanh mình. Nó làm tôi ngạt thở. Nó quán chặt lấy tôi như thể nhốt tôi vào một tổ kén, khiến tôi không thể cục cựa được.

Tôi thấy mình bị nhấc bổng lên không. Lên, lên nữa. Nhanh hơn, không thể trông thấy gì, chỉ nghe được tiếng gào rú của nó. Tôi biết nó sẽ mang tôi đi đâu, tôi biết mục đích của nó rồi.

Cùng với nỗi sợ len vào từng khớp xương, tôi nhận ra mình biết chủ của quái thú bụi tên là gì.

Chương 16 - JAKE

Lỗ mũi sói có thể kể cho tôi toàn bộ câu chuyện.

Mùi khói nồng nặc khắp nơi cũng không ngăn cản tôi ngửi thấy mùi máu. Có con gì đó đã phun máu ra cả một vùng rộng lớn. Gấu. Đúng thế! Tôi ngửi thấy hơi gấu rõ mồn một.

Tôi đánh hơi mặt đất một lần nữa. Con người. Hai người cả thảy. Và một mùi khác. Ồ, những dấu móng guốc... Vậy là có hai người - một người mang giày và một người đi chân không. Một con gấu. Ax. Máu. Một đám cháy vẫn còn nghi ngút khói.

<Như vậy là sao há?> Tôi hỏi Marco.

<Người đi chân không là Rachel. Cả con gấu cũng là nhỏ. Chắc chắn, bởi vì khu rừng này không có gấu xám. Và máu cũng là máu của nhỏ luôn. Chính xác là máu của con gấu. Vậy là nhỏ bị thương nặng lắm.>

Tôi ráng dần nén cơn giận và nỗi sợ hãi. <Cái gì làm con gấu bị thương há?> Tôi hỏi mà tự biết ngay câu trả lời.

<Một người mang súng,> Marco đáp. <Hoặc một con gấu xám khác. Hoặc một sinh vật không đến từ Trái Đất. Không sinh vật Trái Đất nào lại có thể khiến gấu xám bị thương tới tả đến thế.>

<Vậy là do *con quái vật* kia rồi,> tôi nhấn mạnh.

Tobias chậm chậm sà thấp xuống. <Dấu chân gấu đi về hướng Bắc, nhưng mà kỳ lạ lắm, chỉ toàn dấu chân sau thôi. Y như chú gấu bước đi thẳng đứng vậy. Mình thấy cả máu nữa.>

<Vậy là Rachel trong lột gấu đã vật lộn với quái vật bụi,> tôi nhận định. <Nhỏ đã sống sót thoát ra, nhưng không thể sử dụng được hai chân trước.>

<Đúng thế,> Tobias đồng ý. <Dấu chân gấu dừng lại bên một dòng suối cách đây khoảng một ngàn mét. Sau đó, mình không thấy gì nữa. Có thể nhỏ đã hoàn hình người.>

<Vậy nhỏ đi đường nào?> Marco hỏi. <Xuôi dòng hay ngược dòng?>

Tobias tới đậu trên một nhánh cây. <Mình không biết. Mình chong mắt nhìn hoài mà hồng thấy nhỏ. Đáng lý ra mình phải đến đây sớm

hơn. Phải chỉ mình biết khi nào quái thú bỏ hai bồ để chạy đuổi theo nhỏ.>

<Tobias, không ai hiểu được con quái vật này. Bồ đâu thể biết nó sẽ làm gì. Không đứa nào trong tụi mình biết cả,> tôi lập luận. <Ax đang tới chỗ hẹn gặp tụi mình. Có lẽ ảnh đã trông thấy ngọn lửa nên tới xem sao và ảnh đã trông thấy Rachel-người, hoặc Rachel trong lốt gấu. Vậy là cả Ax và Rachel cùng ở đó một lúc.>

<Tui hồng biết,> Marco rừ rì. <Có thể vậy lắm. Tất cả các dấu chân Andalite đều quy tụ ở đây. Nhìn nè... Chúng dừng cả lại. Ngay tại đây. Qua khỏi điểm này không còn ngửi thấy mùi Andalite nữa. Có vẻ như ảnh đã bị bốc lên và tha đi mất.>

Tobias kết luận. <Như vậy là Ax đã tới đây, trông thấy Rachel và quái thú đang đánh nhau, nên nhào vô phụ giúp. Rachel bứt ra thoát. Còn Ax? Tại sao ảnh không còn ở đây nữa? Tại sao tụi mình không thấy những dấu chân Andalite rải rác, hoặc cũng không thấy... xác ảnh?>

Không đứa nào nói thêm nữa. Tụi tôi sợ rúm người. Tôi nhớ lại con quái thú đã làm gì với ngôi nhà của Darlene và với rừng cây. Có lẽ nó đã thu dọn chiến trường gọn ghẽ, không để lại xác nạn nhân sau khi đã hoàn tất công việc giết chóc!?

<Người Andalite ngoan cường lắm,> Tobias nói cứng. <Mình chắc Ax chỉ loanh quanh đâu đây trong khu rừng này thôi...>

<Ừa,> tôi tán thành, cố làm ra vẻ tràn trề hy vọng. <Mình phải về nhà đây, nếu không ba mẹ mình báo cảnh sát đi kiếm thì nguy. Marco, ăn tối xong, tụi mình sẽ gặp nhau tại trang trại nhà Cassie...>

<Mình sẽ tận dụng thời gian trước khi trời tối để đi kiếm Rachel và Ax,> Tobias nói, rồi dang cánh bay vọt lên không.

<Jake, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây?> Marco hỏi tôi khi bọn tôi đi nhanh về phía đường cái. <Có phải là Yeerk không nhỉ?>

<Còn ai vào đây nữa?> Tôi hỏi ngược lại.

<Nhưng bồ coi, nếu là bọn chúng, thì chúng đã biết tụi mình là ai. Ý tui là, con quái vật này đã đuổi ngay sau tui và Ax. Rồi đuổi theo Rachel. Và bây giờ nó lại đuổi theo tui và bồ. Nó biết bọn mình là ai. Vậy sao bọn Yeerk lại chỉ chạy theo tụi mình? Sao chúng không lật tẩy tụi mình ngay tại nhà của tụi mình?>

<Mình cũng đang thắc mắc giống bồ đây.> Hai đứa tôi đã ra tới đường cái. Xe buýt sẽ tới ngay thôi. <Tụi mình hoàn hình thôi. Mình

cần phải tìm ra lời giải đáp cho câu hỏi này.>

<Ừ, câu hỏi đó và câu hỏi hiện Rachel đang ở đâu, và tại sao nhỏ không về nhà.>

<Còn một câu hỏi nữa,> tôi để thêm khi đang cảm thấy cơ thể người của tôi đang hình thành trong cơ thể sói. <Thế quái nào mà tụi mình vẫn còn sống nhỉ?>

Chương 17 - CASSIE

Radio Shack. Nữ thần Diva. Lỗ Hồng Góc Tình Cờ. B.Dalton. Giày Kinney. Vương Quốc Chuối.

Đèn điện sáng trưng, màu sắc sặc sỡ, những bảng hiệu lấp lánh, mùi bánh quế... Đó là những gì làm nên khu thương xá. Ghê quá!

Ghê hơn nữa là khu thương xá vào tối thứ Bảy. Đông nghẹt, ồn ào như ong vỡ tổ. Nhưng đây là nơi thích hợp để tìm Rachel.

Jake, Marco, Tobias và Ax, tất cả các bạn của tôi đã đi theo chiếc xe thùng bán kem lưu động. Jake kêu tôi đi tìm ở khắp những nơi mà Rachel có thể tới. Và tôi chính là đứa biết rõ những nơi đó nhất.

Quả là không sai, song lời nói của Jake khiến tôi hơi bực bội. Có thể Jake nghĩ tôi là con gái, cũng có thể là Jake đang muốn bảo vệ tôi. Dù thế nào đi nữa, nó vẫn khiến tôi khó chịu. Tôi không muốn tôi được đối xử đặc biệt vì tôi là con gái. Jake chẳng bao giờ nghĩ đến điều này khi cư xử với Rachel.

Tôi còn cảm thấy khó chịu vì một nguyên nhân khác nữa. Trong khi tôi được an toàn trong khu thương xá thì chẳng biết điều gì đang chờ đón Jake và các bạn tôi ở trong rừng?

Tôi tự nhủ mình không thấy vui vẻ gì vì được an toàn. Tôi nhủ thầm, tôi chỉ đang làm những việc phải làm. Song cái việc Jake có thể đang bị nguy hiểm trong khi tôi an toàn cứ giày vò tôi.

Hẳn là vì tôi đã kể cho Jake nghe về giấc mơ ngu ngốc đó. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Nói với một cậu trai rằng bạn vừa trải qua những cơn ác mộng, trong đó, bạn phải đối mặt với quỷ dữ và lựa chọn người cho nó giết, cậu ta rất có thể sẽ nghĩ rằng bạn đang mệt mỏi.

Đồng thời, Jake cũng đúng. Tôi biết những nơi mà Rachel có thể tới. Tôi đã tới phòng tập thể dục, tới cả tiệm giải khát Rachel hay kêu món bánh kem chanh. Tôi cũng ghé qua trường vì nhờ đón xe buýt ở đấy. Tôi còn cẩn thận tạt qua nhà nhỏ, mặc dù Jordan đã báo là nhỏ đi cắm trại rồi. Chỉ còn lại khu thương xá này thôi.

Tôi không phải là chuyên gia mua sắm. Với tôi, đi mua đồ chỉ là việc chẳng đáng dừng. Nhưng đối với Rachel, đó là một nghệ thuật,

một thú vui tao nhã. Khi nào nhỏ không ở nhà, tức là nhỏ có mặt ở đây.

“Rachel hả?” Tôi gọi với theo một cô nhỏ tóc vàng đi ngang qua. Nhưng ngay lập tức tôi biết mình lầm. Rồi, thỉnh thoảng một người tôi biết rất rõ lộ mặt ra.

Chapman.

Hai tay khệ nệ ôm những giỏ đồ, lão quẹo vô cửa hàng sách B. Dalton.

Chapman! Nếu quái thú bụi có liên quan đến bọn Yeerk ắt hẳn lão ta phải biết. Đi theo lão có lẽ sẽ ích lợi hơn là đi lang thang trong khu thương xá. Nhưng bằng cách nào đây? Biến hình ư? Giữa chốn đông người thế này rất nguy hiểm.

Mãi đắn đo, tôi bước theo sau Chapman hồi nào không hay.

Ruồi. Đúng rồi. Đó là hình biến rất lạnh lẽo, có thể quán theo bước Chapman và nấn ná ở bên lão. Chapman vẫn đang ở trong tiệm sách, chăm chú lật giở những tờ tạp chí. Hồng biết lão sẽ còn ở trông bao lâu nữa? Có đủ lâu cho tôi biến hình không? Và tôi sẽ biến hình ở đâu để không bị thấy?

Tôi lẩn ra đằng sau tiệm sách. Có một căn phòng cửa để ngỏ. Bên trong phòng có một cánh cửa thứ hai. Phòng tắm cho nhân viên. Tuyệt cú mèo!

Tôi liếc lão Chapman. Lão đã xè qua quầy sách lịch sử. Chẳng hiểu bọn Yeerk cần quái gì ở lịch sử của Trái Đất này nhỉ?

Tôi thở mạnh và lén vào căn phòng tắm trống trơn rồi khóa cửa lại. Tôi cởi giày và áo ngoài ra, nhét tất cả vào giỏ rác rồi phủ nhiều cuộn giấy vệ sinh lên trên. Xong việc tôi còn cần chúng mà.

Rồi tôi tập trung vào hình biến. Chẳng dễ tẹo nào vì tim tôi đang đập thình thịch và vì tôi cũng chẳng thích biến thành côn trùng. Tôi tưởng tượng ra hình dáng con ruồi và cầu nguyện đừng có ai bước vào phòng tắm. Tôi cảm thấy choáng váng. Tôi không sợ, đúng hơn là không quá sợ. Ngay cả Rachel cũng cảm thấy thế khi biến thành ruồi.

Tôi bắt đầu co rút. Thật kỳ quái khi bạn biến thành một con vật nhỏ tí. Sau một phút, người bạn co lại chỉ còn khoảng một mét hai, rồi sáu mươi phân, ba mươi phân, mười lăm phân. Hai phân rưỡi.

Người tôi như đang rơi. Sàn nhà dâng lên nhanh chóng và tiến sầm sập về phía tôi. Vải lót sàn dường như sống động, nó đổ nhào

vào tôi. Giống như một vận động viên nhảy dù đang lao nhanh xuống mặt đất. Khi bạn biến thành ruồi, không một bộ phận nào ở con ruồi còn giống như người. Tất cả đều thay đổi. Tất cả.

Cánh tay tôi bắt đầu nứt ra. Hai ngón tay tôi dài ra và biến thành những cái móng sắc nhọn. Ngón cái và hai ngón kia tõe ra, phân chia thành hàng ngàn những sợi lông nhỏ và dính. Những cảnh tượng này đã từng làm tôi chết khiếp khi biến hình lần đầu tiên. Để tôi nói cho bạn biết: Bộ phim kinh dị nhất mà bạn đã từng xem chỉ là một trò đùa so với thực tế mà bạn nom thấy cơ thể bạn biến thành một thứ gì đó khác hoàn toàn.

Biến hình chẳng bao giờ dễ nhìn. Tất cả đám bạn đều nói tôi là đứa biến hình giỏi nhất, rằng tôi biết điều khiển làm cho quá trình biến hình nom khá nhất. Nhưng chẳng có cách nào khiến cho việc biến thành ruồi nhìn trông dễ coi cả.

Không có những con ruồi đẹp trai quyến rũ như Brad Pitt. Ruồi là sinh vật xấu xí, dơ dáy, gớm guốc, kinh tởm.

Hai chân tôi teo lại biến thành cẳng ruồi.

Bụp! Hai cái chân mới bực ra từ ngực ở ngay chỗ cái xương sườn trên cùng. Hai cái chân bắn ra từ người tôi giống như những con sâu to tướng màu đen. Chúng mọc thêm hai miếng hình chữ thập tạo thành khớp nối, cứng quèo.

Và mặt tôi... hừm, nhìn chẳng ra sao.

Mũi tôi nứt ra, tạo thành hai cái khớp ngoạm. Những sợi lông dài, nhạy cảm bắt đầu mọc ra ở mỗi bên. Miệng và lưỡi tôi chảy nhão, mọc dài ra tạo thành một cái ống dài với một cái lỗ ở đầu mút có thể tiết ra nọc độc. Mắt tôi giống như một cái gương rạn thành nhiều mảnh. Thị lực của tôi biến mất trong một giây, tôi mù. Rồi nó quay trở lại, tôi nhìn mọi vật theo một cách hoàn toàn khác. Mắt mới của tôi là mắt ghép. Cảnh vật đang từ một bức tranh biến thành hàng ngàn bức. Giống như bạn đang xem TV mà chóp mũi của bạn dính vào màn hình và tay bạn đang múa may bấm nút điều chỉnh màu sắc. Các mảnh rạn ghép vào thành một bức tranh song màu sắc thì lộn lạo từng phèo.

Loáng cái tôi đã biến hình xong. Tôi là một con ruồi. Thực sự là tôi hoàn thành quá trình biến hình nhanh hơn đám bạn - kể cả Ax - một chút. Tôi biết tự hào về điều đó thì thật là ngốc, thế nhưng tôi vẫn cứ tự hào.

Tôi đập đôi cánh ruồi mỏng mảnh nhưng mạnh mẽ, nhấc mình khỏi sàn vải sơn và bay véo bên dưới khung cửa, thoát khỏi phòng tắm.

Ra rồi, tôi nhanh chóng lấy độ cao an toàn và hướng về phía Chapman.

Chương 18 - AX

Quái thú bụi mang tôi lên, lên mãi. Tôi cảm nhận được xung chấn khi nó đưa tôi bay càng lúc càng nhanh hơn. Tôi chẳng trông thấy gì cả, chỉ nghe tiếng gió xoáy ào ào.

Chúng tôi bắt đầu hạ xuống. Rồi... một lỗ hổng mở ra chỗ bức tường bụi đang ôm chặt lấy tôi. Trái Đất bên dưới đập vào mắt tôi.Ồ, hóa ra chúng tôi vẫn còn ở trong bầu khí quyển.

Quái vật bụi đáp xuống một con tàu lớn, toàn thân đen thui lùì, có hai cánh như hai lưỡi rìu chĩa ra. Cầu trục chiến, tức buồng lái của nó, gắn ra ở đằng trước, có hình viên kim cương dài, sắc cạnh. Tôi rành rẽ con tàu này lắm. Nó là tàu Lưỡi Rìu - con tàu riêng của Visser Ba.

Trong một thoáng, nó gột bỏ lớp nguy trang, và rất lặng lẽ, một cái lỗ toác ra ở phía đỉnh cầu trục chiến cho quái thú bụi quần quai chui qua. Rầm! Tôi bị thả rớt xuống. Móng guốc tôi quơ quào để đứng lên, nhưng người tôi cứ lật nghiêng sang một bên. Quái thú bụi vừa thả tôi xuống một sàn kim loại trơn bóng.

Mãi rồi tôi cũng đứng lên được. Bu xung quanh tôi là một bầy Hork-Bajir đặng đặng sát khí, tên nào tên nấy đều lăm lăm những khẩu tia Nghiệt.

Có đến mười tên đứng đó. Chỉ cần hai hoặc ba tên là đã quá dư thừa rồi.

Thoạt tiên, Hork-Bajir là một giống loài hòa hiếu, hiền lành. Từ ngày họ bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ, Hork-Bajir trở thành cực kỳ nguy hiểm và mạnh mẽ. Chúng đứng trên hai chân, giữ thăng bằng bằng đuôi. Mỗi chân đều có móng vuốt giống như chim săn mồi ở Trái Đất. Chúng có hai tay. Ở đầu gối, khuỷu tay và cổ tay đều có những lưỡi dao cong cong. Những lưỡi dao này giống như lưỡi dao đuôi của tôi. Trên cái đầu rắn của chúng có thêm hai lưỡi dao chĩa ra phía trước. Và chóp đuôi của chúng có những cái gai nhọn dài và sắc.

Hork-Bajir là những sinh vật mà bạn muốn kết bạn chiến đấu. Bản chất họ là những sinh vật hòa hiếu, chẳng sợ điều gì. Cho tới ngày họ bị bọn Yeerk biến thành kẻ Mượn xác. Bây giờ chẳng còn người

Hork-Bajir nào được tự do nữa. Tất cả họ là nô lệ của bọn Yeerk. Tất cả đều là những tên bị Mượn xác, đều có một tên Yeerk sống trong não bộ.

Thực ra chỉ cần hai hoặc ba tên đón tôi là đủ rồi, đằng này có tới mười tên, thật vinh hạnh cho tôi quá.

<Ồ ồ ô> một giọng truyền ồm ồm cất lên trong đầu tôi. <Ra đây là tù binh đầu tiên của bọn ta.>

Chính là hắn. Visser Ba - gã tổng tư lệnh đứng hàng thứ ba trong thang bậc quân đội Yeerk. Tên cầm đầu cuộc xâm lăng Trái Đất. Visser Ba là kẻ duy nhất trên dải ngân hà là một kẻ Mượn xác - Andalite. Chỉ mình hắn trong cả bọn Yeerk đã khổng chế và bắt được một người Andalite làm vật chủ.

Ngó hắn mà tôi muốn lộn mửa. Hắn đã sát hại anh trai tôi! Hắn là sinh vật tôi có bổn phận phải tiêu diệt. Nếu không, tôi sẽ không bao giờ được coi là chiến binh thực thụ...

Tôi đã từng đối mặt với hắn rồi. Nhưng lần nào cũng có các bạn người kề bên. Tấn công Visser Ba đồng nghĩa với việc liều mạng sống của họ. Nhưng bây giờ tôi không muốn viện lý do đó ra. Visser Ba - kẻ giết anh trai tôi - đang ở ngay trước mặt tôi.

Visser Ba dán đôi mắt chính vào tôi. Mắt cuống của hắn theo dõi quái thú bụi đang lượn bức bối phía trên. <Mi chưa lớn bọn đâu, Andalite oắt con.> Visser Ba cười khẩy. <Veleek đem về cho ta một thằng nhóc ư?>

<Veleek?> tôi hỏi.

<Ừ, chính ta đặt tên cho nó đấy. Theo ngôn ngữ Yeerk nó có nghĩa là “thú cưng”. Nó là một dạng thức sống vô cùng hiếm hoi, ở ngay trong hệ mặt trời này. Ta đã đem nó về từ hành tinh khí khổng lồ có những vòng tròn nổi bật bao quanh.>

Sao Thổ. Đó là cách loài người gọi hành tinh đó. Tôi im lặng. Tôi mà giải thích cho Visser Ba, hắn sẽ biết được tôi có quan hệ với loài người.

Visser Ba ngó tôi trước sau. <Vậy ra mày là một thằng Andalite. Mấy thằng cổ vắn của tao tau với tao rằng đám thảo khấu tụi mày là con người chứ không phải là Andalite. Nhưng giờ thì trong tay tao đúng là một thằng Andalite oắt con.>

Bọn Yeerk vẫn tin rằng nhóm Animorph tụi tôi là một nhóm người Andalite sống sót sau cuộc chiến trên quỹ đạo Trái Đất.

<Tên Yeerk thối tha kia!> Tôi khóc rống lên. <Chú bác tao sẽ tiêu diệt mày.>

Visser Ba cười sằng sặc. <Mày và đám “chú bác” của mày có làm phiền tao thật. Tụi bay phá hủy tàu vận chuyển khí oxy và nước. Khá trở ngại cho tụi tao. Và tụi mày cũng phá hủy vũng cung cấp nguồn Kandrona ở dưới lòng đất. Gây khó khăn cho tụi tao hơn nữa.> Hắn tiến tới gần sát tôi hơn, hoàn toàn tự tin. Hắn muốn chứng tỏ cho tôi thấy hắn không hề e ngại tôi. <Vì vậy, tao sẽ cho mày được hưởng một cái chết rất từ từ, kéo dài đằng đằng, thẳng khốn Andalite kia.>

Trong lòng sôi sục, tôi chỉ muốn quát cho hắn một lưỡi dao đuôi, anh Enfalgor chắc hắn sẽ khuyến khích tôi. Nhưng tôi không làm thế. Bọn Hork-Bajir quanh đây chắc chắn sẽ nghiền nát tôi thành bột trước khi tôi kịp vung đuôi lên.

<Hừ, bọn thảo khấu Andalite chúng mày khiến ta phải rượt đuổi mướt mồ hôi,> Visser Ba khọt khẹt. <Nhưng *Veleep* của ta sẽ bắt chúng mày, từng đứa một, và đem về đây cho ta.>

Nếu tôi tấn công, nếu như tôi thiếu may mắn và tôi bị chết, chí ít thì tôi cũng học thêm được chút gì đó. Còn nếu tôi còn sống... nếu bằng một phép màu nào đó tôi trốn thoát được...

<Làm sao lũ Yeerk bọn mi biến được cái thứ bụi đó thành vật chủ? Bọn mi đặt cơ thể sên dơ dáy của bọn mi ở chỗ nào?> Tôi hỏi.

<Ồ, *Veleep* không phải là vật chủ.> Visser Ba rộng lượng tiết lộ. <Nó là một dạng thức sống gây chấn động. Nó dàn trải ra trong bầu khí quyển như một đám bụi. Mỗi hạt bụi đều có khả năng cảm nhận năng lượng sống của bất cứ dạng thức sống nào. Chỉ cần một hạt nhận được tín hiệu của con mồi, tức thì hàng triệu triệu hạt bụi sẽ cùng nhau nhào tới tấn công con mồi ấy, rồi nhai nghiền thành từng mảnh. Năng lượng từ con mồi bị nghiền sau đó sẽ được chính các hạt bụi hấp thụ...>

Visser Ba lại cười sằng sặc. <Trước khi khám phá ra phương thức vận hành của sinh vật này, bọn ta đã mất rất nhiều chiến binh. Chà chà, nó nhai sống Hork-Bajir và Taxxon với tốc độ kinh hồn. Nhưng sau khi bọn ta nhận ra cốt lõi vấn đề... thì mọi việc đã đảo lộn. Bọn ta có thể sử dụng quái vật này. Ta đã lập trình để nó phục vụ ta.>

<Mi đã điều chỉnh để nó chỉ chăm chăm dò tìm năng lượng biến hình thôi chứ gì...> Tôi thủng thỉnh nói, bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

<Rất đúng. Bọn Andalite chúng mày luôn thông minh khi đề cập tới khoa học. Đúng, bây giờ *Vealeek* chỉ chuyên tâm tìm năng lượng do quy trình biến hình phát ra. Ta không muốn nó xé nát hay bám vằm bọn Andalite chúng mày ra ngay tức thì, mà muốn nó mang mi về đây cho ta. Thế là ta lập trình cho *Vealeek* chỉ ăn có mỗi loại năng lượng do bọn ta cung cấp mà thôi. Năng lượng lấy ra từ con tàu này. *Vealeek* phát hiện ra nguồn biến hình, tấn công, và mang đối tượng biến hình về cho ta để được nhận thức ăn thực sự.>

<Chỉ có mỗi bọn Yeerk tụi bay mới nghĩ rằng biến đổi một dạng sống khác là khôn ngoan mà thôi,> tôi nói, giọng khinh khỉnh. *Tôi có nên quất dao đuôi không? Tôi có thể làm thế không? Liệu tôi quất có đủ nhanh không nhỉ?*

Visser Ba gật đầu. <Phải, phải, giống Yeerk chậm chạp tụi tao biết, tụi Andalite chúng mày là những sinh vật bậc cao. Một lũ chuyên dạy đời. Một lũ đạo đức học luôn xen vào mọi việc của dải thiên hà. Một lũ những hoàng tử tự mãn, tuyệt vời đang cứu dải thiên hà khỏi giống loài Yeerk đáng khinh. Đúng, mày đang ở đây, thằng oắt Andalite kia. Và chẳng mấy chốc những thằng còn lại trong đám thảo khấu tụi bay cũng sẽ ở đây thôi. Tụi bay có tất cả bao nhiêu đứa?>

<Tao không nói cho mày biết,> tôi nói.

<Chẳng cần,> Visser Ba nói giọng lạnh băng, khinh thường. <*Vealeek* không bao giờ biết mệt mỏi. Ta sẽ phái nó đi săn tiếp. Bạn bè mi thông minh lắm, có thể chúng sẽ thoát được đôi lần. Nhưng chẳng chóng thì chầy, *Vealeek* sẽ trói gô hết cả bọn lại, mang về cho ta thôi.>

Hắn giơ tay lên ra hiệu cho bọn bậu xậu. <Quảng nó vào cũi. Nhớ canh chừng cẩn thận nghe chưa! Nó mà sống mất thì cả đám bọn mày sẽ ngổm hết. Cho *Vealeek* ăn rồi thả nó ra, để nó đi tìm thêm Andalite về cho ta.>

Tụi Hork-Bajir thô bạo tóm lấy tôi. Visser Ba tách dít bỏ đi.

Tôi đã không tấn công hắn. Tôi đã mặt đối mặt với kẻ giết hại anh mình, và tôi đã để cho hắn bỏ đi.

Chương 19 - CASSIE

Vùùù! Tôi đập cánh và luồn qua dưới cánh cửa. Gờ dưới cánh cửa cứ như trần nhà đối với con ruồi tôi. Tôi đã ra bên ngoài.

VÙÙÙÙÙ! Tôi phóng thẳng lên cao như tên lửa.

<Bá cháy!> Tôi hét lên.

VÙÙÙÙÙ! Tôi quay vòng trên không trung và đậu dưới trần bằng cả sáu chân. Những vuốt ruồi dài nhỏ xíu của tôi đút vào những kẽ nứt chỗ mép gạch lát trần. Để chắc ăn tôi còn buông cả miếng đệm dính hầu tăng thêm độ bám.

Biến thành ruồi thật là gớm ghiếc. Nhưng cái khoản bay của ruồi thì tuyệt cú mèo. Ý tôi là chẳng có con vật nào có thể bay như ruồi! Bạn có thể bay thẳng về phía trước, rồi đột ngột ngoặt thẳng lên trên hoặc dừng lại và lơ lửng giữa tầng không. Tôi đoán chắc là chẳng có cặp cánh nào có thể làm được điều đó. Chiếc máy bay phản lực chiến đấu hay nhất dưới sự điều khiển của một phi công xuất chúng so với ruồi cứ như là một con heo ục ịch, chậm chạp đang dầm mình dưới bùn. Còn trong những ngày đẹp trời có đầy luồng khí nóng, việc chao liệng của Tobias cũng chỉ gần giống như một cuộc thao diễn của ruồi mà thôi.

Tôi treo lộn ngược, đu tòn teng trên trần, phía trên mảng đầu hói của lão Chapman chừng một mét rưỡi. Tôi hy vọng đó là lão. Thật khó mà quen nhìn bằng mắt ruồi. May thay, trước khi vào đây, Chapman đã dẫm phải phân chó. Tôi không tin tưởng vào mắt ghép của ruồi lắm, nhưng lại tuyệt đối tin tưởng vào khứu giác của nó - không gì ngửi mùi xú ối hay bằng ruồi. Thế là tôi cứ bám lấy cái mùi bốc lên từ giày Chapman mà định hướng.

Lại thêm một phiền phức nữa: Chapman không làm gì ngoài chuyện cứ chúi mũi vào đọc sách. Trí não ruồi của tôi nhấp nhồm không yên, chỉ muốn động đậy thay đổi vị trí. Tôi rời trần nhà và bay xoáy xuống thấp, đập cánh lia lịa quanh đầu lão.

Đúng là Chapman rồi.

Phải đến hai chục phút, tôi lẩn quẩn theo lão đủng đỉnh lê lét quanh tiệm sách. Tôi vo ve quanh lão, luôn cách một quãng, thỉnh thoảng đậu trên gáy sách hoặc lại xổ lên trần nhà. Tôi gần như bắt

đầu có một ý nghĩ ngu ngốc. Tôi tính bỏ đi tìm Rachel, rất có thể đang gặp rắc rối ở đâu đó.

Kia rồi! Một người đàn ông và một phụ nữ bước vào tiệm sách và tiến thẳng đến lão Chapman.

Với khả năng nghe của ruồi, khó mà hiểu được người ta nói gì. Rất may là tôi đã từng biến thành ruồi nên tôi biết cách diễn dịch những rung động mà ruồi cảm nhận được thành “âm thanh”.

“Tụi bay tới trễ,” Chapman quát nhỏ.

Người đàn ông phân trần. “Không thể khác được ạ. Tình hình dạo này khiến công việc của tôi chẳng dễ dàng gì.”

“Ở đây không phải chỗ phân bua,” Chapman nạt. “Đi theo tao.”

Hai người mới đến lật đật bám theo lão. Tôi buông trần nhà và hồi hải theo sau chúng. Cái khó là phải làm sao nghe hết bọn chúng nói gì. Nội bên trong khu thương xá cũng đã ồn ào lắm rồi. Hàng trăm giọng nói, tiếng nhạc, tiếng bước chân... tất cả làm rung chuyển râu và lông tôi.

Tôi liều mạng tăng tốc phóng tới, đáp hẫng lên cổ áo Chapman. Những sợi chỉ áo sơ mi của lão đối với tôi xù xì như những sợi thừng, rất dễ bám. Tôi để mặc cho bản năng của ruồi nâng cao cảnh giác, phòng trường hợp có một bàn tay tổ chẳng giờ lên đập xuống.

“Ta không biết tại sao lại triệu tập cuộc họp này,” người phụ nữ thắc mắc.

“Visser Một đã gài thuốc hạ vào hàng ngũ của bọn ta. Đừng quên... thủ lĩnh của chúng ta đã từng bắt được cả bọn Andalite, nhưng sau đó chính Visser Một đã giải thoát cho chúng, khiến bọn ta một phen điêu đứng. Lần này Visser Ba không để cho sự việc lặp lại nữa đâu. Sinh vật mới của ngài, *Veleek*, sẽ dọn dẹp sạch sẽ bọn khủng bố.”

Veleek, tôi nghĩ. *Kẻ thù đã có tên.*

“Ồi dào, chỉ được cái bơi tung bơi mù mọi thứ lên chứ gì?” người phụ nữ cảm râm. “Ta đã phải chạy đôn chạy đáo suốt ngày, cố giữ cho việc tấn công được kín đáo.”

“Chính vì thế mà mi được đặt vào lực lượng của cảnh sát,” Chapman nói lạnh tanh. “Bổn phận của mi là đánh lạc hướng những cuộc điều tra của cảnh sát khả dĩ gây khó dễ... cho bọn ta.”

“Lực lượng của tụi ta ít xít hà,” người phụ nữ cãi. “Chỉ mười phần trăm cảnh sát là tụi ta. Còn lại tới chính mười phần trăm là loài

người. Mà loài người đâu phải là một lũ ngu. Họ có nhiều nhân chứng kể lể rằng quái thú hình thành từ bụi, không phải là cơn lốc xoáy.”

“Cũng giống giới báo chí thôi,” người đàn ông góp chuyện. “Dù sao thì chuyện này cũng đã được dàn xếp êm thấm. Người ta tin là lốc thôi. Nhưng mi phải bảo Visser Ba rằng...”

Đột nhiên tôi tá hỏa buông khỏi cổ áo và bay lên. Chapman đã ngừng lại, quay ra đằng sau và chộp lấy tay người đàn ông. Lão dí sát mặt mình vào mặt ông ta.

“Nói với Visser Ba à? Ai dám cả gan nói với Visser Ba điều ngài không muốn nghe sẽ bị cắt nguồn Kandrona, sẽ từ từ chết đói bên trong cơ thể vật chủ. Với số lượng Kandrona hiếm hoi còn lại kể từ khi bọn thảo khấu Andalite phá hủy nguồn Kandrona mặt đất eo hẹp, Visser Ba luôn tìm đủ mọi hình thức phạt để loại bỏ những tên Yeerk đói. Nào, giờ nếu mi muốn bảo Visser Ba đừng sử dụng *Vealeek* nữa thì cứ việc đi mà nói lấy.”

Chapman buông người đàn ông ra và họ lại tiếp tục bước.

“*Vealeek*,” người phụ nữ lầm bầm. “Tụi ta có đến nỗi phải nhờ cậy nó để dò tìm một nhóm giặc Andalite không?”

“Cần chứ,” Chapman đáp. “Nhờ có *Vealeek* - thợ săn hình biến mà Visser Ba bót rồ lên hỏi tại sao bọn mi không bắt được tên Andalite nào. Áp lực phải thôn tính được Trái Đất đè nặng lên vai Visser Ba. Có tin đồn là ngài có nguy cơ bị giáng chức xuống Visser Bốn. Không chừng là Visser Năm cũng nên. Nếu Visser Ba bị hạ bậc thì bọn mi hãy kiếm đường mà tự sát đi. Như thế sẽ nhẹ nhàng hơn, đừng đợi đến khi Visser Ba làm điều đó giùm bọn mi.”

Hai người mới tới chợt im thin thít.

Chapman đã chỉ thị cho chúng phải bám riết mấy chuyện cơn lốc, cho dù có gì xảy ra. Lão bảo loài người ngu ngốc lắm, có thể tin bất cứ điều nhằm nhí gì. Trường hợp có nhân chứng nào ngoan cố thì hãy thanh trừng phứt đi, hoặc biến họ thành kẻ Bị-mượn-xác.

Quả là một cuộc đàm thoại dựng tóc gáy. Chẳng nghe nói gì về Rachel cả. Nhưng tôi lại nắm được một tin quan trọng.

Veelek là công cụ của Visser Ba. Và chúng gọi nó là “thợ săn hình biến”.

Đã đến lúc phải quay lại nhà tắm và hoàn hình rồi. Tôi cần phải nói chuyện với Jake và đám bạn. Ngay lập tức.

Thợ săn hình biến.

Nó đã đuổi theo và suýt nữa hại chết Marco và Ax khi tị nó hoàn hình trong tầng hầm nhà Darlene. Liệu con quái đó có thành công với Rachel?

Chương 20 - RACHEL

Tôi nghĩ vết thương sẽ khiến tôi thiệt mạng nếu tôi là người. Nhưng tôi lại là một con gấu. Và bởi vì gấu rất khỏe, nên tôi chưa chết.

Một bàn chân gấu của tôi đã bị con quái bụi nhai nát. Máu rỏ khắp trên đường. Cơn đau khiến tôi chỉ có thể lết khệnh khệnh bằng hai chân sau.

Tôi tìm ra một dòng suối, nước lấp xấp chừng ba tấc. Tôi trèo mình xuống nước và cố biến đổi.

Tôi không biết mình đã biến thành gấu bằng cách nào, cho nên tôi không chắc mình có thể trở lại là người hay không. Nếu tôi làm được... thì bàn tay tôi sẽ ra sao? Liệu vết thương khủng khiếp trên mình gấu có đồng nghĩa với việc bàn tay người của tôi cũng không còn?

Rachel. Đó là cách mà sinh vật vừa giống nai, vừa giống bọ cạp lại vừa giống một cậu bé kia gọi tôi. Anh ta không phát ra âm thanh, nhưng tôi có thể nghe giọng của anh ta trong đầu mình. Anh ta gọi tôi là "Rachel"...

Tôi tập trung để thành người trở lại, gồng mình chịu đựng cơn đau quá đỗi khủng khiếp.

Tôi nằm thụp trong lòng suối. Nước lạnh sủi bọt và xô đẩy tôi. Tôi nằm nghiêng, cố giữ cho chân tay chìm vào làn nước tê buốt. Rất từ từ, tôi nhỏ dần. Tắm tắm lông gấu xù xì được thay thế bởi làn da người và lớp vải bó sát. Chân con gấu bụi thô thiển trở thành chân loài người thon thả. Tôi đứng lên, run rẩy, yếu đuối, nhưng không còn đau nữa. Điều kỳ diệu là những vết xước, vết toạc do đi chân đất băng rừng cũng không còn. Tôi đã được làm mới lại hoàn toàn.

Tôi sợ sệt ngoảnh quanh tìm con thú bụi nhưng chẳng thấy gì. Trời dần tối. Liệu bóng tối có bảo vệ tôi? Hay nó lại giúp sức cho kẻ thù của tôi.

Tôi dòm cẩn thận hơn, mong tìm ra người lạ biết tên tôi.

Người ngoài hành tinh?

Cái từ này vụt qua tâm trí tôi. À đúng rồi! Sinh vật đó không phải quê quán ở Trái Đất. Tôi biết thế. Nhưng ký ức này vẫn còn nguyên thô lắm. Tôi chẳng biết anh ta là người tốt hay ác quỷ. Nhưng việc anh ta là người ngoài hành tinh thì chắc chắn rồi.

Cũng giống như con quái thú bụi. Đúng rồi, đương nhiên! Thế, bà già trong túp lều luôn miệng chửi rủa “Yeerk” kia có phải là người ngoài hành tinh không?

CHỚP SÁNG! Một công trường xây dựng bỏ hoang, đêm tối trời, một con tàu vũ trụ vừa đáp xuống ngay trước mặt tôi. *Bọn Yeerk*, người lạ ấy thêu thào, *chúng sẽ đến để hủy diệt loài người*. Những gương mặt tôi biết xuất hiện và vụt tan biến.

“Aaaarrggghh!” Tôi la lên tuyệt vọng. Tôi muốn đá một cái gì đó, tôi muốn bò vào trong đầu mình, để xé toang bức màn xám xịt che không cho tôi biết sự thật.

Bình tĩnh, Rachel, tôi tự nhủ. Ít ra mày đã có một cái tên, và mày có một quyền năng cao siêu cộng với một kẻ thù hắc ám.

Đúng rồi! Chắc chắn con thú bụi đã tiêu diệt tôi nếu nó không bị người lạ kia làm phân tâm. Vậy người lạ đó là bạn? Anh ta cố cứu tôi chẳng?

Câu trả lời không nằm trong khu rừng này. Tôi tự bảo. Mày cần trở về chỗ phổ xá, nơi có nền văn minh. Đó mới là nơi có lời đáp.

Trở về... Nhưng theo hướng nào?

Tôi đứng im, dỏng tai nghe ngóng.

Gió cuốn lá xào xạc. Những chú sóc kêu lách rích. Đằng sau các bụi rậm có những thứ gì đó động đậy. Chim chóc ca hát líu lo. Dòng suối róc rách len lỏi qua đá và lá rơi.

Dòng suối, dĩ nhiên.

Cứ xuôi theo dòng, tôi tự nhủ.

Chương 21 - MARCO

<Mình chẳng thấy gì cả,> Tobias thông báo giọng buồn bã. <Không có gấu, cũng chẳng có Rachel, không thấy Ax luôn! Các bồ còn muốn hỏi mình bao nhiêu lần nữa đây? Mình chẳng thấy gì hết...>

Tobias đang đậu trên cái xà kho thóc nhà Cassie. Bốn trong sáu đứa tụi tôi - Jake, Cassie, tôi và Tobias - đứa ngồi trên đống cỏ khô, đứa đi tới đi lui, tất cả đều đang ở trong tâm trạng cực kỳ tồi tệ, giận dữ và sợ hãi.

“Thôi, được rồi, bình tĩnh nào, Tobias,” Jake nói. “Không ai phiền trách gì cậu cả. Tụi mình cần phải xem xét kỹ vụ này.”

“Tụi mình réo Ax vào rừng gặp tụi mình,” tôi nói. “Ảnh không tới. Nếu như ảnh không gặp được tụi mình, hẳn ảnh biết tụi mình sẽ lo lắng. Ảnh hẳn biết rằng nên biến thành dạng người và đến đây gặp và báo cho tụi mình biết ảnh bình an.”

“Ảnh gặp chuyện rồi,” Jake nói.

“Ax không ổn và Rachel cũng không ổn,” tôi tán đồng. “Và tụi mình đều biết lý do. Là nó.” Tôi quay về phía Cassie. “Lão Chapman gọi nó là gì í nhỉ?”

“*Veleek*. Thợ săn biến hình.”

“Đó là lý do tại sao cả Rachel và Ax đều biến mất,” tôi nói. “Cái con *Veleek* đó xem chộp được tui và Ax ở nhà Darlene. Rồi chiều nay ở trong rừng, chút xíu nữa là nó tóm được tui và Jake rồi...” Tôi nói rù rì.

“Tại sao vậy ha? Tại sao nó không bắt bồ hủ Marco?” Cassie nhú mày hỏi. “Ở nhà Darlene nó đã thấy bồ rõ ràng. Hôm nay bồ nói là bồ chạy thoát khỏi nó, nhưng thật ra là nó ngừng đuổi bồ để quay lại xé nát căn chòi mà nó nghĩ là có Ax và Rachel. Tại sao nó lại ngừng đuổi theo hai bồ để đuổi theo mấy đứa kia?”

“Tui hông biết!” Tôi gào lên. “Hỏi Tobias í. Là thú săn mồi, nó hẳn phải biết hơn tui mà.”

Nói xong tôi cảm thấy mình lờ lờ. Nhưng Tobias không quắc lại tôi, chỉ nhỏ nhẹ nói. <Sự chuyển động.>

“Nghĩa là sao?” Jake hỏi.

<Mình là thú săn mồi. Khi đi săn, mình nhắm sự chuyển động mà đuổi theo. Loài mèo cũng vậy thôi. Nếu mà con mồi đứng yên thì rất khó thấy. Nếu lắng nghe và không nhận ra sự chuyển động thì mình cũng đành bó tay. Não điều hâu chỉ chú ý tới hình ảnh hay âm thanh của sự chuyển động thôi.>

“Đúng rồi!” Cassie la to.

Tôi nhảy dựng lên không cả nửa thước. Cassie đâu phải đùa hờ chút là la lối.

“Đúng rồi! Mình cứ thắc mắc mãi ngay từ khi nó tấn công lần đầu tiên. Làm thế nào *Ve/eeek* biết tụi mình là ai? Làm thế nào nó xác định được Marco và Ax là con mồi? Marco, lúc bị quái thú bụi tấn công bỏ đang làm gì?”

Tôi nhún vai. “Tui đang hoàn hình.”

“Đúng rồi!” Cassie lại la. “Một sự trùng hợp? Quái thú bụi tấn công trong khi bỏ đang biến hình? Và hôm nay, khi mấy bỏ bị tấn công ở trong rừng...?”

“Tụi mình cũng đang biến hình,” Jake tiếp. “Biến thành sói.”

“Cả hai đợt tấn công đều nhè ngay lúc mấy bỏ biến hình,” Cassie chỉ rõ. “Ngay tại chỗ. Quả là một sự trùng hợp thú vị.”

Mấy giây sau, cả bọn không ai thốt lên tiếng nào.

“Con thú bụi bỏ tụi mình và tấn công túp lều trong rừng, vì lúc đó tụi mình đã biến hình xong rồi, cho nên không còn hấp dẫn nó nữa. Lúc đó nó cảm nhận được một sinh vật khác đang biến hình tới hồi cao trào.” Jake nói chậm rãi.

<Nếu có hai con chuột trên một cánh đồng, mình sẽ đuổi theo con nào đang chạy. Nhưng khi nó đứng lại, không chuyển động, thì mình sẽ liếc qua con khác đang chuyển động. Não điều hâu nghĩ đó mới là một con chuột...>

“Đối với thợ săn biến hình thì, điều quan trọng là sự biến hình. Đó chính là điều nó tìm kiếm,” Jake nhận xét.

“Vậy sao nó không đuổi theo mình khi mình biến hình trong khu thương xá?” Cassie tự hỏi.

“Bởi vì nó không thể ở hai nơi cùng một lúc,” tôi đáp. “Chắc hẳn phải có giới hạn về khoảng cách di chuyển của nó. Hai đối tượng không được cách nhau quá xa.”

“Tụi mình sẽ an toàn miễn là không bao giờ biến hình nữa,” Jake nói. “Điều đó khiến bỏ nghĩ gì, Marco?”

Cả bọn đổ dồn mắt vào tôi. Tôi rùn vai. “Rachel không ở đây để biểu quyết. Vì thế, nhân danh *Công chúa chiến binh Xêna*, tui sẽ phát biểu giùm nhỏ: tụi mình cần làm gì đó để đá đít tên *Veleek* hỗn xược này.”

Cassie mỉm cười. “Thế còn chàng Marco sẽ nói gì?”

“Hắn sẽ nêu ra vài nhận xét ngớ ngẩn nhưng tức cười,” tôi thừa nhận. “Nhưng sau đó hắn sẽ suy nghĩ cách làm thế nào để đá đít cái túi gió hứng bụi này.”

Chương 22 - RACHEL

Tôi tiến về phía phố xá, hoặc ít ra là tiến về vùng ngoại ô. Hình như vùng này quen quen. Có lẽ tôi đã từng ở đây rồi cũng nên...

Bàn chân tôi đã rách tươm bươm. Cẳng chân tôi sưng vù lên và nhức nhối. Toàn thân tôi tê buốt. Tôi đói, tôi khát và sợ. Tôi mệt lử rồi.

Tôi cần ngủ. Những ngôi nhà tôi đi ngang đã lên đèn. Bất giác tôi nghĩ, hay là mình bước đại một nhà nọ và nói. “Nhìn này, tôi không biết mình là ai. Tôi có thể ngủ trên trường kỷ nhà ông bà được không?”

Nhưng có ai đó, hay cái gì đó đang săn lùng tôi, vậy thì làm sao tôi dám tin cậy vào người khác? Cho tới khi trí nhớ trở lại, tôi cần phải thận trọng. Ngoài ra, tôi bần thủ quá, lếch tha lếch thếch trong bộ đồ bó sát thể này thì không ai muốn cho tôi vào đâu.

Sau đó, tôi thấy một ngôi nhà tối om. Tám bảng hiệu ở trên bãi cỏ đằng trước đề: NHÀ BÁN. Tôi băng qua khóm cỏ ướt át, cảm thấy bàn chân đau của mình được ve vuốt. Tôi hé mắt nhìn qua cửa sổ trước: không có đồ đạc, trong nhà trống rỗng.

Tôi lanh lẹ bước vòng ra sau nhà. Ở đây có hồ bơi. Chợt trông thấy vòi nước khuất sau bụi rậm, tôi liền quỳ xuống và vặn cho dòng nước lạnh ngắt tuôn ra. Tôi hứng vào lòng bàn tay và uống no nê.

Tôi kiểm tra hai bên hông nhà. Có một hàng rào cao vây quanh. Không ai thấy tôi.

Tôi cố lay cửa vào: khóa rồi. Đến mở cửa gara: cũng khóa. Tôi thử một cửa sổ. Mở được. Tuyệt!

Tôi hích người nhảy lên và tuồn vào trong. Ngôi nhà nồng mùi sơn mới, tối thui thối mò. “Có ai ở nhà không?” tôi run rẩy gọi. Giọng tôi rơi vào thinh lặng. Tôi đi vào nhà bếp, kiểm tra các chạn chứa thực phẩm: Trống rỗng. Haha! Ngay trên bực đặt bếp lò có một hộp bánh để mở, chắc là của mấy tay thợ sơn. Vết ngón tay dính sơn còn in trên hộp. Số bánh quy bên trong đã bị ăn hết một nửa. Thây kệ, tôi cóc cần quan tâm. Tôi vội ngón ngấu chỗ bánh trong khi đi thò thần xem xét căn nhà.

Nơi này vắng hoe. Nhưng tôi đã có bánh và nước, lại có thảm đủ mềm để ngã lưng trong lúc mệt kinh người.

Tôi ngồi vào một xó phòng khách bỏ không, vừa ăn nốt chỗ bánh, vừa suy nghĩ về mình. Tôi là ai? Tôi là cái gì? Tại sao có con quái vật lại hai lần muốn giết tôi?

Tôi không nhớ mình đã ngủ gục khi nào. Nhưng sau đó tôi nhớ lại những giấc mơ khủng khiếp.

CHỚP SÁNG! Tôi ở công trường xây dựng. Tối mù. Một dải sáng từ trên trời lao xuống, có những đũa khác đi cùng tôi, hình như có một đũa con gái, nhưng tôi không nhớ gương mặt nhỏ. Cả những gương mặt khác tôi cũng chẳng nhớ. Duy chỉ có một cậu trai... cậu ấy quay qua nhìn tôi. Một con chim! Cậu ấy có gương mặt của một con chim săn mồi.

CHỚP SÁNG! Tôi đang giữ thăng bằng. Cẩn thận bước một chân lên trước. Tôi đang ở trên thanh xà rộng một tấc, tôi cảm thấy lúng túng. Nhưng khi nhìn xuống chân, tôi thấy chúng thay đổi. Chúng không còn là chân tôi nữa, mà là những móng vuốt mèo xinh xắn.

Mọi người vỗ tay rần rần. Không, không phải tất cả. Có ai đó hằn học nhìn tôi, muốn giết tôi. Họ làm sao ấy. Có gì đó khiến họ không hài lòng. Có gì đó đã xảy ra với họ. Sên! Sên trong đầu họ!

CHỚP SÁNG! Tôi đang ở dưới lòng đất. Một cái hồ sền sệt nước xám. Sên! Chúng sống trong vũng nước đó. Những con kiến khổng lồ! Ôi không, không. Tôi cũng là một con kiến. Mùi a-xit. Hàng trăm con bò lổm ngổm, tấn công. Những cái kim bự chẳng cắt vào da thịt tôi.

Hoàn hình lại! Tôi thét lên.

Hoàn hình lại!

Biến hình!

“ANIMORPHS! NGƯỜI HÓA THÚ!” Tôi tỉnh giấc, hốt hoảng đưa tay lần khắp người mình. Tôi là ai? Là cái gì? Là gì mà lại có những giấc mơ quái đản thế chứ?

Tôi thở gấp gấp, trán đầm mồ hôi, dù trời lạnh toát trong căn phòng trống rỗng này.

Animorphs. Đó là những từ tôi đã thét lên trong mơ. Nó nghĩa là gì nhỉ?

Bống...

Rầm! Rầm! Rầm!

“Ai ở trong đó vậy, ra ngay! Cảnh sát đây!”

“Ahh!” Tôi hét lên, rồi vội bịt miệng lại. Những ánh đèn pin quét nhoang nhoáng, chập chém bóng tối quanh tôi. Những tia sáng đang tìm tôi. Tôi vội lẩn vào ẩn trong góc phòng.

“Đừng để chúng tôi phải ra tay!” Một cảnh sát hô to. “Những người lảng giềng báo có người leo vào đây. Vậy hãy leo ra mau.”

Kẹt rồi! Tôi nên... nên đầu hàng.

Không! Không! Đó là kẻ thù. Kẻ thù ở khắp nơi. Tôi không thể... không thể... Tôi cần phải chạy trốn, cần phải tìm ra mình là ai, là cái gì. Nhưng tôi đang bị bao vây.

Biến hình! Giống như khi biến thành gấu, chỉ có điều không phải là gấu. Tôi không biết con gấu trong tôi có bị thương hay không.

Tôi lục tìm ký ức lam nham từ trong giấc mơ. Tôi đã thấy cái gì? Kiến? KHÔNG! Không bao giờ là kiến, không bao giờ. Tôi cảm thấy điều đó tận trong xương tủy.

To hơn. Mạnh hơn. Đúng rồi.

Cảnh sát vẫn la hét và đe dọa. Da tôi vẫn còn tê cứng vì cơn ác mộng. Nhưng tôi ráng trấn tĩnh, cố tập trung vào hình ảnh nhập nhoang tôi thấy trong giấc mơ.

“Ohh!” Tôi thét vang khi mũi và môi trên của mình thỉnh thoảng nổ bực ra. Tiếng nổ đi kèm với sự cao vồng lên về phía trần nhà, tôi đang bực ra. Lấp kín căn phòng.

“Ra khỏi đây mau, không chúng tôi sẽ xông vào!”

Đừng lo, thưa các ngài sĩ quan, tôi nghĩ. Tôi sẽ ra ngay đây!

Chương 23 - JAKE

Cuộc họp ở trang trại nhà Cassie kết thúc bằng việc cả bọn phát điên lên vì sợ và tức giận. Chẳng đứa nào muốn tin là Rachel và Ax có thể bị giết. Ax, phần nào, dù sao cũng là một người bạn mới. Một người ngoài hành tinh, tụi tôi chẳng đứa nào lớn lên cùng với anh. Nhưng Rachel là em họ tôi. Nhỏ là bạn thân của Cassie. Nhỏ không hề biết sợ hãi. Không có nỗi, một chút dưng cảm còn lại của tụi tôi cũng đi theo nhỏ luôn.

Mấy đứa tụi tôi ra về khi trời đã khuya. Tobias bay về phía khu rừng, đập cánh khó nhọc trong bầu không khí ban đêm ngộp ngất. Marco và tôi mỗi đứa dắt một chiếc xe đạp ra.

“Cassie? Con ở ngoài đó à?” Giọng mẹ nhỏ vang lên, bà đang đứng ngay ở bậc cửa ra vào.

“Vâng, thưa mẹ. Con đây.”

“Đến chương trình ưa thích của con rồi nè. Mẹ khâu băng lại cho con nhé?”

“Con sẽ vào ngay,” Cassie nói. “Con đang dở chuyện với Jake và Marco, mẹ à.”

“Chào các cháu, Jake, Marco.”

Chúng tôi chào lại.

“Ừ, đừng đứng ở ngoài đó quá lâu đấy,” mẹ Cassie nói. “Gần chín giờ rồi đó.” Bà trở vào trong nhà.

“Chín giờ rồi ư? Chết thôi, đáng lẽ giờ này tui phải ở nhà rồi,” Marco nói. “Ba tui sẽ nướng giòn tui mất thôi.”

“Để mình tiến mấy bước ra đường cái,” Cassie lồm lồm nói. Tụi tôi lững thững bước dọc theo lối xe chạy ra tới con đường đất nổi liền trang trại với xa lộ. Cả đám lảng lảng, chỉ nghe tiếng bước chân lộp xộp và tiếng xe nhào xích của Marco kêu lọc cọc.

“Có khi nhỏ Rachel về nhà rồi cũng nên. Có khi tụi mình đang lo lắng quá đáng,” tôi nói. “Và Ax có thể vẫn bình an vô sự. Ai mà biết được một người Andalite có thể làm được gì?”

“Ít ra thì đêm nay trời cũng ấm áp,” Cassie nói. “Nếu Rachel đang ở đâu đó ngoài kia thì nhỏ cũng không bị lạnh. Và có ánh trăng sáng dẫn lối cho nhỏ về nhà,” Cassie thì thầm. Tôi trông theo hướng nhỏ

nhìn. Mặt trăng tròn xoe cao tí trên bầu trời, có hàng triệu triệu vì sao vây quanh. Đứng ở trang trại nhà Cassie lúc nào bạn cũng trông thấy nhiều hơn ở những nơi khác.

“Nhìn kìa!” Marco chột hét.

Một cái gì đó che khuất mặt trăng. Nó trôi vùn vụt qua, và mặt trăng bừng tỏ trở lại. Tôi nhìn thấy một thứ trông tựa như bụi tụ lại thành mảng, đang xoáy cuộn cuộn băng về phía khu dân cư mới xây dựng, nơi đèn điện sáng trưng có thể trông thấy được từ đằng xa.

“Cái gì vậy nhỉ? Phải đám mây không?” Cassie tần ngần hỏi.

Tôi nhìn nhỏ. “Mình không nghĩ thế.”

“Mấy bồ biết thừa nó là gì rồi,” Marco chép miệng. “Tụi mình phải làm gì với nó đây?”

“Thợ săn hình biến,” Cassie lầm rầm. “Chắc chắn nó đang đuổi theo ai đó. Ax hoặc Rachel.”

“Tụi mình có hai lựa chọn,” tôi nói. “Một là chẳng làm gì cả, hai là ráng khiến cho nó bị phân tâm.”

“Tức là khuấy đảo nó?” Marco hỏi lại. “Bằng cách nào?”

“Như chơi trò trốn tìm vậy đó.” Tôi đáp. “Nó đuổi theo người biến hình chứ gì? Thế thì tụi mình sẽ tạo ra đối tượng cho nó đuổi.”

“Tụi mình phải làm cách xa khu nhà này,” Cassie cảnh báo. “Không thì nó sẽ ngốn ngấu, tiêu tan hết tất cả trên đường đi.”

Marco gật đầu. “Hãy tạo ra những mục tiêu di động. Bắt nó phải suy đoán. Trời ơi là trời! Lại khổ nữa rồi!”

“Khu nhà đó cách đây cả nửa dặm, làm sao tụi mình tới ẹ được?” Cassie chất vấn. “Tụi mình không thể biến hình ở đây rồi bay tới đó. Làm vậy là dẫn nó tới nhà mình!”

“Thế còn cái này có giúp gì được không?” Marco ranh mãnh hỏi.

Cả Cassie và tôi cùng nhìn theo tay Marco chỉ. Chiếc xe tải cũ kỹ của ba Cassie. Chiếc xe chú ấy thường dùng để chạy loanh quanh trang trại.

“Không được,” Cassie cực lực phản đối.

“Được chứ,” Marco cãi.

Thế là tôi quyết định ngay. “Làm đi.”

Chương 24 - RACHEL

Tôi trở nên rất, rất lớn.

Mấy ông bà cảnh sát vẫn bước rầm rập bên ngoài, la hét ầm ĩ, lệnh cho tôi phải chui ra.

Thế là tôi quyết định làm theo ý họ.

Tôi nhắm nhe cánh cửa trước. Chỉ một phút nữa thôi, ngay khi biến hình xong...

B-b-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

Đằng sau tôi bỗng có tiếng ầm ầm khủng khiếp, nghe muốn rụng tóc gáy! Tiếng ồn như tiếng cưa máy đang chạy xè xè qua thanh thép!

“Hhhhrreeeuuhhh!” Tôi gầm lên như tiếng kèn đồng, đầy sợ hãi và tức tối.

B-b-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

Thình lình, bức tường phía sau ngôi nhà bị tróc bật ra. Quái vật! Quái vật!

Tôi cuộn vòi lại, húc đầu vào cửa trước.

CRACK! Cánh cửa bục ra. Bộ khung quanh cửa nổ văng thành những mảnh vụn. Tiếp theo, chỗ tường bao quanh cửa cũng phồng lên rồi bể phụt ra như mụn nhọt vỡ.

Thế là tôi ào ra ngoài. Tôi nặng gần chục tấn, một sự kết hợp hoang dại giữa người và voi châu Phi. Sự bất hoàn chỉnh, không thể đoán trước được của phép biến hình đã sinh ra một sinh vật khổng lồ, có cái vòi dài loằng ngoằng, đôi tai người tí nị, những cẳng chân to như cột đình và mái tóc vàng hoe óng ả.

Những viên cảnh sát tá hỏa vì ngạc nhiên.

“Hhhhhrrruuuuhhh!” Tôi lại rống tướng lên, vươn cái vòi nghêu ngào lên không. Bốn cảnh sát đứng chết trân, cùng trố mắt lên kinh ngạc. Bốn cái miệng há ra tròn vo. Họ điếng ngây người. Một người vội đưa tay lên dụi mắt.

Tôi ù té chạy. Phải đến hai mươi dặm một giờ là ít. Phiền một nỗi, voi to lớn dềnh dàng quá, vừa khó uốn éo né tránh hay quẹo cua, vừa khó ẩn nấp.

Cứ thế, tôi chạy lơn tơn trên đường phố của vùng ngoại ô im ắng. Vừa chạy vừa biến hình nốt. Nhưng tôi biết mình khó lòng mà trốn thoát.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Cảnh sát vãi đạn tung tóe. Bắn tôi chẳng? Hay là bắn quái vật bụi? Tôi không biết, mà tôi cũng cóc cần bận tâm. Những viên đạn chẳng nhằm nhò gì đối với tôi cả, cũng chẳng xi nhê gì đối với con quái vật đang hùng hục đuổi theo tôi. Nó chỉ còn cách tôi khoảng ba chục thước, trông hết một bức tường đang bay - khổng lồ, đen đui, gấn đầy răng nghiêng trèo treo và có hàng đồng lười gươm khua vung vít.

Tôi lụp chụp băng đại qua vườn nhà ai đó, dẫm nát bét mấy luống hoa và phá tan một hàng rào dưới những bàn chân đồ sộ, tròn u. Tôi quẹo, chui vào lối đi giữa hai nhà. Giữa tôi và quái vật chỉ còn cách nhau có mỗi một chiếc xe Winnebago đang đậu!

B-b-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

Chiếc Winnebago biến mất tằm! Xẹt qua khóe mắt, tôi thấy một bánh xe lăn tung tung trên đường. Đó là thứ duy nhất của chiếc xe vừa bị nghiền nát.

Ngay lúc ấy, tôi biết thế là hết. Nếu tôi cứ tiếp tục chạy trốn như thế này, quái vật sẽ xay nát tất cả các thứ trên đường đi, nó sẽ xuyên qua những căn nhà có bao nhiêu người vô tội đang ngon giấc. Tôi không thể để điều đó xảy ra.

Tôi quyết định quay lại, đối mặt với nó.

Quái vật sà thấp xuống, bay lơ lửng, đứng đưa trước mũi tôi. Một cơn ác mộng gồm cả đồng răng kinh dị, những con mắt hoang dại và những lưỡi gươm khua khoắng. Từ trong lòng quái vật có những sợi dây leo thò ra. Chúng giống như những sợi dây thừng sống động, ngo ngoe quấn quanh cơ thể khổng lồ của tôi.

Tôi cảm thấy ngộp thở, nghẹn ứ. Không thể thở nổi nữa!

Tôi vùng vẫy, nhưng càng quẫy đạp tôi càng bị những sợi dây thừng ma quái thít chặt hơn. Quái vật bụi gù gào quanh tôi, gói trọn tôi lại. Và rồi, nó cố nhấc tôi lên... cách mặt đất chừng ba tấc, nó không nhấc nổi nữa, đành nặng nề thả tôi rơi oạch xuống đất.

Nó lại cố nhấc tôi lên một lần nữa. Lần này tụi tôi lên được chừng sáu, có khi bảy chục tấc. Và rồi tôi lại rơi oạch xuống đất một lần nữa.

Ngay khoảnh khắc đó, một tia hy vọng mong manh lóe lên trong tôi. Tôi đã từng đọc đâu đó trong một cuốn sách - con voi bụi nhắt hành tinh nặng chừng mười một tấn. Đa phần voi nặng trong khoảng từ ba tấn rưỡi đến sáu tấn rưỡi. Tôi không biết tôi trong hình hài voi này nặng bao nhiêu, chắc chắn là không tới mười một tấn rồi. Nhưng tôi lớn, rất lớn. Tôi đủ lớn để quái vật không thể khiêng bắt đi được. <Ha, ha, ha. Quá nặng đối với mi phải không, con quái thú kia?>

Đột nhiên, có tiếng âm thanh nghe hết tiếng bánh xe rú rít. Hình như một tài xế lái ẩu đang phóng hết tốc lực về phía chúng tôi.

Chương 25 - MARCO

“**A**aaahhh!” Cassie hét lên the thé.

“Cẩn thận. Còi chừừừừ!” Jake cũng gào to chẳng kém.

“Hai bồ có im đi không?” Tôi cáu tiết nạt. “Tui đang cố lái xe đây này.”

“Xe hơi! Xe hơi kìa!” Jake quát.

Tôi giạt vô-lăng qua bên trái. Chiếc xe hơi lao véo qua, nhấn còi inh ỏi. Người tài xế thò tay qua cửa xe và làm dấu hiệu chửi thề.

Bùm!

“Aaahhh!”

“Hừm, chỉ là một cái thùng rác thôi mà,” Tôi lầm rầm. “Hết ý.”

Bùm! Bùm! Bùm!

“Vậy là bốn thùng rác,” tôi đếm.

“Ra khỏi vỉa hè mau, đồ khủng,” Jake nổi sùng hét.

Tôi giạt vô-lăng qua bên phải. Tụi tôi trượt khỏi vỉa hè, lướt suột qua một vật hình như là một chiếc xe hơi đang đậu. Và...

Bùm! Bùm! Bùm!

“Bồ ghét thùng rác lắm hả, Marco?” Jake điên tiết hỏi, thiếu điều muốn lột da đầu tôi. “Bồ có mát không vậy? BỒ GHÉT THÙNG RÁC HẢ?”

“Tui không thể lái khi bồ cứ hét um xùm vào tai tui,” tôi quặc lại.

“Bồ chẳng biết lái xe gì hết á!” Jake hậm hực.

“Trái! Quẹo! Trái! Kìa kìa! Quẹo trái! Lối đó đó,” Cassie la bai bai.

Tôi quẹo trái. Tôi đã ra khỏi đường dành cho xe đi. Nhưng hên là mọi người sống trong dãy phố đó chẳng ai trồng cây lớn ở sân trước nhà.

BỤP! Mũi xe chồm lên lên lề đường. BỤP! Đuôi xe đằng sau cũng leo lề luôn. Tôi đâm bừa phứa lên những luống cỏ, leo qua cả ống dẫn ga.

“Bá cháy,” Tôi rên rỉ.

“Tui sẽ giết bồ, Marco.” Jake gầm ghè. “Nếu tui mà còn sống tui sẽ bóp chết bồ.”

“Vậy mà bồ nói là bồ biết lái xe,” Cassie lên án.

Tôi rút vai lại. Thực ra, ý tôi là tôi đã từng ghi được hàng triệu điểm khi chơi trò Wipeout, một trò video game tuyệt cú mèo. “Được rồi, đây không phải là trò Wipeout. Tôi đang cố lái tốt nhất có thể đây.”

BỤP! BỤP! Tôi đã trở lại đường.

Đột nhiên, một con voi từ đâu lù lù hiện ra, đứng án ngữ giữa đường. Một con voi có đôi tai màu hồng nhỏ xíu xíu. Quái thú bụi *Vealeek* ở sát sạt đằng sau nó.

“Rachel đó!” Cassie la lên đầy kích động. “Nhỏ vẫn còn sống!”

“Mình biến hình đây. Marco, bám theo con voi kia!” Jake nói nhanh.

Con voi chạy lúp xúp đằng sau chiếc Winnebago. Trong chớp mắt, *Vealeek* đã nhai chiếc xe Winnebago thành mặt sắt.

Con voi quay lại, đối mặt với con quái vật. Nó tấn chân thật chắc xuống mặt đất, giờ vùi lên đầy thách thức.

Tôi tăng tốc thật gắt, đốt cháy bánh xe cao su và lao vút về phía khu nhà mới.

“Này này, cái bị rác kia, tao đây nè!” Jake hướng lên quái vật và hét vang. Bộ lông cam vằn đen đã túa ra khỏi cơ thể nó. Hàm răng cộp đang mọc phòm phộp, sừng trĩu xuống, xệ cả môi dưới của nó.

Đột nhiên, hàng đồng dây thừng giống như những xúc tu ngọ nguậy, thông xuống quấn quanh cơ thể bành ky của Rachel. Quái thú bụi xiết chặt nhỏ, chốt lại.

“Không!” Cassie gào thê lương. “Rachel! Không!”

Vealeek bắt đầu nhô lên khỏi mặt đất. Nhưng rồi nó bị rì trở xuống.

“Ồi! Trời đất quỷ thần ơi!” Tôi vừa nói vừa thở hổn hển. “Nó không muốn giết tụi mình tại chỗ, mà chỉ muốn bắt tụi mình làm tù binh! Nó đang cố khiêng Rachel đi khỏi đây...”

“Nó không nhắc nổi Rachel đâu,” Cassie thì thào đầy căng thẳng. “Nhỏ nặng quá mà...”

Vừa lúc đó, *Vealeek* phát hiện ra tụi tôi, hay ít nhất là Jake, đang đỡ người đỡ cộp. Nó bèn thả Rachel xuống. Nhỏ rớt từ độ cao chừng hai ba tấc thôi, nhưng cũng đủ để làm nứt toác một khúc đường.

“Mình tới chỗ Rachel đây,” Cassie hét rầm. Nhỏ định trèo qua mình Jake để nhảy ra ngoài, nhưng không xong, bởi vì Jake đã phình to và đang lèn kín ngắc chiếc ghế ngồi.

“Làm ơn ra đằng sau đi ông nội, ông bụi xự quá à,” tôi cần nhần và thắng kít lại.

Jake lọng cọng mở cửa xe và lụp chụp lăn ra ngoài rồi nhảy vào thùng xe đằng sau. Cassie phóng ào ra ngay sau nó.

Ve/eeek đuổi theo tụi tôi.

Tôi lùi xe lại lấy đà rồi tăng tốc vọt lên.

RẦM! Quái quỷ thật! Ai đó đã đậu xe ngay đúng chỗ tôi cần đi qua.

<Queo, queo!> Jake la bai bai bằng giọng truyền.

Tôi quay tít vô-lăng, đồng thời lên ga cán đại qua chiếc xe. Đúng y như trong phim trường Hollywood! Tiếng bánh xe rú gầm, khói tóe ra xì xèo, rồi VÚ Ú ÚT!

Sau này nghĩ lại tôi mới thấy dựng tóc gáy. Nhưng ngay lúc đó tôi chỉ nghĩ *Đã quá chừng! Bá cháy!*

Chương 26 - JAKE

Tin tốt là Marco đã xoay sở ra khỏi vùng dân cư, cho nên nó không thể tàn phá thùng rác được nữa. Tin xấu là nó vừa xắn ra tới xa lộ.

<Qua mặt xe khác ở bên trái í! Bên trái! Hồng phải bên phải!>

“Hãy, tui đang hăng mừ,” Marco quát lại qua cửa sổ phía sau, thông với thùng xe mui trần. “Giống như chơi Video game chứ gì? Hồng sao đâu.”

<Video game cái con khỉ.>

“Đúng mà. Y như khúc vượt qua đường hầm chứ đâu.”

<Ừa, tức là chỗ bồ luôn bị đụng và bị thiêu rụi ấy hả?>

Tụi tôi phóng vù vù trên đường cao tốc với vận tốc bảy mươi dặm một giờ. Nhún nhảy, uốn lượn, đan xen giữa những hàng xe lao vun vút. Tôi đã biến thành cọp được phân nửa. Tôi cố tình kéo dài quá trình biến hình nhằm thu hút sự chú ý của *Veleek*.

Thành công rồi. *Veleek* đã để ý tới tôi.

Tôi đứng khật khừ trên thùng chiếc xe tải cũ kỹ, rung lắc và kêu lục cục. Phía sau chừng vài chục thước là quái thú bụi đang hùng hực khí thế hủy diệt.

<Nó sắp tóm được tụi mình rồi,> Tôi gào lên với Marco.

“Cái xe này chẳng thể chạy nhanh hơn được nữa! Ồi! Trật khỏi đường! Tụi mình trật khỏi đường rồi!”

<Khôôông!!> Tôi thét.

Nhưng đã quá trễ.

BÙM! BÙM!..... BỤP BỤP....

Chiếc xe văng qua khỏi đường lộ, chui tọt vào một cái rãnh, nghiền bay hàng rào thép gai, và tiến thẳng về phía hàng cây cao.

Cây bên trái! Cây bên phải! Cây! Cây! Ồi, cây đâu mà lắm thế. Những cành cây quất, quệt đùng đùng vào sườn chiếc xe tải. Và đằng sau tụi tôi, *Veleek* vẫn hùng hổ nhai nát cây.

B-b-b-r-r-r-ấ-ấ-ấ-k-k-k!

<Marco, mình biến hình gần xong rồi. Mình chuẩn đây. Năm phút nữa tới phiên bồ biến hình nha.>

“Ừa,” Marco gào. “Jake! Làm ơn cẩn thận nha, ông mãnh”

<Ráng đừng phá hoại chiếc xe của ba Cassie, nghe chưa?>

“Sẵn sàng đi. Tui chậm lại nè...”

Nó đạp thắng. RẦM! Hông xe tải cọ lướt vào một thân cây. Tôi từ sàn xe phóng xuống. Marco nhấn ga rồi rần băng qua lùm bụi rậm, động cơ rống đing tai nhức óc.

Tôi tiếp đất khéo léo như một con mèo. Ngay tức khắc, bộ cảm biến thông tin của cạp liền hoạt động cực lực. Tôi cảm nhận, nghe, ngửi, nhìn môi trường xung quanh mình. Tôi đã biến hình xong xuôi. Chừng nào chưa có ai biến hình để gây sự chú ý của *Vealeek* thì nó vẫn cứ sống chết đuổi theo tôi, ít ra là tôi hy vọng thế.

B-r-r-ă-ă-ă-k-k!

Vealeek chụp lấy tôi! Tôi quay ngoắt qua né, và làm điều mà *Vealeek* không ngờ: tôi tấn công thẳng lên nó.

Quái thú bụi ngàn năm rồi dừng lại.

“Rrrroooooowrrr!” Tôi rống hết cỡ cạp - tiếng rống có thể khiến cho một người can đảm cũng phải tè ra quần. Thả bung tất cả những cơ bắp không thể tượng tượng được của mình ra, tôi bay vào lên không với sức mạnh có thể giết chết bất cứ loài thú nào trên hành tinh Trái Đất này.

Nhưng cú bay đó chẳng xi nhê gì với *Vealeek*. Vào giây cuối cùng, ngay trước khi những móng vuốt cạp chạm tới những hàng răng nhe bành bạnh và những lưỡi gươm vung vút của *Vealeek*, tôi bèn cụp đầu lại, thu móng về và rơi ịch xuống đất, thẳng ngay bên dưới quái vật.

<Để coi mày nhanh cỡ nào, đồ kinh tởm!>

Hà hà. Nó không nhanh cho lắm. Quái thú bụi *Vealeek* phải mất vài giây mới quay lui được. Ồ ồ, tôi nghĩ, rút cuộc mày cũng có điểm yếu.

Nhưng điểm yếu đó chẳng khiến nó bớt hung hãn.

B-r-r-r-ă-ă-ă-k-k-k! Nó không ngừng nhai cây xoèn xoẹt, rút bật luôn cả gốc.

Cạp nhanh lắm, lại mạnh mẽ nữa. Nhưng cạp không phải là loài thú dai sức, giỏi chịu đựng. Tôi là vận động viên chạy nước rút, chứ không phải là vận động viên marathon.

Tôi chạy lùi ra, phóng tưng bừng qua các hàng cây. Hết ngoắt sang trái lại ngoắt qua phải. Giật lùi rồi lại dấn lên. Coi bộ *Vealeek* vụng về không thể đuổi kịp tôi, nhưng tôi cũng chẳng thể bứt xa khỏi

nó. Tôi luồn lách liên tục, thở phì phà phì phò. Lưỡi thè lè cả ra. Một phờ. Đã tới lúc cần viện binh trợ giúp rồi. Tôi hy vọng Marco có thể chia lửa kịp thời.

Kế hoạch là sẽ dụ *Vereek* chạy tới chạy lui, từ hình biến này qua hình biến kia. Nó muốn săn hình biến thì tội tôi cho hình biến để săn.

Đó chẳng phải là kế hoạch xuất chúng gì. Nó chỉ có tác dụng nếu như con quái vật kiệt sức. Nhưng té ra coi mò tội tôi sẽ mệt như trước.

Tôi phóng mình leo tuốt lên cây. Móng vuốt búa chặt lấy lớp vỏ nâu. Những cơ bắp mệt nhoài kéo tôi lên, lên.

B-r-r-r-ă-ă-ă-k-k-k! *Vereek* ngón ngấu cái cây có tôi đang treo! Cái cây vẫn chưa đổ nhưng gốc của nó đã bị *Vereek* nhai gần đứt - và nó đang nhai thẳng dần lên.

Tôi phóng nhào vào đêm tối.

Tôi rơi, móng vuốt xòe ra, xuyên qua bầu không khí đen kịt.

Chương 27 - RACHEL

Quái thú bụi thả tôi xuống. Tôi rút cái uych xuống con đường, rất mạnh. Lốp bê tông bở bụi ra, để lộ sỏi đá bên dưới.

CHỚP SÁNG! Tôi đang bay. Tôi là một con đại bàng đầu bạc đang bay đi tìm Tobias. Gặp để chào tạm biệt cậu ấy trước khi tôi đi... Đi làm gì? Làm một cái gì đó. Lũ chim chẳng biết từ đâu xò ra, bu chặn quanh tôi. Chúng tấn công tôi tứ phía - trước, sau, hai bên. Tôi queo, né, và nhào xuống tháo chạy! Một cái cây! Rầm!

Cái gì? Điều đó có nghĩa là gì? Tobias! A, tôi đã nhớ ra một cái tên!

Tôi nhìn quái vật bụi đuổi theo một chiếc xe tải đang lao đảo lăn ào ào trên đường. Xe tải loạng choạng lao thẳng vào một chiếc xe hơi đang đậu.

Rồi thì, một con cọp! Không, không hẳn là cọp. Nửa người nửa cọp. Ghê quá! Nó lập chập leo vào trong thùng xe. Tiếp theo, có một người nào đó bị bỏ lại phía sau. Một cô nhỏ, hơi thấp, mặc áo liền quần.

CHỚP SÁNG! Công trường xây dựng. Nơi có người ngoài hành tinh đáp xuống. Cô nhỏ này cũng có mặt ở đó! Nhưng... cô là bạn, hay thuộc phe *bọn chúng*, hay là kẻ thù?

“Rachel!” Cô nhỏ kêu lên. “Bồ không sao chứ?”

Rachel. Đúng rồi. Ở chỗ căn chòi cháy, sinh vật lạ giống nai và bò cạp kia cũng gọi tôi như vậy. Rachel. Đúng rồi. Đó là tên tôi.

CHỚP SÁNG! Một phụ nữ gọi, “Rachel, mẹ biết con không thích đậu ván, nhưng con phải ăn đi. Nó rất tốt cho con.”

CHỚP SÁNG! Một cô gái nhỏ tuổi hơn tôi dần dỗi, “Rachel, Rachel, Rachel! Lúc nào cũng Rachel!”

CHỚP SÁNG! Một giọng đàn ông, không biết từ đâu vẳng lại, “Nào, nhảy tiếp lên cầu thang bằng, Rachel...”

ĐÚNG RỒI! Tôi nhớ rồi. Tên tôi là Rachel.

Nhưng cô nhỏ lùn đang gọi tôi là ai? Và tôi là cái gì?

“Rachel? Bồ có nghe mình gọi không?”

<Cô là ai?> Tôi hỏi.

“Ý bồ là sao?”

<Cô là ai?> Tôi rống lên bằng giọng truền. <Hãy nói cho tôi biết! Nếu không tôi sẽ nghiền nát cô!>

“Rachel, là mình đây! Cassie đây!”

Cassie?

“Bồ không sao chứ?”

<Không sao. Cô là bạn tôi à?>

“Rachel, mình là bạn của bồ từ lâu rồi,” cô gái tự gọi mình là Cassie nói.

<Ký ức của tôi... Tôi không nhớ. Cassie, tôi là cái gì?>

Cô nhỏ nhìn sưng tôi một lát, vẻ hoang mang hiện rõ trong mắt. Cô nhìn quanh quất con đường. Những cảnh sát tới bắt tôi đã phóng đuôi theo chiếc xe tải điên cuồng. Nhưng có thêm nhiều tiếng còi khác đang hụ réo rất gần lúc càng gần.

“Bồ là người, Rachel.”

<Không phải. À, mà phải rồi. Tôi biết. Nhưng tôi còn là cái gì đó nữa cơ. Nhìn tôi này. Làm sao tôi có thể làm được như thế này chứ? Tôi là cái gì?>

Cassie nhìn tôi chằm chằm, và nói thật rành rọt. “Bồ là một hội viên Animorphs, Rachel. Mình đoán đã có gì đó xảy ra với bồ và khiến bồ mất trí nhớ. Nhưng ngay bây giờ, bạn hiền à, bồ phải tin mình, phải tin...”

Animorphs! Người hóa thú! Những từ này tôi đã gặp trong giấc mơ của mình.

Hãy tin cô ta? Tin cô nhỏ tự gọi mình là Cassie và bảo rằng là bạn tôi? Tôi nhìn xuống cô nhỏ bằng cặp mắt voi. Liệu tôi có nên tin cô ta không?

<Cassie?> Tôi gọi.

“Hả?”

<Hãy cho tôi biết phải làm gì đi.>

Chương 28 - AX

Bọn Yeerk nhốt tôi vào một cái hộp. Không phải là một cái lồng hay cũi, mà là một hộp Ramonite với những bức tường không mối nối.

Đã nhiều tiếng đồng hồ trôi qua. Và tôi cảm thấy tuyệt vọng. Một nỗi tuyệt vọng khủng khiếp xuất phát từ sự nhục nhã.

Visser Ba giết anh tôi. Theo luật lệ và phong tục người Andalite chúng tôi, tôi phải trả thù, tôi buộc phải giết Visser Ba, nếu có cơ hội. Tôi đã từng mặt đối mặt với hắn mà tôi lại chẳng hành động gì sất. Phải, tôi bị một đám Hork-Bajir bao quanh. Bởi vì tôi còn nhỏ và chưa phải là một chiến binh Andalite thực thụ, tôi có thể đưa ra lý do đó để biện minh rằng cái gánh nặng trả thù cho anh đó không thể trút hết lên vai tôi được. Song, đó là một cảm giác đáng ghê tởm. Đáng khủng khiếp vì tôi đã có cơ hội đối diện với Visser Ba mà không quát tháo đui. Có phải tôi đã bỏ lỡ một cơ hội trả thù?

Trong đầu tôi, các hình ảnh được tái diễn lại. Tôi đứng giữa một đám Hork-Bajir, nhưng mà Visser Ba lại đứng trong tầm đui quát của tôi. Tôi có thể quát đui được không? Tôi có thể đánh gục hắn trước khi bọn Hork-Bajir khai hỏa và thiêu rụi tôi không?

Không. Theo logic là không. Nhưng tôi cảm thấy sự hoang mang đang nhảy múa bên trong tôi. Nỗi nhục nhã là một cảm giác khủng khiếp, đối với một chiến binh Andalite, nó còn tệ hơn cả cái chết.

Thình lình, một bức tường của chiếc hộp vỡ dần và trở nên trong suốt. Ramonite là một kim loại có tính chất giãn nở, có thể trở nên trong suốt hay mờ đục đi bằng cách sắp xếp các kết cấu phân tử.

Tôi có thể thấy căn buồng phía bên kia chiếc hộp giam mình: cầu trục chiến tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Hắn đang đứng ngạo nghễ trên một cái bục cao dựng ngay giữa căn buồng hình tam giác. Xếp men theo ba cạnh của cầu trục chiến là những hàng bảng điều khiển, nơi bọn Taxxon và bọn Mượn xác Người đang hí húi làm việc.

Taxxon là một sinh vật gần giống với con rết trên Trái Đất. Chúng có hai hàng chân nhọn hoắt như mũi kim. Những cái chân này mọc ở khoảng một phần ba thân dưới, giúp bọn Taxxon đứng thẳng. Và

dọc dài theo thân trên của chúng, hai dãy chân này trở thành những cái tay yếu ớt nhưng lại cực kỳ lạnh lẽo. Phía trên thân hình đám sâu này là hàng đồng những con mắt hình cầu màu đỏ ngo ngoe. Và tận trên cùng là một cái miệng tròn xoe, lúc nào cũng mở choàng ngoác.

Khác với Hork-Bajir là một giống loài yêu chuộng hòa bình bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ, bọn Taxxon lại chọn cách liên minh với Yeerk. Mỗi tên Taxxon hiện nay đều có một con sên Yeerk tằm lợm ở trong đầu, tăng cường trí thông minh Yeerk trong một cơ thể Taxxon xấu xa.

Bọn Taxxon thường đảm nhiệm nhiệm vụ khá tinh vi. Hork-Bajir thì được sử dụng để chiến đấu. Vương quốc Yeerk bắt đầu thu nạp loài người làm nô lệ của chúng mới đây thôi.

Trước mặt Visser Ba là một màn hình không gian ba chiều, đang chiếu những dữ kiện được chuyển về từ một khoảng cách rất xa, cho nên hình ảnh bị méo mó, trông ma quái như cơn ác mộng.

<Ta nghĩ mi sẽ khoái coi cảnh này,> Visser Ba hàm hè nói với tôi. <May mắn là tụi ta có thiết bị dò mục tiêu. *Ve/leek* đang tiếp cận một tên khác trong băng của bọn mi. Chẳng bao lâu nữa mi sẽ có bạn đồng hành thôi.>

Màn hình ba chiều loe lóe và rung động, rồi tôi thấy *Ve/leek* đang cẩu xé cây cối trong một khu rừng. Và đột nhiên, một khối cam vằn đen vụt qua. Một con cạp. Hoàng tử Jake!

<Hành tinh này có một số loài vật thật ấn tượng,> Visser Ba nói. <Tao sẽ phải thu nạp ADN một số loài mới được. Nhìn nó chuyển động kìa! Nhưng nó kiệt sức rồi. Nó là loài thú săn mồi chớp nhoáng, không thể chịu được những trận chiến kéo dài.>

Bất ngờ, con cạp - Jake leo vút lên cây. *Ve/leek* liền ăn ngẫu nhiên cái cây đó, từ dưới lên trên. Hoàng tử Jake nhảy ùm vào không trung.

Tôi thấy con cạp chạm đất. Nó nhe răng gầm gừ, nhưng nó đã quá mệt không thể chạy tiếp được nữa.

Chỉ một giây nữa thôi, tất cả sẽ chấm hết. *Ve/leek* sẽ quán thừng quanh con cạp và tha về cho Visser Ba. Nhưng, *Ve/leek* bỗng lẩn chần. Visser Ba cứng người lại, chờ đợi.

Ve/leek loăng ra và, như một cơn lốc, nó vù đi với tốc độ khủng khiếp.

<Cái gì xảy ra vậy?> Visser Ba lồng lộn hét.

Tất cả lũ Taxxon, Hork-Bajir và Mượn xác Người trong cầu trục chiến đều co rúm lại sợ sệt. Một gã Mượn xác Người bước lên trước, run run. “Thưa Visser, chắc hẳn *Veleep* đã cảm nhận được một hình biến khác.”

<Tại sao nó không mang về cho ta cái tên kia trước đã?> Visser Ba hét, cái đuôi Andalite quặp ngay vào cổ tên Mượn xác Người.

“Thưa Visser, như ngài biết đấy, kiến thức của chúng ta về *Veleep* chưa đầy đủ, tôi chỉ có thể suy đoán rằng... rằng... Nó..., thưa Visser, nó hấp thu năng lượng, nó cảm ứng năng lượng. Chúng ta đã làm cho nó nhạy cảm với trường năng lượng do quy trình biến hình phát ra. Nhưng tên thảo khấu... con cạp này đã ngưng biến hình. Vì vậy, lực hút đã yếu đi. *Veleep* hẳn đã bắt giữ sinh vật cạp này, nếu như không có một trường năng lượng biến hình khác được sinh ra. *Veleep* cảm nhận trường năng lượng mới và đuổi theo nguồn phát ra nó.”

Visser Ba nhắc cái đuôi của hắn ra khỏi cổ người đàn ông. Tên Mượn xác Người quy hẳn đầu gối xuống, mồ hôi túa ra ròng ròng, run lẩy bẩy.

<Phóng hai chiếc Con Rệp đi trợ giúp, quay thiết bị dò mục tiêu vào *Veleep*.> Visser Ba ra lệnh.

Một tên Taxxon thốt lên bằng cái giọng rít rảm. “Sreen vit seewee srinyee sree-“. Nhanh như một tia chớp, Visser Ba vung lưỡi dao đuôi.

“Skkkrrreeeee!”, tên Taxxon hét lên.

Tên Taxxon đó đã bị xẻ ra làm đôi! Thứ nước nhầy nhụa trong người nó bắn văng tung tóe trên sàn. Tên Taxxon đổ gục xuống thành một đồng bầy nhầy.

<Thằng này dám nói để mắt coi chừng *Veleep* khó lắm. Còn đứa nào cảm thấy khó khăn khi thực hiện lệnh của tao nữa không?>

Không tên nào dám cự cựa.

<Dọn sạch thứ rác rưởi này đi mau. Phóng hai chiếc Con Rệp, quay thiết bị dò mục tiêu vào *Veleep*.>

Lần này, tất cả đều yên lặng thực hiện lệnh của hắn. Hai tên Taxxon phóng lên trước và chén sạch đồng bọn. Những tên còn lại trên cầu trục chiến đều chăm chú vào việc của mình. Cực, cực kỳ chăm chú.

<Có vẻ không được như ý mày nhỉ,> Tôi nhếch mép cười châm chọc.

Hắn quay ngoắt qua, dán mắt cặp mắt chính dữ tợn và chết chóc vào tôi, trong khi những con mắt cuống vẫn quét khắp phòng, kiểm tra xem có còn tên nào trể nải công việc nữa không, rồi cất giọng hăm hè. <Đồng bọn Andalite của mi đã tìm ra điểm yếu của *Veleek*. Tụi nó đang bày trò biến hình để lái *Veleek* đi hết chỗ này tới chỗ khác. Nhưng bọn mi không thể chơi trò này lâu được đâu. Ta rất muốn bắt sống chúng nó. Nhưng nếu không thể, thì ta cũng sẽ vui lòng chấp nhận những cơ thể xuôi xị, vô hồn!>

Chương 29 - MARCO

Rừừừừừ...! Kíííít...! Bùm bụp bụp...! Rầm! Rắc! Kííííít...!

Với những gì còn lại của chiếc xe tải, tôi phóng vụt ra khỏi những hàng cây, sục thẳng vào một cái rãnh và nhảy ùm ùm lên đường cái, cuốn theo bụi mù trời, bùn đất và sỏi đá. Đó là con đường hẹp, tối tăm, ôm sát phía sau khu dân cư mới xây dựng.

Tôi cóc thêm quan tâm mọi người la hét chửi rửa cái gì... cứ chuyên tâm vào lái xe - dù gì tôi cũng đã lái nhuyễn hơn, ít cán bừa vào những thứ trên đường đi.

Tôi bắt đầu biến hình, nhưng không muốn bỏ thí cái xe tải. Rút cuộc thì tôi có bốn phận phải mang chiếc xe trở về trang trại nhà Cassie khi tụi tôi làm xong phi vụ này mà.

Thế là tôi chọn lựa trong vốn liếng biến hình của mình một hình biến có thể lái xe.

“Đến lúc mặc đồ khỉ đột đây,” tôi làm bầm khi lao bon bon trên đường, thỉnh thoảng lại cán bẹp một thùng thư.

Vai tôi nhanh chóng to gấp đôi... gấp ba... rồi gấp tư... Với hình biến khỉ đột này, tôi trở nên mạnh mẽ và to lớn dềnh dàng đến mức không tin nổi. Bờ vai tôi u chắc như cột bê tông, cái cổ rắn như ụ vòi chữa cháy, nắm đấm như đầu búa tạ. Bình thường, khỉ đột là loài thú hiền hậu, dịu dàng... Nhưng khi bị chọc tức, chú ta sẽ nổi xung thiên lên, có thể nhổ bật gốc cây, có thể chơi bóng bầu dục, với bạn là trái banh.

Tôi liếc nhìn kính chiếu hậu, mắt tôi đã trở thành mắt khỉ đột, miệng tôi đã dãn ra và chuyển sang màu tối.

Tôi biết khỉ đột chẳng là gì so với quái vật bụi, nhưng chúng tôi đâu có tính đấu tay đôi với nó, tôi chỉ muốn thu hút, lôi kéo quái vật về phía mình thôi.

Có tiếng lóc xoáy ù ù đằng sau, tôi ấn bàn chân đang phình ra của mình vào bàn đạp ga.

Chương 30 - RACHEL

“Tên bò là Rachel. Bò là một người hóa thú. Một hoàng thân Andalite đã tặng quyền năng đó cho tụi mình khi ông sắp lìa đời. Tụi mình có thể biến thành bất cứ con vật nào mà tụi mình chạm vào nó.”

Tôi chạy băng băng, dẫm bừa lên những thửa sân và bãi cỏ trong khu nhà mới, vùi giương nhổng lên cùng với tiếng rống đầy uy nghi, cô nhỏ lùn bám chặt trên lưng tôi.

Tôi cần phải chạy xa khỏi khu dân cư, chạy thật sâu vào rừng. Con quái vật sẽ giết những người vô tội nếu chúng tôi còn nấn ná ở đây.

Thiệt là khủng. Những gì cô nhỏ ấy vừa nói với tôi nghe khủng hết sức.

“Tớ là Cassie. Tụi mình là bạn thân, Rachel. Đó là Jake, anh họ bò. Kia là Marco, và Tobias. Tobias đã bị vướng trong lốt hình biến. Cậu ấy là -“

CHỚP SÁNG! Một nơi khủng khiếp, sâu, thiệt là sâu dưới lòng đất. Một cái hang rộng cỡ cái sân vận động. Ở giữa có một cái vũng. Một cái vũng xám xịt nom giống như chì bị nấu chảy. Những cái trụ cầu. Những cái lồng xung quanh.

Những tiếng khóc! Những tiếng khóc kinh hoàng và tuyệt vọng!

Một cuộc chiến diễn ra ác liệt. Tôi ở đó. Tôi ở đó. Tôi...

Một con voi! Giống như tôi bây giờ. Đúng rồi, một cuộc chiến với lũ quái vật. Và một chú chim lao xuống từ trên trần. Nó lao xuống, cánh chấp lại phía sau, mỏ cong cong với móng vuốt dữ tợn.

<Một con điều hâu,> tôi nói với Cassie.

“Đúng rồi! Đó chính là Tobias.”

Tôi xông ào qua dãy hàng rào mong manh và xộc vào sân sau nhà ai đó. Kế tiếp, tôi lại băng qua một hàng rào nữa, trở ra một cánh đồng bát ngát! Giờ thì tụi tôi đã ra khỏi khu nhà ở, và đang gấp rút chạy vào rừng tìm nơi ẩn nấp.

Tôi nhớ lại những chuyện xảy ra trong rừng.

<Bà già có nhắc tới bọn Yeerk,> tôi kể cho Cassie nghe. <Bà ta bị khủng. Bả hét ồm ồm kêu rằng bọn Yeerk đang kiếm bả.>

“Bọn Yeerk là có thật,” Cassie nói. “Coi kìa, Rachel, bồ không cần phải nhớ mọi thứ ngay lập tức đâu.”

“Rachel,” Cassie nói líu ríu. “Tụi mình đang lọt vào một trận chiến vô cùng ác liệt, tụi mình cần sự trợ giúp của bồ.”

<Giúp gì?> Tôi hỏi đầy nghi hoặc.

“Tụi mình đang cố làm cho *Vealeek* xao nhãng. Nó đuổi theo năng lượng biến hình. Nó bị thu hút về bất kỳ chỗ nào có người biến hình. Vì vậy, cứ năm phút một, chúng ta phải thay phiên nhau biến hình, hy vọng sẽ làm nó mệt mỏi.”

<Làm sao biết được lúc nào nó mệt?

“Tụi mình không biết.”

<Đó không phải là một kế hoạch tốt,> tôi nói. <Nhóm Animorphs luôn ở trong tình trạng tuyệt vọng như vậy sao?>

“Khá thường xuyên,” Cassie rầu rĩ. “Những kẻ xấu có đầy đủ quyền lực. Đôi lúc tất cả tụi mình cũng nghĩ đây là một cuộc chiến chẳng có hy vọng gì.”

<Một cuộc chiến tuyệt vọng ư?> Tôi hỏi. <Nhưng đó chẳng phải là cách tốt nhất sao?>

Cassie cười phá lên. “Bồ có thể bị mất trí nhớ, nhưng bồ vẫn đúng là Rachel. Tới phiên mình biến hình rồi đây. Để mình nhảy xuống đi.”

<Đừng,> tôi phản đối. <Quái vật không thể nâng được tôi, tôi quá to lớn mà. Cứ ở trên lưng tôi mà biến hình. Nó sẽ đuổi theo hai chúng ta. Nếu nó không thể nâng tôi lên thì nó cũng không thể nâng bạn được.>

Tôi cảm thấy cô nhỏ võ võ vào cái đầu voi tổ chẳng của mình. “Rachel của tôi ơi,” cô ta nói vẻ thương cảm. “Vậy cũng chẳng tốt đâu.”

<Bạn định biến hình thành cái gì?>

“Một con gì đó đủ nhỏ để quái thú bụi không thể tách mình ra khỏi bồ. Một con sóc.”

<Chúng ta có thể biến thành những con vật nhỏ à?>

“Ừa. Đôi lúc càng nhỏ càng tốt.”

Tôi cảm thấy tê tê, rần rần trên lưng khi cô gái tự xưng là bạn tôi đang dần dần nhỏ đi.

Chương 31 - MARCO

Veleek đuổi gắt theo tôi. Cả đồng miệng đầy nhóc răng của nó trám đầy gương chiếu hậu.

“Huhhuhurururhh!” Tôi hét, tự dưng muốn đâm thùm thụp vào ngực mình. Chiếc xe tải vẫn lao hết tốc lực. Đột nhiên, có hàng loạt tia sáng đỏ lói từ bầu trời đổ xuống. Tia Nghiệt!

Rồi bóng đèn đằng trước xe rọi tỏ một con voi.

Tôi lật đật đạp thắng. Quá trễ.

Kí í ít! Rầm!

Tất cả mọi thứ đều lật ụp xuống, lăn lông lốc, quay vòng, đau quá xá cỡ. Tôi đột nhiên bị hất bay lên không rồi rơi phịch xuống một con mương nước ngập lưng chừng. Chiếc xe tải lăn tùng bê, lật úp cách đó gần một mét. Những bánh xe vẫn còn quay tít. Đèn trước xe vẫn sáng rực.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Tia Nghiệt xẻ mặt đất ngay trên đầu tôi vài tấc. Chiến đấu cơ Con Rệp! Tôi cố chạy tiếp. Cơn đau thấu lên tận óc. Tôi cố ngo nguậy cánh tay. Chúng vẫn còn nguyên, chưa bị văng đứt đi đâu. Nếu tôi mà ở trong dạng người, hẳn tôi đã ngỏm rồi...

Tôi nghe có tiếng rú lạnh xương sống.

Quái thú bụi đang ở ngay phía trên tôi, một cơn lốc có đầy răng và gươm đao. Nhưng nó không muốn tôi, mà nó đang đuổi theo người khác.

Trong cơn mê man, tôi hiểu mình cần phải biến hình để nó đuổi theo tôi. Và nếu nó cần... cứ để nó bắt tôi...

Chương 32 - CASSIE

Tôi cảm thấy mình teo rút lại. Cái lưng voi của Rachel càng lúc càng thấy bự hơn. Nó trải dài ra xa khỏi tôi như một cái mền màu xám đu đưa. Mặt tôi sưng lên và gồ ra những mấu. Lớp lông xám nhạt của sóc bao khắp cơ thể tôi.

Mọi giác quan của sóc đều sắc bén và tinh tường. Tuy nhiên, trí não nó lại luôn ở trong tình trạng sợ sệt, bất an và cảm thấy đói triền miên.

Nhưng tôi có thể kiểm soát được nỗi sợ hãi của sóc... nếu như tôi cũng có thể trấn áp được nỗi sợ của chính tôi.

Nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Tôi đang khiến con quái vật hướng về phía tôi. Năng lượng biến hình khi tôi biến thành sóc là môi ngon cho quái thú bụi.

Bỗng, qua khóe mắt, tôi trông thấy hai bóng đèn pha của xe tải. Rồi một khối khổng lồ bay lơ lửng trên không ngay phía sau những bóng đèn - một mảng tối có thể nuốt chửng tất cả những ngôi sao.

Quái thú bụi *Veleep*!

Tôi ngưng biến hình, cảm thấy mình run bắn lên vì khiếp đảm. Nỗi sợ của tôi hòa với nỗi sợ của con sóc, khiến tôi không làm sao kiểm soát được mình.

Đột nhiên... THÚ SĂN MỒI.

Nỗi kinh hoàng của sóc chạy dọc người tôi.

Có cái gì đó như một con chim khổng lồ đang ở trên đầu tôi.

CHẠY! CHẠY! CHẠY MAU! Trí não xóc lú quíu thét.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Những tia Nghiệt nhọn hoắt, sáng rực! Một chiếc Con Rệp hạ thấp xuống phía trên tụi tôi. Tôi cảm thấy như bị điện giật khi Rachel phóng vọt đi.

<Chuyện gì thế?> Rachel hét hoảng.

Nhưng tôi chưa biến hình hoàn toàn nên không thể trao đổi với nó bằng lời nói bằng ý nghĩ. Miệng tôi thì cũng không còn là miệng người nữa. Những âm thanh rên rỉ tôi tạo ra chẳng có nghĩa gì với Rachel cả.

Pằng chúu!

Ánh sáng chói lói đến nỗi làm tôi lóa cả mắt.

“Hhhrroowwhhuhh!” Rachel rống lên.

Có mùi thịt khét. Nhõn lực nửa người nửa sóc của tôi thấy một vệt thịt cháy thui kéo dài hết một bên sườn Rachel do một tia Nghiệt lia sượt qua!

Những bóng đèn trước cửa xe. Quá gần!

RẦM! Tôi bay lên, quay mòng mòng trong không khí, rồi đáp xuống ngay giữa một bụi rậm.

“Hhruuhuhh!”

Bằng cặp mắt nửa người nửa sóc, tôi trông thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Rachel nằm oặt nghiêng, rống lên giận dữ và đau đớn. Chiếc xe tải lật úp, bánh xe quay tít thò lò. Ở phía bên kia xe tải, một con khỉ đột đang lồm cồm bò dậy.

Marco!

Một chiếc Con Rệp xà quần phía trên.

Tôi ngưng biến hình, tê liệt cả người. Tôi là một sinh vật dài chừng nửa thước, với cái đuôi xù, đôi tay người và bộ lông xám loang lổ đâm ra khỏi lớp vải thun.

Quái thú bụi vẫn đang vằn vũ phía trên tụi tôi. Nó trải rộng ra bao trọn cả Rachel, Marco và tôi. Tôi chỉ còn biết đứng đực ra, nhìn trao tráo lên cái khối đầy răng và gươm giáo đang múa may quay cuồng.

Veleek sẽ bắt đi đứa nào phát ra năng lượng biến hình.

Vậy là nếu như tôi biến hình... nó sẽ...

Còn nếu tôi đứng yên không làm gì.... nếu tôi chỉ nhắm mắt lại và không động đây...

Giấc mơ! Quái vật đã tới, lựa chọn bắt giữa tôi và những đứa bạn khác. Hệt như trong giấc mơ của tôi.

Tôi nhắm tịt mắt lại... Tôi nghe tiếng *Veleek* gào rú. Nó đã tìm ra con mồi của mình.

Tôi nhắm mắt lại chặt hơn nữa.

Chương 33 - AX

Tôi mục kích toàn bộ diễn biến của sự việc qua màn hình ba chiều lơ mờ.

Con voi đang chạy. Chiếc xe tải lao như tên bắn, với *Vealeek* đuổi sát sạt đằng sau.

Những hình ảnh bỗng nhiên rõ nét hơn. Bây giờ, cả cầu trục chiến tàu Lưỡi Rìu đang theo dõi qua camera ngắm của khẩu súng đặt trên một chiếc Con Rệp.

Một luồng sáng nhá lên - dấu hiệu cho biết chiếc Con Rệp đang chuẩn bị khai hỏa ụ tia Nghiệt của nó.

Những tia sáng đỏ bay chéo về phía con voi.

Con voi chạy trong hoảng loạn. Chiếc xe tải dừng phải voi. Trong một chớp mắt, mọi chuyển động ngưng cả lại. Con voi nằm thẳng cẳng, chiếc xe tải lật úp. *Vealeek* gầm gào bên trên cảnh hỗn độn ấy, rồi nhào xuống nhanh thần tốc, phủ lên một cái rãnh. Xong, nó nhào lên cao, ôm theo một cái gì đó giấu bên trong nó. *Vealeek* đánh văng về phía bầu trời, vút ra khỏi ống kính camera của chiếc Con Rệp.

<Có thể chứ, thú cưng xinh xắn của ta đã tóm được tên thảo khấu Andalite thứ hai.> Visser Ba quay đôi mắt cuống về phía tôi. <Mày sắp có bạn rồi.>

Tôi giật nảy người, cảm thấy tê tái. *Vealeek* vừa mới bắt ai vậy? Rachel, Cassie, hay Marco?

<Gọi những chiếc Con Rệp,> Visser Ba hét. <Bảo chúng hãy đáp xuống đất, bắt lấy sinh vật to đùng kia... *Vealeek* không thể mang nổi nó nếu như nó không biến hình thành một thứ gì đó nhỏ hơn.>

“Thưa Visser...” Một tên Mượn xác Người rụt rè thưa: “Phi hành đoàn Con Rệp gồm một Taxxon và một Hork-Bajir. Cho phép tôi đề nghị: Hãy liên lạc với những kẻ Mượn xác Người ở căn cứ mặt đất. Họ sẽ ít... ừm... ít bị nghi ngờ hơn là Hork-Bajir.”

<Làm đi,> Visser Ba gầm lên. <Tao về phòng đây. Hãy gọi tao khi nào *Vealeek* mang chiến lợi phẩm về. Che cái lòng nhót thẳng Andalite lại.>

Thế là cái hộp giam tôi trở nên mờ đục, không thể nhìn ra ngoài được nữa. Tôi suy nghĩ rất lung về số phận của những người bạn

loài người của mình. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình vô dụng đến thế...

Tôi cảm thấy một cơn buốt giật cục lên ở cánh tay mình. Cái này Marco gọi là gì nhỉ? Bọ chết à? Tôi điên tiết định đập cho nó một phát!

Chờ đã! Một con bọ chết ư? Tôi nghe Jake nói cậu ấy đã từng biến thành bọ chết. Đúng rồi, tôi chắc chắn đó được gọi là con bọ chết.

Tôi chụp con bọ chết trên người mình. Nói thì dễ nhưng bắt được nó thì chẳng dễ tí nào. Nó nhảy sang chỗ khác rồi. Tôi lại tìm thấy nó. Nó lại thoát khỏi tay tôi. Đến lần thứ ba, tôi đã tóm được nó. Tôi cẩn thận giữ con bọ chết giữa những ngón tay của tôi. Tôi tập trung vào con bọ chết.

Hà hà! Cái này sẽ có tác dụng đây. Ở thế giới Andalite, chúng tôi có rất ít những loài thú cực nhỏ. Có lẽ ở hành tinh Yeerk cũng thế. Visser Ba sẽ không ngờ tôi lại biến hình thành con vật tí nị này đâu.

Tôi có một cơ hội mỏng manh.

Tôi đã biến thành ruồi. Thành kiến. Nhưng như chúng vẫn chưa đủ nhỏ. Kiến bự hơn gấp nhiều lần so với bọ chết. Bọ chết nhỏ gần như không trông thấy. Đây là thời điểm biến thành một thứ thiệt nhỏ. Thời điểm biến hình.

Tôi bắt đầu teo rút với tốc độ kinh hoàng.

Quy trình biến hình mỗi lần mỗi khác. Nó xảy ra chẳng theo một quy luật nào hết. Lần này, một số bộ phận này của bạn biến đổi thành hình dạng mới trước, nhưng lần khác, những bộ phận đó lại biến đổi vào phút chót.

Điều đó giải thích tại sao tôi đột nhiên thấy cái cái răng nanh dài ngoẵng phụt ra khỏi miệng trong khi người tôi đã co rút lại chỉ còn cao chừng sáu tấc. Hai cái răng dài. Ngay lập tức tôi hiểu ngay chúng được dùng vào việc gì. Bọ chết thọc xuyên hai cái răng này qua làn da của tôi để hút máu.

Tại sao bọ chết lại thích hút máu người Andalite còn là một bí hiểm đối với tôi. Song tôi biết cách con quái vật nhỏ bé này thực hiện công việc dơ bẩn của nó. Và tôi thực sự không muốn nhảy đi nhảy lại hình ảnh này.

Cẳng chân và cánh tay tôi bắt đầu phân ra thành nhiều đốt. Những cái khớp thô thiển kêu lạch cạch mỗi khi tôi chuyển động. Cái

đuôi lợi hại của tôi teo lại ngay khi người tôi sưng phồng lên. Lớp lông xanh của tôi bỗng biến thành lớp vỏ cứng của loài giáp xác. Tôi có thể nghe thấy xương của tôi rã ra, cảm thấy lộn lạo trong người khi các cơ quan nội tạng của tôi biến mất. Những trái tim Andalite tinh vi của tôi chỉ còn là một cái van rỗng tuếch. Gương mặt tôi được thay thế bằng một chiếc nón bảo hiểm có những cái gai oặt ngược ra đằng sau.

Sàn chiếc hộp nhốt tôi trở nên rộng rinh. Tôi cảm thấy mình đang đứng ở trên một tấm kính đen láng o, trải dài đến vô tận.

Lúc đôi mắt cuống của tôi thu ngắn lại thành những sợi râu chù vù thì tôi gần như mù. Nhỡn lực trong đôi mắt chính đã mờ đi và nứt ra thành hàng ngàn mảnh ánh sáng xám. Tôi chẳng thấy gì ngoài những mảng xám xám, những vệt chấm không có hình dạng.

Tôi không thể nghe như kiểu thông thường, nhưng có thể thu lượm được những chấn động mỏng mảnh nhờ bộ râu và nhờ tất cả những sợi lông trên cơ thể xiu xiu của mình.

Tôi đứng trên sáu cái cẳng chân bé tí teo, gần như mù, gần như điếc. Sợ hãi.

Chuyển động tiếp theo của tôi sẽ là nhảy về phía những tên Yeerk.

Tôi chờ đợi và đếm từng phút. Não bộ chết gần như chẳng chứa cái gì hết. Tất cả những gì bộ chết “biết” là: hãy nhảy về nơi ấm áp và nơi có mùi sự sống. Và vì ở đây chẳng có mấy thứ đó, cho nên não bộ chết chẳng có gì để nói cả.

Tôi chờ, hy vọng, sợ sệt. Và tôi lắng nghe giọng truyền của Visser Ba.

Có hai loại giọng truyền: mở và đóng. Với giọng truyền mở, ai cũng “nghe thấy”. Còn khi bạn muốn truyền ý nghĩ cho chỉ một vài người, bạn dùng giọng truyền đóng, giống như nói thầm ở thế giới loài người vậy. Visser Ba luôn truyền lệnh cho thuộc hạ bằng cách truyền mở. Do đó tôi biết khi nào hắn quay trở lại. Từ đằng xa, giọng truyền ông ổng của Visser Ba vọng lại. <Mày, và mày nữa, cả hai hãy theo tao lên cầu trục chiến.>

Tôi cố gắng kiểm soát nỗi sợ hãi dâng lên trong tôi khi hắn tới gần. Tôi căm ghét hắn. Tôi biết tôi phải sống chung với sự căm thù đó và không để cho nỗi sợ hãi trong tôi lấn lướt. Thời cơ của tôi sẽ

điểm, tôi tự nhủ. Tôi sẽ trả thù cho anh Elfangor. Danh dự của tôi sẽ được cứu vãn.

<Đồ ngu! *Veleek* đâu rồi? Hãy vào mở cửa ngoài ra, cho nó có đường vào! Đúng, ở ngay trong cầu này. Hãy tắt sáng lồng nhốt thằng Andalite lên. Tao muốn chứng kiến cảnh bạn bè cũ gặp lại nhau.>

Tôi thấy ánh sáng - tức là thấy thêm thật nhiều những đốm chấm màu xám. Từ phía Visser Ba, một khoảnh khắc im lặng kéo dài khoảng hai giây. Sau đó là một tràng giọng truyền bùng nổ đầy giận dữ. <Đồ ngu! Nó đâu rồi? Thằng Andalite đâu rồi? Tao sẽ giết hết cả lũ chúng mày nếu nó trốn thoát.>

Đột nhiên, một luồng không khí thốc vào, tôi cảm thấy nó thổi sượt qua đám lông và râu mình. Rồi một luồng hơi thở hắt ra, một cảm giác về vật thể ấm áp. Mùi của một sinh vật sống.

<Không! Đừng mở lồng ra!> Visser Ba tru tréo.

Trễ quá rồi, tôi nghĩ. NHẢY!

Những cẳng chân sau của bọ chết như gắn một lò xo sinh học. Nó phóng hỏa. Năng lượng truyền vào chân và tôi bay vút lên.

Tôi đã thấy loài người nhảy. Họ không thể nhảy cao vì trọng lượng cơ thể của họ. Thậm chí cả người Andalite cũng nhảy chẳng ra gì. Nhưng bọ chết thì... Ồ, nó có thể nhảy cao gấp một trăm lần chiều cao của chính mình. “Mức xà” của nó vượt qua tương đương mức loài người nhảy qua một tòa nhà sáu chục tầng.

Tôi bay vút lên không trung. Vừa bay lên, tôi liền lộn nhào lại để khi đáp tôi sẽ đáp chân xuống trước. Bất ngờ, tôi đụng phải một “bức tường” và dừng lại.

<Đóng cửa lồng lại!> Visser Ba gào.

Tôi cảm thấy một khối chuyển động trong không khí ngay phía trên mình. Kế tiếp, có một vật rơi xuống.

Và trong khi nó rơi, tôi cảm nhận cái vật ấy không còn có mùi sự sống nữa.

Chương 34 - MARCO

Dù đoán là quái vật bụi sẽ *không ăn thịt* tụi tôi đâu, nhưng tôi vẫn sợ teo vùi khi nó quần lấy tôi, lôi ra khỏi con mương và tha đi mất.

Tôi cảm thấy mình đang được nâng lên cao. Tôi cố ráng thở, nhưng những sợi thừng của quái vật bụi cứ trói thít tôi lại thật chặt.

Đột nhiên, tôi cảm thấy mình quái vật đã dừng di chuyển. Một vài phút sau, quái thú thả tôi ra.

Tôi thấy mình đang ở trên một căn phòng tựa như buồng lái của con tàu vũ trụ mang tên Enterprise, chỉ có điều nó hình tam giác. Ở đây thay vì có những nhân vật trong phim như Data, Sulu, Worf, hay Spock, thì lại có một bầy Taxxon và một nhóm Hork-Bajir được trang bị vũ khí. Tôi cũng thấy một cái hộp mở toang, trống rỗng, có vẻ như là cái cũi dùng để nhốt tù binh. Ngay đằng trước cái hộp là một tên Hork-Bajir chết ngắc.

Cuối cùng - và là phần ghê rợn nhất - thay vì là Cơ trưởng Kirk hay Cơ trưởng Picard xuất hiện, thì lại là... Visser Ba với vẻ mặt quạu quọ và cái đuôi còn dính máu Hork-Bajir.

Visser Ba. Con quái thú lơ lửng ở trên đầu tụi tôi, bao phủ hết trần hệt như một đám mây đen. Mấy tên Taxxon đang đứng trước các màn hình máy tính. Bọn Hork-Bajir tay lăm lăm mỗi thằng một khẩu Tia Nghiệt.

Và tôi, một con khỉ đột, đứng giữa bọn chúng. Cảnh tượng thật nực cười.

<Ra khỏi lối hình đó mau, đồ đàn độn,> Visser Ba quát tháo.

Tôi chẳng nói gì, sợ lộ ra mình là con người chứ không phải Andalite.

<Đưa nào dẹp cái đồng rác đó coi,> Visser Ba nạt lớn, trở tay vào gã Hork-Bajir xấu số. <Đi tìm thằng Andalite kia cho tao! Mang máy quét sinh học tới. Nó không bốc hơi đâu, nó chỉ biến thành cái mốc xì gì đó nhỏ xíu thôi.>

Thằng Andalite? Ax ư? Ảnh vẫn còn sống. Và ảnh đã trốn thoát! Điều đó giải thích cho cái mạng yếu của tên Hork-Bajir kia! Tôi cảm thấy một tia hi vọng le lói.

<Marco? Bạn đó hả? Tôi, Ax đây.> Tôi nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. Đám Hork-Bajir siết chặt băng tia Nghiệt.

<Ax, tui đây. Bỏ có chắc rằng Visser Ba không “nghe thấy” tui mình nói gì không?>

<Chỉ cần bạn truyền ý nghĩ cho một mình tôi là được,> Ax nói.

<Bỏ ở đâu vậy?>

<Tôi đã biến thành bọ chết.>

<Tốt rồi. Thế thì bỏ có thể thoát được rồi, chẳng ai có thể trông thấy bỏ cả. Tui đang trong hình biến khi đột, to vật vã.>

<Tôi có một kế hoạch.>

<Ồ, tốt quá,> tôi nói. <Tất cả các kế hoạch của tui mình lúc nào cũng được thực hiện tốt. Bỏ đang ở đâu thế?>

<Tôi đang ở một nơi an toàn nhất tôi có thể nghĩ tới,> Ax đáp.

<Tôi đang ở trên mình Visser Ba.>

<Hết xảy,> tôi reo lên và nhìn trần trời vào Visser Ba. Ở đâu đó trong bộ lông Andalite của hắn có Ax đang nướng nấu. Visser Ba lỗ mắt trâng tráo nhìn lại tôi.

<Tao bảo mày hãy chui ra khỏi cái lổ lổ bịch đó,> Visser Ba nạt nộ tôi. <Đừng bắt tao phải sử dụng những biện pháp mạnh...>

<Bỏ có nghe thấy hắn nói gì không?> Tôi hỏi Ax.

<Có, hắn đang dùng giọng truyền mở mà. Đừng biến hình. Đừng nói gì hết. Nói cho tôi biết, Marco, bạn có thấy một bàn điều khiển gần đó không? Chắc chắn có một tên Taxxon đang làm việc kế bên.>

<Tui thấy cả đồng bàn điều khiển, và một đồng Taxxon. Còn Visser Ba đang nhìn như muốn bỏ tui vào lò nướng.>

<Bất cứ bàn điều khiển nào cũng được. Bạn có thấy một núm nhỏ hình vuông mà bọn Taxxon đung vào không?>

<Có. Tất cả tui Taxxon đều tì một tay... nếu đó được gọi là tay... vào những cái nút hình vuông nhỏ.>

<Đó là những giao diện nối kết,> Ax giảng giải. <Giống như bàn phím máy tính bạn thường dùng. Khi bạn chạm vào nó, bạn có thể truyền mệnh lệnh trực tiếp bằng ý nghĩ tới máy tính. Nó tương tự như giọng truyền vậy, mặc dù trên thực tế, nó dựa trên một cơ sở khoa học đằng hoàng.>

<Ax? Tui không cần bỏ thuyết giảng về khoa học. Nếu bỏ có một kế hoạch nào đó, thì bỏ cứ làm tới đi!>

<Được rồi. Lát nữa, khi mọi thứ trong phòng này đảo lộn nhào nhào cả lên, bạn hãy nhắm tới một bàn điều khiển gần nhất, nhấn cái nút hình vuông và nghĩ “mở cửa ngoài ra”. Chỉ cần nghĩ “mở cửa ngoài ra” thôi...>

<Bồ sẽ làm gì?>

Ax cười rộ. Ảnh chẳng mấy khi cười. Ảnh làm tôi ngạc nhiên.

<Hê hê. *Ve/leek* đuổi theo năng lượng biến hình. Vì thế tôi sẽ cho nó một hình biến để đuổi theo.>

Visser Ba vẫn đang ngó tôi trừng trừng. Tôi có thể hình dung ra những câu hỏi đang nhộn nhạo trong đầu hắn. <Tại sao? Tại sao mà không hoàn hình? Tại sao mà chẳng nói gì? Chẳng Andalite kia nói mà sao mà lại không?>

Liền đó... quái thú bụi bắt đầu lồng lộn. Nó xoáy cuộn cuộn càng lúc càng nhanh, chỉ trong tích tắc đã xoáy thành một cơn lốc tròn vụn. Một cơn lốc với những cái răng sắc và hàng gươm ngoáy tít. Bất cứ thứ gì trong buồng lái không được cài then hay đóng chốt cẩn thận đều bay loạn xạ cả lên.

Visser Ba liền nhận ra có một điều gì đó bất ổn đang diễn ra.

Bất ngờ, những sợi dây thừng loằng ngoằng thò ra từ cơn lốc xoáy, quấn thít lấy Visser Ba như gói một túi đồ.

Tôi thoáng nhìn thấy một con bọ, đang từ từ lớn dần trên lưng Visser Ba. Ax!

Bọn Hork-Bajir nhào tới, cố sức cứu Visser Ba khỏi quái thú bụi. Một sai lầm ghê gớm. Tên Hork-Bajir đầu tiên ráng chém quái vật bằng gươm cổ tay. Trong nháy mắt, hắn chẳng còn cánh tay nữa.

“Aahhgg!” Tên Hork-Bajir la thảm thiết.

Tôi lẫn tới bàn điều khiển gần nhất. Một gã Hork-Bajir, đã bị quái vật tóm lấy một nửa, nhoai ra ngang đường tôi. Tôi vận hết sức bình sinh thôi cho nó một quả, đầu tôi chúi xuống như một con trâu mộng đang tung đòn.

Gã Hork-Bajir lão đảo ngã ngửa ra sau và bay véo vào một tên Taxxon. Lập tức, những cái chân lùm xùm yếu xiu của Taxxon đổ ầm xuống. Tôi thôi tiếp gã Taxxon thứ hai bằng nắm đấm tuyệt chiêu của khỉ đột, hắn bắn tuốt ra đằng xa. Đường tôi đi đã quang quẻ.

<Nước!> Visser Ba từ trong đám mây bụi hét ra. <Nước!>

Hắn *khát nước* à? Vào giây phút gay cấn như thế này mà hắn khát nước ư?

Tôi nhấn bàn tay khỉ đột thô thiển của mình vào bàn điều khiển.
Mở cửa ngoài ra, tôi nghĩ. Mở cửa ngoài ra, ngay bây giờ!

Trước sự kinh ngạc đến sửng sờ của tôi, cửa rùng rùng chuyển động.

Tôi gần như không thể thấy gì qua bức tường đùng đục do quái vật bụi chần ngang, nhưng trần nhà của buồng lái dường như nứt rạn ngay chính giữa. Vết nứt từ từ rộng ra, tôi có thể thấy những vì sao ở phía ngoài.

Đây là kế hoạch của Ax à? Mở cửa buồng lái ra giữa chân không của không gian? Tất cả chúng tôi sẽ bị hút ra và sẽ chết ngay lập tức? Tôi lấn cấn toan đưa ra mệnh lệnh ngược lại. Tôi chưa muốn chết.

Nhưng rồi tôi nhận ra một điều: chúng tôi không hề bị hút ra ngoài không gian. Và tôi lại nhận thấy một điều nữa: một đám mây ở ngay trên đầu chúng tôi. Như vậy là chúng tôi vẫn còn ở trong bầu khí quyển của Trái Đất!

<Đồ ngu!> Visser Ba thét. <Chúng đang tìm cách tẩu thoát! Bắt lấy nó! Bắt lấy con khỉ kia.>

Tôi quay lại. Sáu chiến binh Hork-Bajir hùng hục tiến về phía tôi. Cổ tay và cùi chỏ chúng khua lên loang loáng.

<Ax? Ừm... Tui đã mở cửa rồi. Giờ làm gì tiếp đây?>

Chương 35 - AX

Tôi hoàn hình thật chậm rãi. Tôi không chủ ý biến hình trọn vẹn cả quy trình. Kế hoạch của tôi tùy thuộc vào việc tôi nhùng nhằng trong lột bỏ chết được bao lâu.

Ngay khi vừa mới bắt đầu biến hình, tôi cảm thấy không khí sôi réo xung quanh mình. Tiến triển rồi đấy! Sự biến hình của tôi đã lôi kéo *Veleek*. Nó đánh hơi thấy sự biến hình và giờ thì nó đang làm điều mà Visser Ba lập trình cho nó: truy đuổi đối tượng biến hình.

Dĩ nhiên là khi bắt tôi, nó cũng bắt luôn cả tên Visser Ba đáng ghét.

Tôi nghe Visser Ba hét đòi nước. Sao hấn lại cần nước vào lúc này nhỉ?

Rồi, tôi nghe Marco rói rít hỏi. <Ax? Ủm... tui đã mở cửa rồi. Giờ làm gì tiếp đây?>

Tôi lật ngược quy trình biến hình, trở lại là bọ chết. Những sợi lông trên lưng Visser Ba nhìn to như cây cao, dựng đứng bao bọc tôi, cao hơn cả những tòa nhà chọc trời. Tôi cảm thấy lớp áo giáp của bọ chết trở lại vị trí cũ. Một lần nữa nó không lớn hơn dấu phẩy là bao.

Đến lúc bung bẫy rồi. Tôi rùn hết sức mạnh lò xo vào những cẳng chân sau và phóng mình ra khỏi cơ thể Visser Ba. Tôi đụng phải một bức tường gió và bị cuốn vào một mảng bụi đang xoáy tròn. Những hạt bụi to bằng kích thước của tôi bay lướt sượt qua với tốc độ kinh hoàng.

CHÁT! Một hạt bụi bắn trúng tôi! Nó kẹt dính vào tôi luôn. Tôi bị xiên tại ngay chỗ “răng lược” bọ chết của chính mình - những cái ngạnh có tác dụng bảo vệ các khớp nối trên lớp vỏ cứng của bọ chết.

Chính lúc bị hạt bụi kẹt cứng vào mà tôi có thể nhìn thấy nó qua con mắt kèm nhèm của bọ chết. Nó - *Veleek* là một vật thể sống động! Nó là một sinh vật có kích thước cỡ bằng tôi, nhưng có thêm hàng trăm đôi cánh để quạt không khí. Nó cũng có râu, nhưng thứ râu chẳng giống với bất cứ thứ râu nào từng được thấy trên Trái Đất. Chúng na ná như những ăng-ten được bao phủ bởi những cái

tô để ngửa. Kiểu những chiếc đĩa trong kính viễn vọng thô sơ của loài người. Đó là những thiết bị nó dùng để cảm biến nguồn năng lượng.

Không có mắt. Không có miệng. Nhưng chúng có hai sợi dây dài quấn phía trước. Hai sợi dây này sẽ bung ra khi chúng cảm ứng được năng lượng biến hình.

Veleep không phải là một mà là hàng tỉ sinh vật. Chính xác, nó là một khối gồm hàng tỉ sinh vật bụi như trên gắn kết lại! Chúng tiến hóa thành một chùm bụi khổng lồ, có khả năng cùng nhau di chuyển và cùng nhau tạo thành một thực thể phá hủy tàn khốc, đầy răng và gươm. Nhưng trong thực tế, chúng là những sinh vật riêng lẻ, nhỏ như côn trùng, và tách rời nhau khi hút năng lượng.

Tôi quơ quào hàng chân trước nhỏ tí của mình và gảy *hạt bụi Veleep* ra. Những cái cánh của nó đập điên loạn, và trong chớp mắt nó biến mất tiêu.

Đột nhiên, một cục tròn tròn màu bạc, to bằng cả ngôi nhà của loài người lướt vụt qua. Nó va vào vài hạt bụi của quái thú và hạ gục chúng luôn. Kế tiếp, thêm nhiều cục tròn và thêm nhiều hạt bụi đi tong!

Bỗng một cục tròn đụng trúng tôi. Nó quấn quanh tôi. Tôi bị sa bẫy, kẹt cứng và rơi.

Một vật chất lạ bao bọc lấy tôi, khoan tròn tôi và bóp cho tôi ngạt thở.

Thì ra là Nước!

Bọn Yeerk đã mở một vòi nước ra! Đó là thứ mà Visser gọi mang tới. Nước!

Giọt nước bao kín tôi rơi đập xuống sàn nhà. Tôi không thể thoát ra được, nó níu lấy tôi, giống như hồ dán cơ thể bọ chét lại.

Mãi sau... tôi vùng vẫy ra được! Tôi đã ở trên chỗ sàn khô ráo. Nhưng những giọt nước chử theo những hạt bụi đã chết của quái thú vẫn thi nhau rỏ rùng rùng quanh tôi như một cơn mưa sao băng.

<Marco, dậm chân đi! Tôi cần tìm thấy bạn!>

<Tui đang dờ tay một chút,> Marco cảm ràm. <Có một gã Hork-Bajir đang tìm kiếm sự phiền hà đây. Và có kẻ nào đó đang mở vòi nước.>

<Dậm chân đi!>

Tôi cảm thấy một cơn chấn động mới làm chao nghiêng cả sàn tàu. Tôi biết nó xuất phát từ đâu rồi. Nhảy! Tôi bay liềng xiềng trong không khí. Tiếp theo, tôi đáp xuống một khu rừng dày đặc lông xồm xoàm, mỗi sợi lông đều xù xì, bụi tương như thân cây cổ thụ.

<Bò ở đâu rồi Ax?> Marco hét.

<Ở trên người bạn!> Tôi đáp. <Chúng ta cần ra khỏi đây!>

<Bằng cách nào?>

<Nhảy qua lỗ cửa ngoài!>

<Nè, tui là một con khỉ đột chứ không phải là một.... hây, chờ đã! Tui có ý kiến!>

Tôi cảm thấy cơ thể khỉ đột của Marco chao đảo dữ dội như có động đất. Rồi một cú phóng. Rồi tiếng gió quất với tốc độ không thể tin nổi.

<Tụi mình đang ở đâu vậy?> Tôi hỏi.

<Tin tốt là tụi mình đã nhảy ra khỏi tàu. Tui dùng hai gã Hork-Bajir làm một tấm đệm lót! Đó là tin tốt.>

<Dường như bạn đang ngụ ý còn có một tin xấu nữa phải không?> tôi nói.

<Ừ, đúng thế,> Marco đáp lại. <Tin xấu là tụi mình đang ở độ cao khoảng hai dặm và tụi mình đang lao thẳng xuống mặt đất.>

Chương 36 - RACHEL

Chiếc xe tải đâm sầm vào chân phải phía sau của tôi. Chắc chắn là gãy hết xương bên trong rồi, bởi vì tôi thấy đau khủng khiếp.

Cú va chạm hất tôi văng ra xa vài tắc. Tôi té đập đầu vào bệ xi măng, nằm nghiêng qua bên, thở như kéo bể, mắt nhắm nghiền.

CHỚP SÁNG! Một công trường bỏ hoang, một đêm tối muộn màng. Giờ nó như hiển hiện trước mắt tôi. Một con tàu không gian! Nó đáp xuống. Có một giọng nói trong đầu tôi. Nó xuất phát từ một nơi nào đó trong vũ trụ. Không, nó bay cùng với ông. Một người ngoài hành tinh. Tôi có thể nhìn thấy ông, đang nằm đó thương tích đầy mình. *Bọn Yeerk. Bọn Yeerk*, ông nói. *Bọn chúng tới để tiêu diệt các bạn.*

CHỚP SÁNG! Một chuồng thú đầy ắp các con thú bị nhốt trong những chiếc lồng. Chim, cáo, sóc, gấu túi, dơi, và Cassie ở đó.

Đúng, Cassie, bạn tôi.

Và những người bạn khác. Giờ tôi đã thấy họ rồi. Họ đã cùng có mặt với tôi ở chỗ công trường xây dựng. Và kể từ đó, chúng tôi kết thành một nhóm.

Hội Animophs. Đó là tên nhóm, do Marco đặt.

CHỚP SÁNG! Tôi đang bay trên đôi cánh dường như đang ra mãi. Lao vút lên trên làn khí nóng. Chim đại bàng... đúng rồi, một chú đại bàng đầu bạc.

Và rồi...! Một bầy chim nhỏ xíu, đen thui đen thui, hùa nhau đe dọa tôi. Chúng đuổi ghê quá, khiến tôi húc đầu vào cây và...

<Rachel! Nó bắt Marco đi rồi!>

Tôi mở bừng mắt voi ra. Một con sóc đang run rẩy, sợ sệt, nhảy lơi chơi. Cái đuôi nó co giật, cái miệng nó mấp máy như đang nói.

<Cassie,> tôi nói.

<Nó bắt mất Marco rồi,> Cassie thần thờ. <Nó bắt Marco đi còn mình chẳng làm gì cả.>

<Marco. Tôi nhớ Marco.>

<Bồ nhớ rồi à? Trí nhớ của bồ quay trở lại rồi à?>

<Ừ. Hầu như thế. Song nó vẫn còn có gì đó lộn cộn.>

Phía trên đầu tụi tôi, có hai chiếc Con Rệp bay ì ầm. Chiến đấu cơ Con Rệp - những từ này đến thẳng ngay trí óc tôi, tôi biết ngay chúng là cái gì. Chiếc Con Rệp với phi hành đoàn gồm một Hork-Bajir và một Taxxon. Tôi có thể hình dung ra hình ảnh của Hork-Bajir, nhưng còn hình thù của Taxxon ra sao tôi vẫn còn lơ mơ. Dẫu sao tôi cũng biết cả hai đều là Yeerk. Loài nào cũng đều có Yeerk sống trong đầu.

<Tôi không thể đứng dậy được,> tôi bảo Cassie. <Một chân voi gãy rồi. Tôi hoàn hình người lại đây.>

<Ừ, mình cũng hoàn hình thôi. *Ve/leek* đi rồi,> Cassie bùi ngùi nói. <Rachel, đáng ra mình phải biến hình trong khi quái thú bụi ở đây, mình có thể đuổi nó khỏi Marco. Nhưng mình sợ quá...>

<Tôi cũng thế,> tôi thú nhận.

Thân mình tôi bắt đầu co rút lại. Bốn cái chân voi, sừng sừng như bốn cái cột điện trở về hình dạng tứ chi của loài người. Hai cái ngà thụt trở lại vào miệng tôi và nứt báy ra để tạo thành những cái răng. Cái vòi đã bớt linh động, những cơ bắp mất dần, và teo quặt lại để biến thành mũi và miệng tôi.

“Tại sao quái thú bụi lại tấn công tụi mình?” Tôi thắc mắc ngay khi cái miệng tôi có thể phát ngôn.

“Nó đi rồi, mang theo Marco. Nó sẽ giết chết cậu ấy mất,” Cassie rên rỉ. “Đáng lẽ ra mình phải...”

“Này, Cassie,” tôi nói cộc lốc. “Đó là việc quá khứ. Nó đã xảy ra rồi, phải không? Hiện tại chúng ta còn có điều khác để lo lắng.” Tôi chỉ lên hai chiếc Con Rệp đang lượn xà quần trên đầu và đang vòng lại chỗ tụi tôi với tốc độ đã chậm lại rất nhiều.

“Cassie, tôi không nhớ chúng ta có thể biến hình lại thật nhanh được không?” Tôi cuống quýt hỏi.

“Được, được mà. Mặc dù như thế thì mệt kinh người. Nhưng tụi mình không thể để bị bắt trong hình hài người. Như vậy bí mật của chúng ta sẽ bị lộ tẩy!”

“Cassie, chúng ta cần biến thành con gì đó thật nhanh. Tôi không nhớ mình có sẵn những con gì cả,” tôi nói gấp gáp.

Cassie ngẫm nghĩ. “Lúc này là ban đêm, lại đang ở trong rừng, có lẽ dùng lột cú là hay nhất. Tụi mình đã sử dụng lột hình biến này để bảo vệ Jake khi cậu ấy bị một tên Yeerk chui vào đầu. Những con cú sừng bụi chang bang.”

Tôi đang nhắm nghiền mắt lại. Cú ư? Tôi cũng có lốt hình cú à? Phải rồi, tôi đã nhớ ra, tôi có thể *cảm thấy* nó.

Chiếc Con Rệp lựa vị trí, lượn lờ trên không khí rồi kẹp chặt hai bên tai tôi, ngay từ phía trên, chừng một trăm mét. Từ đằng xa, tôi nghe có tiếng còi xé toạc màn đêm - xe cảnh sát đang tới gần. Tôi chắc chắn đó là tụi Mượn xác Người trong lốt cảnh sát chứ không phải là cảnh sát thực sự.

Tôi nhắm tịt mắt lại và tập trung toàn bộ tâm trí vào việc biến thành cú sừng. Khi tôi mở cặp mắt cú ra, thì trời đêm chợt sáng tỏ như ban ngày. Tôi có thể thấy từng chi tiết của chiếc Con Rệp, thấy xuyên thấu vào tận trong rừng sâu, thấy những ánh đèn màu xanh da trời trên xe cảnh sát như thể chúng đang ở ngay trước mặt tôi.

<Bỏ sẵn sàng chưa?> Cassie hỏi.

<Rồi.>

<Bay theo mình nào,> Cassie bảo và đập cánh bay khỏi mặt đất. Mới được vài tấc, đột nhiên một sinh vật khổng lồ từ trên chiếc Con Rệp nhảy tòm xuống. Nó đụng đất, lăn tròn một vòng và đứng lên tỉnh bơ!

<Hork-Bajir!> Tôi hét. Giây sau, một tên Hork-Bajir khác nhảy xuống. Với tốc độ kinh khủng, chúng bật dậy và đuổi sát theo tai tôi. Rừng gươm cánh tay của chúng nhấp nháy dưới ánh trăng.

<Lao thẳng về phía chúng!> tôi hét vang.

<Nhắm vào mắt chúng!> Cassie cũng hét theo.

Tôi dốc hết năng lượng vào việc quạt cánh. Móng vuốt cú giương thẳng ra trước. Hai gã Hork-Bajir xộc thẳng về phía tai tôi, tai tôi cũng lao thẳng về phía chúng.

Rrroooaaawrr!

Một cái gì đó lướt ào qua không khí. Tôi thấy một ánh cam vắn đen. Tên Hork-Bajir tôi đang nhắm tới té gục xuống cùng với con cạp khổng lồ đè trên lưng. Gã Hork-Bajir trước mặt Cassie quay ngoắt lại.

Cassie bay vù qua hần.

Con cạp buông tên Hork-Bajir đã bẹp dí ra.

Tôi bay vèo qua phía cả hai, quạt cánh bay trời chết.

<Tai mình hãy ra khỏi đây!> Jake ra lệnh.

<Đúng thế,> tôi tán thành.

<Còn Marco thì sao?> Jake chợt dạ hỏi. <Mấy bồ có thấy Marco đâu không?>

Chương 37 - MARCO

<Aaahhh!> Con khỉ đột - tôi rơi đuồn đuồn từ độ cao hai dặm. Xa bên dưới tôi... quá xa bên dưới... tôi thấy những ánh đèn loang loáng. Và ngay bên hông, gần như bao quanh tôi là mây.

Tôi là một con khỉ đột nặng hai trăm ký quyết định rơi tự do không có một cái dù trong tay.

<Aaahhh!>

<Marco, sao bạn cứ hét hoài vậy? Bạn làm tôi đau đầu quá.>

<Tụi mình sắp “đai” rồi. Người lạ ầm ớ ả!>

<Không đâu. Đừng có ngốc nghếch thế chứ,> Ax quặc lại.

<Có lẽ bồ thì không đâu, bồ là bọ chết mà! Bồ chỉ việc nảy lên là xong. Còn tui sẽ tiếp đất như một hòn đá tảng.>

<Marco, biến thành chim đi.>

<Ồ ồ,> tôi hàm hừ. <Có kịp không?>

<Tôi không biết. Có lẽ bạn phải nhanh nhanh lên,> Ax thúc giục bằng cái giọng Andalite cực kỳ tỉnh rụi.

Vấn đề là tôi không thể biến hình thẳng từ lốt thú này sang lốt thú khác. Tôi phải quay trở về hình hài tự nhiên của mình trước đã. Vì vậy, tôi cần phải hoàn hình thành người, sau đó mới biến hình thành chim được.

Một phút sau tụi tôi không còn là một khỉ đột và một bọ chết cùng bay nữa, mà là một người và một Andalite cùng rơi. Và bây giờ mặt đất không còn quá xa nữa. Mà là quá gần!

Tôi đã thấy được những căn nhà, thấy những dải ánh sáng leo lét, nhập nhòa nhập nhoạng quanh chúng. Tôi có thể thấy những bóng đèn đăng trước và đăng sau xe hơi nối đuôi nhau chạy ùn ùn. Và tôi thấy cả bãi đậu xe của khu thương xá, nơi gần như trống trơn ngoại trừ một toán công nhân đang tỉ mỉ vẽ những vạch sơn lên bãi đậu đen ngòm.

Tôi cố tập trung biến hình thành ó biển. Đó là một loài hao hao giống điều hâu. Nó có lông xám nâu, với vài chỗ lấm chấm trắng ở bên dưới ức và một cái mỏ đen thui. Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, tôi không quan tâm đến chuyện nó là thứ chim gì hết, miễn nó có cánh là được rồi.

<Mọc ra, mọc ra đi cánh ời!" Tôi thét rầm. Nhưng gió sượt qua mặt tôi, đánh bật những tiếng thét trở lại miệng.

Những sợi lông ó biễn bắt đầu túa ra khỏi da. Tôi cảm thấy xương mình nhẹ bẫng đi, trở nên rỗng tuếch. Tôi có thể nghe thấy âm thanh xèn xẹt khi xương sọ thu lại để ôm lấy bộ não nhỏ hơn.

Quá chậm. Chậm quá...

Bây giờ tôi đã có thể trông thấy rõ những người đang hí hoáy làm việc trong bãi đậu xe của khu thương xá! Và tôi vẫn đang rơi xuống sầm sập.

Không được rồi! Mặt đất sẽ tông ầm vào tôi! Nó sẽ nhảy lên để tóm lấy tôi! Tôi xòe cánh tay mình rộng ra.

Không! Không phải cánh tay mà là cánh! Cá á ánh!

Phụ ụt! Gió tấp vào cánh của tôi làm căng tròn mọi cơ bắp - thế là tôi bay với vận tốc chín mươi dặm một giờ. Chỉ cách vệt sơn mới vẽ có vài phân.

<Yah-hah!> Tôi phí phỏn gào lên. Liếc qua trái, tôi thấy Ax đang bay trong lốt điều mướp của ảnh.

<Thật là phần khích,> Ax bình phẩm.

<Ừa, bá cháy, nhưng tui hông muốn làm lại nữa đâu.>

<Ừ, không bao giờ nữa,> Ax gật gù.

Chương 38 - JAKE

Rachel nghỉ đêm ở nhà Cassie, để khỏi phải giải thích với mẹ lý do tại sao nhỏ không có mặt ở hội trại thể thao. Vả lại, Rachel vẫn còn ù ù cạc cạc, nên tốt nhất là cho nhỏ ở một thời gian với Cassie.

Tôi lê lét về nhà vào lúc nửa đêm. Không nghi ngờ gì nữa: tôi sẽ bị cấm cửa mà không được phân nản gì. Không có tivi, không có trò Sega, phải ở tịt trong nhà từ 5 giờ chiều, phải rửa tất cả chén đĩa, phải đổ rác, lau nhà suốt hai tuần liền, và lại còn phải quét dọn gara nữa chứ. Tôi sẽ không nói gì ngoài những từ như “Vâng, thưa mẹ” hay “vâng, thưa ba” hoặc là “Con thực sự xin lỗi đã khiến ba mẹ lo lắng.”

Tôi leo lên phòng ngủ và cố gắng không nghĩ tới việc Visser Ba đang làm gì với Ax và Marco.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mệt mỏi và suy sụp như lúc này. Buồn ngủ díp mắt lại, tôi lăn đùng ra ngủ, để nguyên xi quần áo, mặt cắm phập xuống cái giường còn chưa dọn gọn.

Trong giấc ngủ mê man, tôi cứ bị ám ảnh bởi những gì đã xảy ra. Chắc chắn quái thú bụi sẽ còn trở lại. Dù rằng hơn nửa lực lượng của tụi tôi vẫn sống sót, nhưng từ rày về sau tụi tôi sẽ không bao giờ còn có thể biến hình an toàn được nữa. Cuộc chiến sẽ khép lại, bọn Yeerk sẽ tha hồ thôn tính Trái Đất...

Và bạn biết sao không? Suy nghĩ đó khiến tôi cảm thấy khuây khỏa. Tôi quá mệt mỏi... không thể chiến đấu tiếp được nữa.

Điều tiếp theo tôi biết là....

“Huhu huhu...!”

“Oái!”

Tôi giật mình ngồi bật dậy, vặn vẹo người ngó xung quanh, rồi tôi nhận ra rằng mình đã rơi khỏi giường.

Marco cười khanh khách, cười ngật nghễo đến nỗi gần như khóc.

“Làm sao bồ tới được đây?” Tôi hỏi. “Bồ còn sống hả?”

“Không, tui là hồn ma của Marco. Sợ không?!”

“Mấy giờ rồi?”

“Hình như là 10 giờ sáng.” Marco nói rồn rảng. Nó đi tới cửa sổ và mở toang ra cho ánh sáng ủa vào. Tôi thu mình và né ánh mặt trời

quá rục rỡ. “Cassie nói *Veleek* đã mang bồ đi rồi mà.”

“Tĩnh dậy coi, thủ lĩnh can trường. Tất cả tụi tôi đều còn sống nhần và đang chờ bồ tới để lãnh đạo cuộc phản công.”

“Phản công?” Tôi liếc nhìn cánh cửa.

“Đừng lo,” Marco trấn an. “Tom đi rồi. Tui đã kiểm tra.”

“Mình chẳng đi đâu được nữa,” tôi ca cẩm. “Mình bị phạt vì cái tội về nhà trễ.”

“Ừm... à... Hồi nãy tui đã nói chuyện với ba bồ. Chú ấy cũng đã thông cảm chút chút. Chú ấy nói nếu bồ dọn dẹp gara sạch sẽ thì bồ có thể đi ra ngoài một lát. Xem ra chú ấy rất hạnh phúc nếu bồ dọn sạch gara thì phải...”

“Đúng rồi. Tại sao lại không kia chứ? Mẹ mình phân công cho ba phải dọn gara trong một tháng. Bây giờ ba trút cái trách nhiệm ấy lên đầu mình, làm sao mà không sung sướng cho được? Bồ giúp mình chứ?”

“Tui á? Giúp bồ lau dọn gara á? Eo ôi!”

Tôi mỉm cười. “Mình mừng là bồ chưa chết, Marco à.”

“Tui cũng thế.”

“Thôi được, Marco. Tụ tập cả bọn lại đi. Cho mình ba tiếng để thanh toán cái gara. Tụi mình sẽ gặp nhau ở bìa rừng. Không ai được biến hình. Nhớ chưa? Không ai được biến hình.”

Chương 39 - CASSIE

<Mình không thể nào tưởng tượng được rằng tất cả mấy bồ đã trải qua ngàn ấy việc trong khi mình ngủ khì.> Tobias quạu quọ. <Đùa giỡn với quái vật sao Thổ? Rachel mắc chứng bệnh quên cho tới khi Marco lái xe tải đâm sầm vào nhử? Trốn thoát khỏi tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba? Không thể tin nổi. Mình đã lỡ mất tất cả các trò vui.>

“Bồ là đứa duy nhất trong đám không thể biến hình.” Jake nhắc tới một sự thật hiển nhiên. “Do đó, *Vealeek* không thêm quan tâm. Bồ hèn lắm đấy.”

“*Vealeek* chỉ đuổi theo sự biến hình mà thôi, nó - hoặc là chúng, tui có thể khẳng định - chỉ ăn năng lượng biến hình. *Vealeek* hồng thêm muốn cái bộ giò cà kheo của điều hâu đâu.” Marco cười toe.

<Lại đây, Marco,> Tobias nói. <Ra đứng dưới chân mình coi.>

Mọi người cười ầm lên. Trừ tôi. Tôi không ngủ được bao nhiêu. Lần này không phải vì giấc mơ mà là ký ức. Giấc mơ đã trở thành hiện thực. Tôi tỉnh giấc bởi tôi... tôi đã run rẩy, sợ hãi trong khi *Vealeek* lơ lửng trên đầu và cuối cùng đã để nó nhắm bắt Marco. Tôi không thích ký ức này. Không chỉ mình tôi thấy sợ. Tất cả tụi tôi, đứa nào cũng hãi. Nhưng tôi không thích khi biết rằng tôi đã chỉ nghĩ đến sự an toàn bản thân trước sinh mệnh của Marco. Chỉ có một từ có thể mô tả được thái độ của người có hành động như tôi: hèn nhát.

Tôi không thích từ này. Nó quá đả đảo tôi.

“Thôi nào, tụi mình biết gì nào,” Jake nói. “Một là: *Vealeek* là một tập hợp các côn trùng. Chúng tồn tại riêng rẽ cho tới khi chúng cảm nhận được nguồn năng lượng chúng có thể chén được, chúng sẽ tụ lại với nhau tạo thành một quái thú có thể nghiền nát mọi thứ. Hai là: Visser Ba đã biến đổi sinh vật này để phục vụ cho mục đích của riêng hắn.”

<Đúng,> Ax nói. <Rất đơn giản. Bọn Yeerk đặt lại chương trình cho quái vật săn năng lượng biến hình và thức ăn lại là một loại năng lượng khác: năng lượng từ động cơ của tàu vũ trụ.>

Rachel gật gù. “Giống như huấn luyện chó săn vậy. Chó săn sẽ truy đuổi cáo hoặc bất cứ thứ gì, chỉ vì chúng được chủ cho ăn một

loại thức ăn khác hoàn toàn. *Vealeek* săn đuổi năng lượng biến hình, mang vật biến hình về giao nộp cho chủ và nó sẽ được thưởng thức ăn là năng lượng từ con tàu.”

“Chính xác,” Jake nói. “*Vealeek* là chó săn của Visser Ba. Một con chó hiểm, có thể nói là không bị đánh bại.”

“Sai rồi, không phải là không thể đánh bại. Nó không thể nhắc nổi Rachel trong lốt voi vì nhỏ quá nặng. Vậy là nó cũng có giới hạn. Còn khi ở trên tàu Lưỡi Rìu, như lời Ax kể, bọn Yeerk đã dùng nước để khống chế *Vealeek*...” Tôi nhún nhún nói.

Bọn bạn quay qua nhìn tôi.

Jake nói, “Vậy, chúng ta sẽ làm gì với những thông tin này?”

“Mình... mình có một kế hoạch,” tôi nói rồi hít một hơi thật sâu. “Nhưng mình có một điều kiện: phải chính mình là người thực hiện...”

“Cassie, thế thì quá sức nguy hiểm,” Jake bài xích khi tôi trình bày kế hoạch xong. “Tại sao bồ lại phải tự thân làm việc đó?”

“Bởi vì,” tôi nhìn sang Marco, “Mình đã để *Vealeek* bắt Marco đi. Đáng lý ra mình phải biến hình, phải kéo nó về phía mình.”

Marco cười không khọc. “Cassie, chuyện đó nhằm nhò gì. Tui vẫn còn sống nhăn, vẫn khỏe mạnh và quỵến rũ như thường, thậm chí còn bảnh hơn bao giờ hết.”

“Không phải thế,” tôi nói. “Mình là một kẻ hèn nhát.”

Rachel nhướn mày. “Hả? Cái gì? Cassie à, bồ có mặt trong mọi trận chiến của chúng ta mà. Kẻ hèn nhát với bồ cách xa nhau cả tỷ năm ánh sáng!”

“Bồ nói dễ nghe quá, *Công chúa chiến binh Xena*.”

“Cái gì?”

“Bồ không nhớ à? Marco đã đặt cho bồ biệt hiệu đó.”

Rachel nghệt mặt. “Tôi nghĩ vẫn còn một vài lỗ hổng trong trí nhớ của tôi.” Nhỏ nhòm Marco với nét mặt nghi ngờ. “Tôi có thích cái biệt hiệu đó không? Hay là tôi sẽ đá cậu mỗi khi cậu gọi tôi như thế?”

“Rachel, bồ an ủi mình hay lắm. Nhưng bồ không khiến mình thay đổi quyết định đâu. Mình sẽ làm phi vụ này,” tôi quả quyết. “Đó là kế hoạch của mình mà...”

“Cassie,” Jake can ngăn, vẻ nài nỉ.

Tôi cầm tay cậu ấy và bóp nhẹ. “Bồ biết đó là kế hoạch hay mà, Jake. Vả lại mình là đứa biến hình giỏi nhất trong bọn cơ mà.”

Chẳng đứa nào nói gì thêm. Rachel đặt tay lên vai tôi.

“Thôi được rồi,” Jake nặng nề quyết định. “Chúng ta ra bãi biển nào...”

Chương 40 - TOBIAS

Từ vách đá chạy dài ven biển, tôi bắt được một luồng không khí nóng và vút lên cao. Quá đã! Tôi dang rộng đôi cánh và cảm thấy hơi ẩm bao bọc tôi. Tôi lên cao, lên cao nữa và lượn một vòng trên biển. Tôi đã đạt được độ cao cần thiết.

Tôi tin chắc rằng Cassie không muốn ở cách quá xa không thể dùng giọng truyền giữa các thành viên trong nhóm. Tôi nghĩ, tôi là đứa đã “ngủ say” trong suốt nửa cuộc chiến! Thật đáng xấu hổ, thật bức mình hết sức. Để xưa tan nỗi bức dọc này, cách tốt nhất, tôi nghĩ ít nhất tôi nên tham gia và giúp Cassie hoàn thành kế hoạch của nhỏ.

Điều hâu đuôi đỏ không phải là loài chim nước. Chúng không phải là những tay bay thiện nghệ trên mặt nước vì nước không tạo ra luồng khí nóng. Nhưng tôi vẫn bay, bay lên cao với chút ít hy vọng rằng tôi sẽ tìm thấy nó trước khi đuối sức.

Tôi hướng ra xa ngoài biển. Khi tôi vừa mới cảm thấy dễ chịu khi bay trên làn nước màu xanh xám thì không khí nguội dần. Tôi phải bay dựa vào đầu ngọn gió để có thể bảo toàn được độ cao.

Biển không phải “địa hình bay” yêu thích của tôi. Tôi có nhãn lực tuyệt vời, nhưng lại không thể nhìn xuyên mặt nước như đại bàng đầu bạc hay ó biển. Tuy nhiên, nếu như nó - thứ tôi cần tìm - ở dưới nước, mắt tôi vẫn nhìn thấy được.

Tôi bắt đầu thám mệt thì tôi phát hiện ra lỗ mũi của nó, *một chú cá voi*. Tôi cũng nhận ra mình đang trên đường quay trở về bờ biển. Thiệt là may mắn.

Tôi hơi chuyển hướng về phía Nam và đảo cánh chặt góc để gần bờ hơn nữa. Bờ còn cách tôi khoảng hai dặm.

Rồi, tôi thấy nó ở ngay phía dưới tôi. Tôi có thể nhìn thấy nó đang hùng dũng rẽ sóng. Nó trôi lên và đẩy không khí ra khỏi phổi, rồi lặn xuống. Nó lại xuất hiện cách đó gần một trăm mét về phía Nam. Luôn luôn là phía Nam.

Tôi liệng trái và bay về phía bờ. Tôi mệt và mừng rỡ khi nhìn thấy đất liền. Nhưng tôi không có cơ hội nghỉ ngơi. Cuộc thử sức thật sự vẫn còn ở phía trước.

Với cặp mắt điều hâu, tôi quét một dọc bãi biển phía dưới.

Phải mất vài phút tôi mới tìm được đám bạn mặc dù bãi biển không đông.

Tôi nhả bớt không khí và nhào xuống gặp tụi bạn.

<Mình đã tìm được nó cho bồ rồi, Cassie,> tôi nói. <Một chú cá voi.>

Chương 41 - CASSIE

“**T**ui phải nói rằng có những người nên phơi mình dài trên bãi biển, nhưng có một số thì không,” Marco láo nháo. “Mấy bồ có khi nào thấy mấy cha già tóc tai rậm rạp, béo phì mặc chiếc quần bơi hiệu Speedo ở bãi biển Baywatch không? Không. Không khi nào. Ở Baywatch, Davis Hasselhoff ra một điều luật cấm những kẻ khó coi không được lai vãng. Ông sẽ đá đít bất cứ kẻ nào như thằng cha kia ra ngoài. Cần phải áp dụng điều luật Hasselhoff ở đây mới được. Đây, tui muốn nói nhiều đó thôi.”

“Vậy là bồ sẽ chẳng bao giờ ra biển nữa phải không, Marco?” Rachel nói thờ ơ, không buồn hưởng ứng trò đùa của Marco.

Tụi tôi đi dọc bãi biển, vờ như mọi chuyện vẫn bình thường. Vờ như cả lũ vô ưu. Vờ như mọi thứ đều ổn thỏa.

Rachel vẫn im lìm. Tôi cho rằng trải nghiệm mất trí nhớ khiến nhỏ lao đao. Rachel là một đứa luôn kiểm soát được mình. Nhỏ rất dũng cảm khi phải đối mặt với mọi hiểm nguy. Nhưng lần này là một cái gì đó hoàn toàn mới với nhỏ: một mối nguy hiểm đến từ bên trong nhỏ.

Marco đang cố gắng nói chuyện tếu để cả bọn thư giãn. Không hiểu sao cậu ấy lại cho rằng cậu ấy phải chịu trách nhiệm về cảm giác tội lỗi của tôi. Cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy không trách gì tôi cả. Tôi cảm ơn mà trong lòng vẫn thấy khó chịu. Marco không biết phải xử lý vụ này làm sao ngoài cách cố làm cho cả đám phải bật cười.

Jake quả là một cái máy chịu sức căng lớn. Cậu ấy che giấu cảm xúc rất giỏi, nhưng tôi biết lúc nào cậu ấy buồn. Đó là khi bạn nhìn thấy cậu ấy bặm chặt môi và có một cái nhìn ra vẻ dửng dưng.

Và kia rồi... Tobias đã trở về.

<Mình đã tìm thấy nó cho bạn rồi, Cassie,> cậu ấy nói. <Một chú cá voi.>

Tôi vẫy tay ra hiệu đã nghe thấy. Tobias báo cho chúng tôi biết địa điểm của chú cá voi.

Jake dừng lại. “Bồ không nhất thiết phải làm việc này, Cassie. Lực tác động... nếu bồ tiếp nước quá nhanh... ngoài ra, biết đâu *Ve/eeek* không còn lớn vờn quanh đây nữa...”

Tôi không thể nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. Cậu ấy đang chỉ cho tôi một con đường thoát dễ dàng. Tôi không muốn bị dụ dỗ.

“Mình sẽ làm,” Tôi cố gắng nói với giọng bình tĩnh nhất có thể.

“Bồ có thể làm được, Cassie,” Rachel nói.

“Biến thành ba con vật, sáu lần biến hình, trong đó có một lột hình mới hoàn toàn, tất cả phải thật nhanh, đúng không?” Tôi hỏi lại nhỏ. “Mấy bồ luôn nói rằng mình là đứa biến hình nhanh nhất, là đứa kiểm soát hình biến mới dễ dàng nhất. Mình chính là đứa thực hiện việc này hoàn hảo nhất.”

Trước sự ngạc nhiên của tôi, Jake gật đầu tán đồng. “Cassie nói đúng, đây chính là việc giành cho bồ.” Cậu ấy nắm tay tôi. “Nhưng tất cả tội mình sẽ ở đó giúp bồ.”

Bốn đứa tội tôi đi ra biển, sóng vỗ ì oạp. Ax phải ngồi ngoài vụ này. Cậu ấy phải biến hình lại thành người Andalite trước khi biến hình tiếp, mà ở trên bãi biển đông đúc như thế này thì việc đó chả nên chút nào.

Tội tôi phải chọn một địa điểm cách xa mấy chú bảo vệ. Tội tôi chẳng muốn có ai đó bị bắt trong lúc này.

Tôi lội xuống biển. Nước lạnh ngắt. Nước nổi bọt quanh mắt cá chân, rồi nguyên cảng chân, đến eo của tôi. Tôi lao về phía trước và bắt đầu bơi xa bờ. Tobias đã bay ra nghỉ xả hơi một vài giây trên đỉnh mấy vách đá.

Tôi bơi ra ngoài biển, và trong khi bơi, tôi tập trung vào lột hình biến đầu tiên. Một vài dạng lột hình biến cực kỳ khủng khiếp. Một vài dạng thì kỳ quái. Có một số khác lẩn lút bạn bởi bản năng đối và sợ hãi của con vật. Còn những hình biến khác khiến bạn cảm thấy trở nên vô song cùng với sức mạnh của những con thú đó.

Và có một số dạng hình biến... không nhiều, khiến bạn cảm thấy tuyệt vời.

Trong khi bơi, tôi cảm thấy mặt tôi phình ra, phình ra, phình ra nữa. Chân tôi bắt đầu chảy nhão, làn da trở nên dày và ráp. Phổi tôi ngưng hoạt động trong một khoảnh khắc và giây sau lỗ thở phía sau đầu tôi bắt đầu hoạt động.

Xa tí phía bờ, tôi nghe thấy giọng truyền của Tobias, yếu nhưng có thể hiểu được.

<Nó đang tới! Veleek đang tới!>

Tôi đang là một sinh vật có bàn chân mà không có chân, có hai bàn tay mỏng màu xám nhưng không có cánh tay. Tôi có cặp mắt người vẫn còn cay xè vì nước biển mặn chát nhưng tôi cũng có lỗ thở phía sau cổ. Tôi là một sinh vật nửa người, nửa cá heo.

Tôi lật người để nhìn lên trên. Trên đó là con chó săn của Visser Ba. *Veleek*. Quái thú bụi. Hàng triệu hạt bụi đối năng lượng xoáy tròn như một cơn lốc.

Tôi lặn sâu xuống dưới nước. Khi tôi nổi lên, nó vẫn còn ở đó. Nhưng nó không tới gần tôi.

<Nó không thích nước,> Marco nói.

<Mình đoán thế,> tôi đồng tình.

<Câu nói đúng, Cassie,> Rachel nói.

<Hy vọng là như vậy.>

Tôi cảm nhận được những biến đổi cuối cùng trên cơ thể. Tôi đã biến thành một chú cá heo hoàn chỉnh. Vui đùa! Tôi đã quên cá heo luôn hạnh phúc như thế nào. Cảm giác rất khác lạ, nó khiến bạn quên mọi u sầu.

Nhưng, niềm hạnh phúc của cá heo không xua đi được nỗi lo lắng của tụi tôi.

<Chúng ta đi tìm chú cá voi thôi nào!> Rachel nói.

Tụi tôi lấy đà nhảy cao lên với tốc độ tối đa của cá heo. Tôi bắn ra một chuỗi các tiếng click từ một bộ phận trong đầu tôi. Những tiếng click xuyên qua làn nước, và dội ngược lại cho tôi là những tiếng vang. Những tiếng dội này vẽ lên một bức tranh mô tả cảnh vật dưới nước xung quanh tôi.

<Tôi đã thấy nó nhờ định vị bằng tiếng vang,> tôi nói với tụi bạn.

<Ừ,> Jake tán đồng. <Chếch phía bên trái. Không xa lắm.>

Ngay lúc đó, tôi *nghe* thấy con cá voi đang bơi sầm sầm trong nước. Tụi tôi tăng tốc đuổi theo nó. Tụi tôi nhanh hơn nó chỉ vì cơ thể của nó quá to. Bạn cứ hình dung giống như bạn đang chạy ngay bên cạnh một chiếc xe tải hay bên cạnh một đoàn tàu lửa. Sườn của chú cá voi này như một bức tường màu xám, sứt sọc, nhám nhòe bởi một lớp hào bám trên đó.

Chỉ một vài lời, con cá voi nói bằng cái giọng chẳng ra giọng, bằng những từ chẳng ra từ: Có một đám mây kỳ lạ ở trên kia.

Veleek vẫn chuyển động, không quan tâm chúng tôi có ở đó hay không. Nó giữ tốc độ phía trên cao, không thể tấn công nhưng cũng

không rút lui.

<Nào, tới giờ G rồi,> tôi nói. <Sẵn sàng nào.>

Tôi bắt đầu hoàn hình. Nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Tôi đang di chuyển ngang với tốc độ của cá voi, nhanh gấp nhiều lần so với khả năng bơi của con người - tôi.

Cậu bạn vĩ đại, đừng có lặn nhé, tôi “nhờ vả” chú cá voi, liệu nó có nghe thấy hay hiểu lời tôi hay không, tôi có nói được đâu. Khó có thể diễn tả cách giao tiếp của cá voi. Cá heo có thể nghe thấy giọng truyền, nhưng không phải bằng những từ rõ ràng mà bằng những bức tranh tuyệt đẹp hiển hiện trong đầu bạn.

Jake và Rachel, từng người nhẹ nhàng bơi lên cạnh tôi. Các cậu ấy dùng mõm đỡ tôi và nâng tôi lên khỏi mặt nước. Tôi hoàn hình, đuôi cá heo tách ra thành hai chân. Hai mái chèo cá biến thành hai tay.

Tôi đã thành người hoàn chỉnh. Tôi chồi cái mặt lên vừa lấp xấp mặt nước và thở gấp gấp. Chỉ cách mặt nước chừng sáu tấc, *Vealeek* bay lượn - đói rồi, chờ cơ hội.

Tôi ấn hai bàn tay người của tôi vào bên hông cá voi. Tôi tập trung trí óc vào quá trình hấp thu. Tôi cảm thấy... hình như mình không phải. Lẽ ra tôi phải xin phép nó. Nhưng sự giao tiếp rất mơ hồ và chậm chạp của cá voi không cho tôi kịp giải thích. Tôi cần ADN của nó.

Nó bơi chậm lại và gần như dừng hẳn. Đó là sự xuất thần do tác động của quá trình hấp thu. Tất cả mọi con thú đều trở nên lơ đãng khi tôi áp tay vào. Nhưng cá voi không hẳn là một con thú. Nó không thông minh như người, nhưng nó cũng biết suy nghĩ, và, tôi tin, nó cũng có cả linh hồn nữa.

Khi tôi hoàn thành xong việc hấp thu ADN cậu bạn vĩ đại, tôi bỏ tay ra khỏi người nó.

“Mình xong rồi!” Tôi nói, chúi mặt xuống nước.

Các bạn tôi chậm rãi lặn xuống và đẩy chú cá voi ra xa.

Bây giờ, tôi là một trong những thứ vụng về hậu đậu nhất trên thế giới: một con người giữa biển khơi. Tôi không sợ chết đuối bởi vì các bạn tôi đang ở xung quanh tôi dưới lớp cá heo. Nhưng với *Vealeek* lơ lửng phía trên, giống như một cái trần thấp, răng nghiêng treo treo, thì thật là sờn hết cả gai ốc.

“Tobias sẵn sàng chưa?” Tôi hỏi.

<Cậu ấy đang ở bên trên *Ve/leek*,> Jake trả lời. <Bồ vẫn muốn tiếp tục làm nữa không?>

“Vẫn - phì phì!” Tôi nhổ nước mặn ra khỏi miệng. “Đến giờ mình vẫn ổn. Mình sẵn sàng rồi.”

Chương 42 - TOBIAS

Đây không phải là kiểu bay ưa thích của tôi. Điều hâu không giống ngỗng trời. Điều hâu không có khả năng bay liên tục, từ giờ này qua giờ khác. Bản thân tôi, tôi không biết ngỗng xử lý vụ này như thế nào.

Điều hâu thích có gió để nâng cánh bay lên. Chỉ ít ra thì tôi cũng có gió. Nhưng hầu hết thời gian của điều hâu là bay lượn trên những ngọn cây để săn mồi, nhào xuống chụp lấy chú chuột hay chú thỏ lơ đãng. Điều hâu không mấy quan tâm đến độ cao trừ phi chúng bắt được những luồng khí nóng tự nhiên.

Hơi nước làm không khí nguội ngắt, bay cực kỳ khó. Cánh cứ phải đập lia lịa để lấy và giữ độ cao.

Nhưng tôi không thể khiếu nại ai. Cassie đang thực hiện một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm.

Tôi chở Cassie trong lót giân trên lưng. Bạn ấy đã phải biến hình hoàn toàn ở dưới nước để *Veleep* không thể bắt được. Bạn ấy đã biến hình từ người sang cá heo, về người lại rồi bây giờ đã biến thành giân. Và bạn ấy đang chuẩn bị biến hình thêm mấy lần nữa.

<Tobias, *Veleep* có đuổi theo tụi mình không?>

<Không, mấy đứa kia đang thay phiên nhau biến thành cá heo để giữ cho nó bận bịu ở khắp mé mặt nước.>

<Tốt. Bò thấy thế nào?>

<Không hề chi,> tôi nói xạo. Tôi đang phải gồng mình ra để lấy từng phân độ cao, trong khi toàn thân rã rời. Tôi cần phải bay lên càng cao càng tốt. Cassie cần mỗi phân độ cao tôi có thể cung cấp cho nhỏ.

Ở độ cao khoảng chừng ba chục mét, tôi đón được một luồng gió tuyệt vời, liền cuõn lên và nương theo nó tới được chừng ba trăm mét, nhưng sau đó không khí xuôi lơ một hồi, và cuối cùng thì nguội ngắt luôn. Tôi đành phải cất lực lèo lái một mình.

<Tobias?>

<Gì thế, Cassie?>

<Bò nghĩ việc này sẽ ổn chứ?>

<Nếu mình có đủ độ cao, việc sẽ thành.>

<Bồ có thấy sợ không?> Cassie hỏi tôi.

<Ai kia, mình á? Mình sợ mọi thứ. Mình biết mình là một chú chim săn mồi nhưng bồ biết có bao nhiêu thú săn mồi khác săn mình không? Đại bàng nè, chim ưng nè. Bồ có biết chúng nhanh cỡ nào không? Như một viên đạn vậy đó. Chúng khiến mình giống như một cái khí cầu hiệu Goodyear vậy. Rồi còn có gấu trúc, cáo, rắn và thậm chí đôi khi đó là một chú mèo nhà đang cẩu giện nữa. Và đó chỉ là môi trường tự nhiên thôi. Ngoài ra, mình sợ bọn Yeerk và sợ sự thật rằng một lúc nào đó, mình tỉnh giấc và không nhớ được chính xác mình là cái gì, người hay là chim... Cassie à, mình còn sợ mình có quá nhiều thời gian rảnh rỗi.>

<Bồ vượt qua chuyện này như thế nào?>

<Ai bảo là mình vượt qua nó? Chỉ có một cách duy nhất để đối phó với nỗi khiếp sợ: Cứ sợ. Cứ hãi, và dần tới rồi làm việc bạn phải làm.>

<Ừ, mình nghĩ là cậu nói thật. Nghe này, Tobias, nếu mình không khiến nó...>

<Ôi, đừng nói nữa. Bồ sẽ làm được mà.>

<Nếu mình không... nếu mình thất bại, cậu hãy nói với Jake rằng một ngày nào đó, cậu ấy phải nói với cha mẹ mình tất cả, được không? Một ngày nào đó, khi mà mọi thứ đã an toàn. Hãy nói với họ mọi chuyện xảy ra với mình nha. Hứa với mình đi.>

<Được. Mình hứa, Cassie.>

<Nhưng đừng nói gì với ba mình về chiếc xe tải nha,> Cassie nhắc thêm, gượng cười can đảm. <Ba mình nghĩ là nó đã bị ai đó lấy cắp. Cứ để ba mình nghĩ thế đi nha.>

<Cassie. Đến đây thôi! Mình không thể nào lên được cao hơn nữa.>

<Được rồi, Tobias. Cảm ơn bồ.>

Tôi cảm thấy Cassie lặn khỏi lưng mình và tích tắc sau, tôi thấy nhỏ rơi, quay mòng mòng, từ độ cao hàng dặm, cố lôi kéo cho quái vật tấn công mình.

Một cô gái nghĩ mình là một kẻ hèn nhát. Thật lạ kỳ, có những lúc con người lại có thể chẳng hiểu gì về bản thân cả.

Với con mắt điều hâu, tôi thấy nhỏ phình ra khi ADN người tái tạo.

Và tôi thấy *Veleek* rùng rùng quay cả đồng miệng của nó hướng lên trời.

Chương 43 - CASSIE

Tôi rơi. Gần như mù với đôi mắt gián. Không còn thời gian để lo lắng về *Veleek* nữa. Cứ biến hình, biến hình và biến hình.

Bàn tay, cẳng chân, cánh tay, mắt, đúng là *mắt của người* rồi!

Bên dưới, trong phạm vi mắt tôi có thể thấy, nước trải ra bạt ngàn. Toàn nước là nước! Những ngọn sóng lăn tăn, trắng xóa, nhấp nhô bắt ánh nắng mặt trời. Đẹp huyền ảo! Bầu trời xanh phía trên. Làn nước xanh phía dưới. Nước cũng có thể rắn không kém bức tường bê tông nếu tôi tiếp xúc với bề mặt của nó quá nhanh.

Tôi thấy Tobias lượn vòng bên trên. Và bên dưới, những hình thù giống như những ống xi-lanh màu xám bạc của máy đưa bạn đang trong lột cá heo.

Và rồi, lao lên đón tôi là một cơn lốc: *Veleek*. Nó đã nhận thấy năng lượng hoàn hình từ phía tôi phát ra.

Tôi đã thành người hoàn chỉnh chưa? Rồi, chắc chắn là tôi đã là người vì những đập vùi dưới đại dương khi nãy khiến mắt tôi còn nhức xồn và tứ chi tôi yếu xìu.

Quá nhiều hình biến. Quá nhanh. Và bây giờ thì...

Biến hình! Biến hình! Biến hình! Tôi ra lệnh cho mình. *Tập trung! Tập trung! Tin tưởng!*

Nhưng sự thay đổi diễn ra quá chậm, chậm lắm!

Tôi tập trung hơn nữa. Nhưng tôi mệt phờ rồi. *Biến hình, Cassie! Làm ngay đi!* Tôi ra lệnh cho mình, và rồi, tôi cảm thấy sự thay đổi. Tôi thấy mình lớn phồng ra...

Và rồi, nó tóm được tôi! *Veleek* bung những sợi dây thừng bụi về phía tôi. Chúng bao quanh tôi như những xúc tu của con bạch tuộc, quấn quanh hai bàn tay giờ đã trở thành những mái chèo của tôi. Nó cuộn luôn cả những cẳng chân tôi giờ đang chầy dính vào nhau.

Mặc kệ nó! Biến hình! Chỉ còn là hy vọng thôi.

Tôi cảm thấy *Veleek* đã hứng được trọng lượng của tôi. Xung lượng rơi của tôi đã chậm lại, nhưng chúng tôi vẫn đang rơi - cả tôi và *Veleek*.

Qua cơn bão bụi, tôi thoáng thấy mặt biển bên dưới. Những hình thù như điệu xì gà của đám bạn to lên. Quá gần! *Biến hình, Cassie.*

Thêm một lần nữa thôi. Hãy biến hình!

Nhưng tôi không có sức mạnh. Tôi đang bị nghiền ngấu. Và sau đó... vào khoảnh khắc tuyệt vọng nhất, tôi cảm thấy não cá voi nổi lên, đẩy lui trí não tôi. Trong cơn mê man, tôi thấy mình đang ráng vươn tới một vật gì đó mà tôi không thể xác định được, chỉ biết nó tối thui, rộng mênh mông. Tôi vươn ra, cố sức hầu có được sức mạnh của cá voi lưng gù.

Biến hình! Biến hình cho xong!

Kết thúc rồi mình sẽ nghỉ xả hơi!

Chương 44 - RACHEL

Mới đầu tôi không thể trông thấy Cassie. Nhưng sau đó, con gián to dần và càng ngày càng lớn hơn. Tôi thấy Cassie là một cái chấm ở ngay giữa trời.

<Nhỏ rơi kia,> tôi thì thầm.

Veleep rùng mình, cảm nhận ra con mồi mới.

<Tụi mình có nên giữ để *Veleep* xao nhãng thêm không?> Tôi hỏi.

<Không,> Jake nói gọn. < Bây giờ chỉ còn tùy thuộc vào Cassie thôi.>

Một ngày nào đó có lẽ Jake sẽ là vị tổng tư lệnh hay tổng thống gì đó. Anh có khả năng đưa ra những quyết định dứt khoát, ngay cả với người anh yêu mến.

Cassie vừa rơi vừa bụi ra và trở lại thành người.

<Nhỏ xuống gần quá rồi! Không đủ thời gian mất!> Tôi thét lên.

<*Veleep*. Nó sẽ làm nhỏ rơi chậm lại!> Marco nói.

Không đưa nào trong tụi tôi từng biến thành nhiều lốt hình như thế chỉ trong một thời gian ngắn đến vậy. Đó là một việc bất khả thi.

Khi *Veleep* xả những sợi thừng quấn quanh người Cassie, thì đặng chân nhỏ đã nhú ra cái thùy đuôi của cá voi lưng gù.

Bây giờ tất cả những gì tụi tôi thấy là *Veleep*. Con bão bụi đã bao trọn Cassie. Nó chậm dần, chậm dần, và rồi...

<Mình đang bị khủng hay đúng là nhỏ đang rơi nhanh hơn thế?> Marco hỏi.

<Đúng. ĐÚNG RỒI!> Tôi nức nở.

<Nhỏ đã làm được!>

Như một tảng đá, *Veleep* rơi. Nhanh, nhanh hơn. Nó không thể khiêng nổi khối thịt nặng ngần ấy. Nó không thể nhấc nổi một con voi nữa là, trong khi lúc này thứ nó đang mang lại bụi hơn voi nhiều.

Nó quấn quanh con cá voi lưng gù... Và đang rơi vun vút về phía đại dương.

Vào giây cuối cùng. *Veleep* cố bứt ra để chạy thoát thân, nhưng nó đã lỡ quấn quanh con mồi quá chặt rồi, và con mồi bây giờ không còn là con mồi nữa.

Tôi lặn nhào xuống nước, ngay kịp lúc để mục kích cảnh...

Ttòòomm!

Cơn lốc xoáy rơi tồm xuống nước. Hàng tỉ hạt bụi đập đánh chát vào những đợt sóng biển. Trong vòng nửa giây, chúng tan biến rồi bị nước cuốn trôi đi không còn vết tích. Và nổ văng ra khỏi *Veleep* đến ngày tận số - hiện ra từ cơn lốc bụi đã tuyệt mạng - là một sinh vật khổng lồ, mượt láng, bị chìm sâu xuống mười lăm mét nước.

<Cassie! Cassie! Bò không sao chứ?>

Không có tiếng trả lời. Con cá voi vẫn theo quán tính chìm xuống nước.

<Cassie! Trả lời mình đi!>

Và rồi... lòi lên một cái đuôi cá voi quẫy quẫy. Một tảng thịt ùn ùn ngoi lên mặt nước.

<Hahhah!> Cassie hét lên đầy phấn khích. Nhỏ khoái chí nhảy cẫng lên khỏi mặt nước <Hãy, Visser Ba!> Cassie gào. <Ta đã tắm rửa con chó săn giùm mi rồi!>

Nhỏ rơi trở lại cùng với một cú bắn nước tung tóe. Cả đám tụi tôi mừng rỡ ủa lại đón nhỏ.

<Làm hay lắm, Cassie.> Jake tấm tắc khen. <Cào rách cả *Veleep*.>

<Không thể tin nổi,> Marco thắng thốt. <Tụi mình đã chiến thắng. CHIẾN THẮNG!>

<Cassie, chắc bò mệt phờ rồi,> Tobias nói, sà xuống phía trên tụi tôi.

<Hết mệt rồi,> Cassie hồ hởi. <Mình cảm thấy ngây ngất. Mình cứ nghĩ cả bọn tiêu rồi chứ, vậy mà...>

Rồi, trước sự sửng sốt của tôi, nhỏ hát lên bằng cái giọng sâu thẳm, lạ lùng của cá voi lưng gù. Tiếng sóng làm tôi mê mải, chẳng hiểu tại sao.

<Bò đang hát gì đó?> Jake hỏi nhỏ <Những lời đó là gì vậy?>

<Đó không hẳn là lời,> Cassie đáp. <Nhưng nếu có ý nghĩa thì nó là: *Hãy hy vọng*.>

HẾT MEGAMORPHS 1